

Chương 1

Trên những thảm cỏ dẫn về một ngôi làng nhỏ ở ngoại ô Bắc Kinh, tuyết phủ đầy trắng xóa. Con gió hiu hiu thổi đến lạnh buốt xương. Gió tung tuyết trắng đầy trời. Những đôi cây chập chùng cũng đang phủ tuyết trắng, lốm đốm trên những cành cây khẳng khiu. Cảnh vật đang chìm đắm trong điều hiu hoang dã thê lương.

Đột nhiên, từ trong bãi tuyết trắng mênh mông có tiếng vó ngựa vang lên rời rạc. Con ngựa gầy tong teo đang cố gắng kéo chiếc xe, bước từng bước chân khó khăn như đang mỗi một vì giá lạnh và con đường khúc khuỷu quanh co trơn trượt. Tiếng hét của người xà ích cầm cương vang lên, phá tan bầu không khí tĩnh mịch.

- Nhanh lên! Nhanh lên! Ngoan nào!

Trong xe, Tuyết Kha đang ôm chặt lấy người đàn ông tên A Mông. Cả hai người đều mặc áo vải màu xanh lam, hơi thở dồn dập mệt nhọc và đượm chút lo âu. Riêng người đàn ông có vẻ hồi hã hơn trong việc thôi thúc ngựa bước mau hơn. Thình thoảng, chàng quay sang triu mến nhìn Tuyết Kha.

- Em có lạnh lắm không?

Vừa nói, A Mông vừa với tay kéo tấm mền che Tuyết Kha để nàng đỡ run vì lạnh.

A Mông dăm dăm nhìn nàng trong đôi mắt đầy van lơn tha thiết.

- Anh xin lỗi em, xin lỗi em ... vì bắt em phải chịu đựng những nỗi đau khổ này. Anh hy vọng chúng ta sẽ vượt xa thành phố càng xa, càng tốt, như thế chúng ta mới cảm thấy an tâm hơn. Chúng ta phải cố gắng đến cho được Thiên Tân, từ đó dùng thuyền đi xa hơn nữa, lúc đó chúng ta mới thực sự tự do.

Như để trấn an Tuyết Kha, A Mông luôn tay trong mền nắm chặt lấy tay của Tuyết Kha, và giọng chàng khẩn thiết tội nghiệp hơn:

- Tuyết Kha, anh xin lỗi em. Những tháng năm còn lại anh nguyện sẽ đền bù xứng đáng với sự hy sinh của em. Anh sẽ yêu em suốt đời. Tuyết Kha, em có bằng lòng không nhỉ?

Tuyết Kha nắm lấy hai tay của A Mông xiết chặt nhìn âu yếm:

- A Mông, tại sao anh lại nói như thế? Chúng ta đã thành vợ chồng rồi mà sao anh cứ khách sáo mãi. Kể từ giờ phút này, chúng ta sẽ sống chết bên nhau, và cho dù chân trời góc bể nào chúng ta đều có nhau và bên nhau đến trọn đời. Làm sao em có thể quên được mới hôm qua, trước tượng Phật, trong ngôi chùa cổ kính hoang vắng, anh và em đã thề nguyện sống chết bên nhau đến trọn kiếp. Chúng mình đã cầu xin Phật Tổ, Ngọc Hoàng, Thổ Thần chứng giám mỗi tình chung thủy của chúng ta.

Cuộc tình thâm lén giữa A Mông và Tuyết Kha đều bị gia đình hai bên phản đối dữ dội, nên lễ cưới của hai người chỉ xảy ra lặng lẽ trong ngôi chùa hoang vắng, không có quan viên hai họ, không có lễ nghi linh đình, không kiệu hoa áo cưới, chỉ có hai trái tim hòa chung nhịp đập và một lời nguyện cầu trước pho tượng Phật.

Tất cả như đoạn phim ngắn quay nhanh lại trong trí não hai người. A Mông nói xong lời thề nguyện của mình rồi khẩn vái Trời Phật, yên lặng mỉm cười quay sang nhìn Tuyết Kha âu yếm. Tuyết Kha ngược lên nhìn tượng Phật và lâm râm:

- Con, Tuyết Kha, nhận A Mông làm chồng chính thức của con, trong kiếp này sống có nhau và chết cũng có nhau, cầu xin Phật Trời chứng giám lời thề của chúng con.

Nói xong Tuyết Kha cũng quỳ lạy ba lần rồi quay sang nhìn A Mông, vái ba lần như truyền thống của người Trung Nguyên sau khi lễ cưới thực thụ. Cả hai ôm nhau mắt long lanh ngấn lệ vì sung sướng. A Mông cầm chặt đôi tay trắng ngần như những đóa hoa ngọc lan, thì thầm:

- Kể từ ngày hôm nay em là vợ anh. Giữa chúng ta đã thực sự xóa tan biên giới chủng tộc, với chúng ta chỉ có tình yêu và nghĩa vợ chồng, sống bên nhau đến bạc đầu ...

Từ thuở ấu thơ A Mông và Tuyết Kha đã quen biết nhau, sống gần gũi bên nhau nhưng lại trong hoàn cảnh khác biệt nhau, họ đã vượt qua tất cả những hố thẳm ngăn cách đó.

để tạo nên nguồn hạnh phúc ngày hôm nay, sau khi hoàn tất một cuộc hôn nhân thánh thiện ...

A Mông và Tuyết Kha đang miên man suy nghĩ đến những ngày sắp tới đầy tin yêu và hy vọng, bỗng dưng cả hai con ngựa gầy còm dừng lại. Tuyết Kha giật mình hốt hoảng hỏi:

- Tại sao xe dừng lại thành linh vậy anh?

A Mông cố giữ vẻ bình tĩnh, trấn an vợ:

- Không có sao đâu, để anh đi xem.

Sau khi nhìn qua liếp màn, chàng quay vào, cố gượng cười vỗ về Tuyết Kha:

- Có thể ngựa chạy đường xa, dưới trời tuyết giá lạnh nên nó mệt mỏi đấy thôi. Người xa phu cho biết phải tìm nơi trú ẩn để tìm cỏ rơm cho ngựa ăn và nghỉ ngơi rồi mới lên đường tiếp tục được. Em có mệt không? Hay là em xuống tìm vào quán lá bên đường nghỉ chân tí cho khỏe, và nhân tiện anh tìm nấu cho em chút cháo ăn đỡ lạnh nhé.

- Khỏi anh à, em cảm thấy lo âu quá nên chẳng thiết ăn uống gì. Em mong sao cho chóng lên đường càng nhanh càng tốt, vì bằng mọi cách chúng ta phải thoát khỏi vùng kiểm soát đầy nguy hiểm của cha em.

A Mông lại nắm bàn tay lạnh buốt của Tuyết Kha:

- Em đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, bình tĩnh ngồi trong xe đợi anh chút xíu nhé!

Tuyết Kha khẽ gật đầu:

- Anh nhớ trở ra với em nhanh nhé!

A Mông hôn phớt lên trán Tuyết Kha và nhảy xuống xe đi vội vào khu nhà lá bên đường.

Tuyết Kha không yên tâm, vén tấm màn vải che lấm lét nhìn ra ngoài. Bỗng nhiên ở đằng xa tận khu rừng hoang vắng như một cơn bão tuyết nổi lên tung tóe cả bầu trời. Có tiếng gió cuồn cuộn thổi tới như vang động, những tiếng sấm sét kinh hoàng dần dần vọng đến, Tuyết Kha hốt hoảng nép mình vào trong góc xe. Tiếng vó ngựa cũng dập dồn hiện ra phá tan bầu không khí tịch lặng của buổi chiều tà.

A Mông trên tay bưng bát cháo nóng trộn lẫn vài lát dưa chuột chạy nhanh về chỗ xe đợi Tuyết Kha hé màn hối thúc A Mông:

- A Mông! lên xe nhanh đi anh.

Vừa kịp nhảy lên xe, A Mông đánh rơi bát cháo tung tóe. Chàng đã nghe rõ tiếng đoàn người thúc ngựa phóng nước đại đến gần xe. Kinh sợ quá, A Mông hối thúc người xa phu:

- Xa phu, xa phu hãy phóng nhanh lên, nhanh lên!

Người xa phu chưa kịp lấy roi quất vào lưng ngựa để sai khiến hai con ngựa già phóng đi, thì cả đoàn người hùng hổ phi những con ngựa to khỏe đã như mũi tên sệt đến.

Thấy tình thế nguy khốn, Tuyết Kha mặt mày tái xanh, nàng cố gắng đẩy A Mông và hét lên:

- A Mông, anh hãy chạy nhanh đi! Anh phải trốn ngay, nếu không cha em sắp đến, chắc chắn ông sẽ giết anh ngay đấy! Anh A Mông, hãy nghe lời em, trốn nhanh đi, nhanh đi ...

A Mông bướng bỉnh ngồi lại bên Tuyết Kha:

- Không được, A Mông này không đi đâu cả, vì chúng ta đã thề nguyện sống chết bên nhau mà. Cho dù có chết bên em, anh cũng mãi nguyện ... Tuyết Kha, em có bằng lòng cho anh nhắm mắt lần cuối bên em không?

Nói xong A Mông giựt giây cương trên tay người xa phu, lấy roi quất mạnh vào lưng hai con ngựa gầy thúc giục phi nhanh. Có lẽ đau đớn vì làn roi quất mạnh nên hai con ngựa lồng hét lên vọt nhanh theo phản ứng. Người xa phu bất ngờ ngã tung xuống tuyết, ngỡ ngàng nhìn theo miệng la lối om sòm:

- Sao ông lại cướp cả ngựa xe của tôi, đời sống của tôi ... Ông làm như thế là giết cả gia đình tôi rồi, trời ơi!

Tuyết Kha ngồi trong xe, thấy A Mông thực hiện một điều táo bạo nàng cảm thấy lo sợ hơn, nàng nép mình sát bên hông xe, tay bám chặt vào cửa sổ vì sợ bị hất tung ra ngoài với sức phi nhanh của hai con ngựa Nhưng chỉ được một thoáng chốc, vì sức ngựa già mệt mỏi nên nước phi chậm dần. Trong khi đó, đoàn ngựa phía sau hùng hổ phóng tới nhanh như chớp trong cánh đồng tuyết trắng.

Tuyết Kha buồn bã rên rỉ:

- A Mông, đã chậm mất rồi ...

Mặc kệ cho lời than của Tuyết Kha, A Mông vẫn cố gắng quất liên tục những làn roi mạnh mẽ trên lưng hai con ngựa, miệng hét to:

- Nhanh lên! Nhanh lên!

Nhưng cho dù hối thúc cách mấy hai con ngựa già cũng không còn cách nào phi nhanh hơn được. Tiếng thét lớn ở phía sau:

- Hãy đuổi nhanh lên, bắt lấy chúng nó ngay

Tuyết Kha kinh hoàng vì nhận biết đó là tiếng ra lệnh của cha nàng. Tuyết Kha chưa chầm dứt ý nghĩ, hai bên hông xe đã hiện ra đoàn đại hãn kèm chế hai con ngựa già và giựt lấy dây cương trên tay A Mông làm A Mông té nhào xuống đất.

Tuyết Kha mờ to mắt ... thờ dài lắc đầu như thể buông xuôi theo định mệnh.

Khi chiếc xe dừng lại, Tuyết Kha líu ríu bước xuống quỳ mọp dưới chân ngựa của cha nàng:

- Cha ...

Gương mặt nghiêm nghị giận dữ của cha Tuyết Kha không nhìn nàng, chỉ ngược nhìn bầu trời đang lấp lánh những vì sao hôm, đáng uy nghi như một đấng tướng ở trận tiền ...

Đêm nay khác hẳn với mọi đêm, Di Thân vương phủ đèn đuốc thấp sáng như một ngày hội hoa đăng long trọng nhất trong năm. Tất cả những quân lính nô tì đều bị cấm chỉ không được lai vãng vào đại sảnh.

Trên chiếc ghế phủ đầu rồng, cha của Tuyết Kha đang ngồi đăm chiêu với vẻ mặt lạnh lùng như thép. Tuyết Kha, A Mông, và bà vú già quỳ trên tấm thảm đỏ trước mặt hai hàng ghế quan văn võ. Bà vú của Tuyết Kha, cũng là bà Châu, mẹ của A Mông, Tuyết Kha mặt mày lem luốc, tóc rũ ướt trên vai, đôi mắt hốc hác vì nhiều đêm không ngủ, tuy nhiên nhan sắc của Tuyết Kha vẫn dịu hiền khả ái như một thiên thần. Bên cạnh A Mông với áo vải thô quê mùa nhưng dáng dấp tráng kiện, cố giữ vẻ bình thản với đôi mắt sáng quắc nhìn lên như thách thức những đòn thù đang chuẩn bị áp đảo chàng. Tội nghiệp nhất là bà Châu, cứ méo máo nước mắt chảy ròng ròng và lắc đầu thiểu não nghĩ thầm:

- Trời ơi, tại sao con lại đại dột điên khùng đến như vậy. Con là đứa con duy nhất của mẹ và cũng là giọt máu cuối cùng của dòng họ cha ông, sao con đi làm chuyện tà trời đến như vậy. Con phải biết thân phận hèn mọn của giai cấp hạ lưu mọi rợ chứ, con lại dám cả gan dẫn con gái của Di Thân vương đi trốn nhỉ! Con giết mẹ con mất rồi ...

Càng nghĩ bà Châu càng muốn khóc lớn để mong tiếng kêu của bà thấu đến trời cao giúp mẹ con bà thoát cơn hoạn nạn. Rồi bà quay nhìn sang Tuyết Kha, bà cũng hết sức lạ lùng. Một người con gái vừa đến tuổi thanh xuân trắng tròn lại chấp nhận bỏ giàu sang phú quý chức vị tương lai để cùng con bà chạy trốn tìm hạnh phúc riêng tư cãi lệnh nghiêm cấm của vương giả

Tuyết Kha có lẽ vì quá sợ hãi nên không còn biết sợ hãi là gì nữa Nàng bắt đầu mở mắt nhìn lên vương gia như chờ đợi hình phạt. Nàng đã lấy lại bình tĩnh không xấu hổ, e thẹn, về hành vi của nàng, phó mặc cho định mệnh. Tất cả đều yên lặng chỉ thỉnh thoảng nghe tiếng thờ dài của bà Châu

Đột nhiên Vương gia rút kiếm ra khỏi vỏ. Tiếng cọ sát của thép làm cho mọi người rờn rợn kinh hãi Vương gia đứng thẳng, quát lên:

- Cố A Mông, hôm nay ta sẽ băm mày ra hàng trăm mảnh. Ta đối với mày như thế chưa đủ tốt hay sao mày lại vội phản trắc, dám cả gan dẫn con ta đi trốn?

A Mông chưa kịp có phản ứng, bà Châu đã lặn nhanh đến chân Vương gia van lạy thảm thiết:

- Xin vương gia khai ân, xin vương gia rộng lòng tha lỗi cho đứa con dại khờ ngu muội của tôi Trăm lạy vương gia, ngàn lạy vương gia ...

Vừa nói bà Châu vừa nắm lấy vạt áo của vương gia vừa khóc sụt sùi.

- Con có bao giờ dám nói dối với cha, chúng con đã thề với nhau có Trời Phật chứng giám mà. Chúng con đã nguyện sống chết bên nhau đến trọn đời Nếu cha thực tình nuôi ý định giết A Mông, thì cha hãy giết luôn con đi Có thể hôm nay chúng con thể hiện lời thề đó trước mặt cha Con khẳng định với cha lần cuối, A Mông là chồng của con. Chúng con thề sống chết bên nhau ...

Cha của Tuyết Kha sững sờ khi nghe đứa con gái yêu quý của ông nói những lời bất ngờ như vậy Như gáo nước lạnh đổ xuống từ đầu ông, ông uất ức đến không ra tiếng, nên chỉ lắc đầu thờ dài ngao ngán. Đến một lúc ông mới buông mình trên ghế, đưa mắt nhìn Tuyết Kha:

- Thật vậy rồi sao Bộ con đã điên, dám bạo gan làm chuyện như vậy Thật là nhục nhã ... Con là dòng dõi hoàng tộc, là một quận chúa mà lại đính hôn với thằng hạ cấp ngu đần ... Con đã làm dơ bẩn cả thanh danh ta, con biết không?

Tuyết Kha cố gắng thuyết phục:

- Thưa cha, A Mông không phải người hạ cấp, anh là chồng con, anh là người có nhân cách, như mọi người giữa thế gian này Tại sao cha lại bắt ép con làm vợ một người mà con không yêu thương? Con không bao giờ làm dâu nhà họ La đó đâu

Tuyết Kha cố gắng thu hết can đảm để nói lên ý nghĩ của nàng, cho dù một lần rồi thôi

- Thưa cha, vì con đã có thai với A Mông rồi

- Trời ơi!

Vương gia hét lên, tay nói lỏng và thanh kiếm rơi xuống nền thảm. Ông nhắm mắt ngồi bất động như pho tượng. Người hầu đứng bên cạnh hốt hoảng quỳ gối bên vương gia lay gọi:

- Vương gia! Vương gia lại tỉnh!

Không khí trong sảnh đường yên lặng đến rợn người Bỗng vương gia quắc mắt hét lớn:

- Gia nhân đâu, hãy đem thằng A Mông và mẹ Châu giam xuống hầm tối ngay! Và hãy bắt Tuyết Kha đưa vào thư phòng canh gác cẩn thận chờ lệnh ta ...

Tuyết Kha lặn lộn trên giường khóc suốt đêm cho đến khi gà gáy canh năm, nàng vì quá mệt mỏi nên thiếp đi

Căn phòng khóa chặt. Cho đến gần xế trưa, Tuyết Kha mới tỉnh lại, đưa mắt nhìn quanh phòng rồi lại khóc. Phỉ Thúy vội chạy lại bên Tuyết Kha vỗ về an ủi:

- Quận chúa đừng buồn nữa, mọi chuyện xảy ra rồi, nên bình tĩnh giải quyết, điều quan trọng là quận chúa phải tự lo liệu đến sức khỏe trước đã. Nếu quận chúa cứ nhịn ăn suy sụp sức khỏe và tinh thần chỉ làm cho A Mông đau khổ thêm chứ ích lợi gì. Quận chúa nên chờ đợi thêm thời gian rồi kiếm cách hòa hoãn với vương gia và xin lỗi mọi chuyện là xong. Tôi nghĩ vương gia chỉ nhất thời giận dữ quận chúa đó thôi, có bao giờ "cọp ăn thịt con", quận chúa phải tin như thế.

Nghe những lời khuyên nhủ của Phỉ Thúy, Tuyết Kha dần dần suy nghĩ cảm thấy thấm thía, nên nàng không còn khóc nữa và uống sữa để cố gắng giữ gìn sức khỏe

- Phỉ Thúy, cảm ơn Phỉ Thúy đã cho ta những ý kiến hay, trong thời gian này ta mới hiểu ai là người thương ta chân thật.

Phỉ Thúy đến gần nói nhỏ, cố ý chỉ để cho một mình Tuyết Kha nghe, vì sợ nếu lọt ra khỏi khe cửa khép kín những lời chân thật đầy bao che này chắc chắn sẽ lãnh những hậu quả nguy hiểm đến tính mạng.

- Quận chúa không nên u sầu mãi, sẽ ảnh hưởng không tốt cho sức khỏe, nhất là bào thai trong bụng.

Như người đi trong đêm tối bỗng tìm thấy ánh sáng lóe lên đầy hy vọng, Tuyết Kha suy gẫm những lời khuyến khích của Phỉ Thúy và cảm nhận những lời đó như ánh sáng đưa nàng ra khỏi căn hầm u thảm này. Tuyết Kha gật đầu, lấy tay lau khô những giọt lệ đọng trên mi:

- Phỉ Thúy, em có thể giúp chị thoát qua tai nạn này không?

- Tại sao quận chúa lại nói điều đó, nếu tôi không thương quận chúa đại gì phải nói những điều có thể mang họa vào thân. Nhưng quận chúa muốn tôi giúp bằng cách nào?

Tuyết Kha vội chạy đến bên Phỉ Thúy, cầm lấy tay Phỉ Thúy triu mến tâm sự:

- Chỉ còn có một nước cầu cứu đến mẹ chị, niềm hy vọng cuối cùng. Em có thể tìm cách đến tận phòng của mẹ chị thông báo gấp tin chị, và bảo với mẹ chị, chị sắp sửa bị cha trừng trị, nay mai chắc chị không sống nổi!

Chưa nói hết lời, bỗng cánh cửa xích mở, cha mẹ Tuyết Kha, bà vú già, với hai nô tỳ bụng chén thuốc bước vào, Tuyết Kha nhìn qua, biết là chuyện gì sắp xảy đến.

- Hãy trói tay nó lại đổ thuốc vào!

Bà vú già bụng bát thuốc đi lại gần Tuyết Kha vỗ về:

- Quận chúa hãy uống đi, không có đau đớn gì đâu, chỉ trong vài tiếng đồng hồ mọi chuyện đều như ý. Quận chúa tin tôi đi!

- Đừng! Đừng! Đừng! Tuyết Kha vất vả hét - Cha ơi, mẹ ơi, Hãy cho con giữ lấy bào thai này... Mẹ ... con yêu anh ấy, con ...

Tuyết Kha vụt chạy ra cửa định trốn thoát, nhưng cha nàng đã nhanh chân bước chặn lại ở cửa và hét lớn:

- Con này lớn gan thật, nếu không chịu uống bát thuốc, ta sẽ ra lệnh đề cổ ra đổ thuốc vào!

Đứng trước cảnh tượng đau buồn, mẹ của Tuyết Kha chỉ biết lắc đầu lấy khăn lau nước mắt. Tuyết Kha là đứa con yêu quý nhất của bà, nên khi nhìn những quần quai khổ đau của Tuyết Kha, ruột gan bà như đau thắt lại, như chính nỗi đau của bà.

- Thu Hương và Cát Lan hãy mau nắm chặt hai cánh tay nó lại!

Vừa nói vương gia tiến đến gần Tuyết Kha, dùng bàn tay mạnh như thép bóp lấy miệng Tuyết Kha, tay còn lại ông giật mạnh chén thuốc trên tay người vú già, ông bậm miệng giận dữ đổ thuốc vào miệng Tuyết Kha.

- Uống! mày hãy uống đi không tao sẽ giết mày!

Tuyết Kha cương quyết ngậm chặt miệng nghiến răng để giữ cho thuốc khỏi chảy dài xuống cổ họng nên nước chảy dài xuống cổ.

- Phỉ Thúy, mày banh miệng nó ra!

- Dạ.

Phỉ Thúy run rẩy bước đến, lấy hai tay nhẹ nhàng cố banh miệng Tuyết Kha, nhưng nàng hết sức dụi dằng vì sợ Tuyết Kha đau Vương gia tiếp tục đổ thuốc vào, đột nhiên Phỉ Thúy giả vờ thả lỏng vì mỗi tay để cho Tuyết Kha dùng môi phun mạnh thuốc tung tóe ra ngoài!

- Phỉ Thúy, mày dám cả gan!

Vương gia giận dữ hét lớn:

Phỉ Thúy vội quỳ xuống, nước mắt tuôn dài, thảm thiết van xin:

- Nô tỳ đáng tội! Từ nhỏ con hầu hạ quận chúa đến nay, con chưa bao giờ làm phật lòng quận chúa, và chưa bao giờ con làm việc gì chứng tỏ đem đến cho quận chúa sự đau lòng. Con bao giờ cũng dịu dàng phục dịch quận chúa ... nên khi lần này con cảm thấy đau lòng quá khi đối xử với quận chúa bằng những cử chỉ thô bạo Xin Vương gia hãy tha thứ cho

Vương gia xoay qua bảo vú già:

- Bà hãy đi sắc cho ta chén thuốc khác ngay

Ông vừa nói vừa xô bà lão ra ngoài

- Đứng lại!

Tuyết Kha vội gọi lớn. Tiếng hét của nàng làm chấn động cả phòng. Gương mặt Tuyết Kha xanh xao như xác chết, nước mắt tuôn trào ràn rụa cả khuôn mặt trông thật tội nghiệp.

- Khởi càn, để tôi tự giải quyết ...

Nói chưa dứt lời Tuyết Kha cúi xuống đất lượm mảnh bát vỡ đưa vào bụng, định tự rạch bụng mình để quyên sinh.

- Quận chúa! quận chúa!

Phỉ Thúy gào khóc cố hết sức dùng hai tay níu lấy cánh tay cầm mảnh sành của Tuyết Kha

- Tuyết Kha con!

Mẹ của nàng cũng hét hoảng chạy đến bên Tuyết Kha

Mọi người đứng gần đấy cũng chạy lại ôm chặt Tuyết Kha dành lấy miếng mảnh sành nhọn trên tay nàng. Cuối cùng Phỉ Thúy đã lấy được, vội vàng chạy ra ngoài sợ Tuyết Kha giật lấy lại Tuyết Kha lồng lộn như một con thú dữ:

- Con biết, cha mẹ không còn yêu thương con nên con phải tự vẫn.

Thấy tự tử bằng mảnh sành không được, Tuyết Kha lách qua mọi người chạy bỏ đến cửa sổ, định tìm cách mở cửa nhảy xuống lầu

- Tuyết Kha

Vương gia vừa giận dữ, nhưng cũng vừa đau khổ chạy nhanh đến bên cửa sổ, vẻ mặt tím ngắt, đôi mắt như nẩy lửa:

- Tuyết Kha! Mày định dở trò gì nữa đây Mày đã gây nên tội lỗi tày trời, làm xấu hổ cả gia tộc, bây giờ còn định vấy bùn lên mặt tao nữa hay sao Mày không biết xấu hổ à?

- Thừa cha, thực sự chúng con đã thương yêu nhau thật lòng mà, chúng con thề sống chết bên nhau đến trọn đời ... A Mông đâu có tội tình chi, nếu cha giết A Mông thì con không còn muốn sống nữa Tại sao cha không cho con được tạ tội?

Vương gia trầm ngâm suy nghĩ. Tuyết Kha bắt mạch được chút tình cảm cuối cùng của cha nên vội vàng tấn công tiếp:

- Nếu cha còn thương con, xin cha hãy tha cho A Mông và đày ải chúng con đến một nơi xa xôi hẻo lánh để cha không còn nhìn mặt chúng con nữa Con xin lạy tạ cha muôn ngàn. Con xin hứa vĩnh viễn con không về Bắc Kinh này nữa, suốt đời!

- Mày câm miệng lại ngay Mày nên nhớ đã từ năm qua mày đã là con dâu nhà họ La, việc hôn nhân này không phải chỉ mình ta quyết định, mà cả một liên hệ giữa hai gia tộc danh giá nhất tại Bắc Kinh. Mùa đông năm tới là ngày tổ chức lễ thành hôn, ta đã quyết định rồi, như đinh đóng cột. Cho dù mày muốn chết cũng không thể chết một cách dễ dàng.

Vương gia dần từng tiếng và xoay qua bảo đám nô tỳ:

- Tất cả hãy canh giữ con diên này, nếu có chuyện gì xảy ra ta nhất định không tha thứ.

Cả bọn nô tỳ đồng thanh vâng dạ. Vương gia bỏ mặc mọi người đi rạ Tuyết Kha đau khổ nằm dài trên thảm thổn thức. Mẹ nàng lắc đầu nhìn con thương cảm, nước mắt ràn rụa trên đôi gò má gầy xanh. Mẹ Tuyết Kha bước đến ôm chầm lấy con vỗ về:

- Tuyết Kha, sao con lại dại dột đến như vậy

Bà vừa nói vừa lấy tay ra dấu cho các nô tỳ ra khỏi phòng. Bà diu Tuyết Kha lên giường, lấy khăn lau nước mắt và tiếp tục vỗ về Tuyết Kha:

- Con hãy an tâm đi Mẹ sẽ có cách đánh lừa cha che giấu cho con sinh con rồi mọi chuyện sẽ tính. Mẹ bao giờ cũng thương yêu con, con hãy tin lời mẹ, chịu khó nằm tĩnh dưỡng, kể từ giờ trở đi, mẹ sẽ cố gắng chăm sóc con.

Như được bao che trong vòng tay đầy yêu thương của mẹ, Tuyết Kha riu riu khẽ gạt đầu thăm cảm ơn mẹ.

Như chạnh nghĩ tới A Mông và bà Châu, Tuyết Kha vội hỏi:

- Như thế có nghĩ mẹ sẽ thuyết phục cha tha cho mẹ con bà Châu

- Dĩ nhiên mẹ sẽ cố gắng, nhưng thế nào cha cũng trừng phạt A Mông.

Tuyết Kha lo sợ và thẳng thốt nhìn lên khuôn mặt mẹ:

- Trừng phạt bằng cách nào và A Mông có gì nên tội

- Giả dụ như bị lưu đày, đó là hình phạt nhẹ nhất ...

- Hình phạt nhẹ nhất, nhưng nặng nhất đối với A Mông! Vì vĩnh viễn suốt đời A Mông sẽ không nhìn thấy vợ con ...

Tuyết Kha òa lên khóc nức nở.

- Cho đến bây giờ con không hiểu tính cứng rắn của vương gia sao Từ nhỏ đến lớn có khi nào con làm cho vương gia giận dữ tội cùng như vậy, nếu không vì mẹ van xin, chắc chắn vương gia không tha thứ cho A Mông đâu Giữa hai hình phạt thì chuyện lưu đày là nhẹ nhất. Tại sao con không nghĩ đó là điều may mắn cho A Mông. Thôi con hãy bằng lòng cách xử trí đó đi Bây giờ mẹ chỉ yêu cầu con ba điều

- Ba điều gì, xin mẹ cứ nói

- Điều thứ nhất con phải bỏ ý định tự tử. Điều thứ hai là từ nay cho đến ngày sinh đẻ, con không được ra khỏi vương phủ. Và khi sinh xong đứa bé sẽ trao cho mẹ để đưa nó ra ngoài hoàng cung ngay và bắt buộc con phải cắt đứt mọi tình cảm với đứa bé. Và cuối cùng con phải chấp nhận lễ cưới được tổ chức theo yêu cầu đúng thời gian bên phía gia đình họ Lạc

Mỗi lời nói của mẹ như lưỡi dao cắt từng thớ thịt Tuyết Kha, nàng đau đớn nghe và nước mắt chảy dài trên khuôn mặt tiều tụy

Tuyết Kha thở dài, vội hỏi:

- Nếu như con không chịu thực hiện đúng theo ba điều yêu cầu của vương gia nêu ra ...

Mẹ Tuyết Kha không trả lời ngay, bà từ từ nắm lấy tấm giải lụa trên tay và ôn tồn nói:

- Nếu con cảm thấy không xa được A Mông, thì chúng ta sẽ dùng giải lụa này giải quyết cho xong cuộc đời Như con đã biết từ nhỏ đến giờ, mẹ chỉ có mình con nên tất cả tình cảm đều vì con và chỉ dành cho con thôi Mười tám năm mẹ con ta đã dành cho nhau trọn vẹn những tình yêu cao quý nhất ... Đến giờ phút này ... con đã thực sự xa mẹ để dành tất cả những yêu thương đó cho A Mông. Mẹ nghĩ chắc mẹ sống cũng bằng thừa

Mẹ Tuyết Kha từ thuở nhỏ đã dành tất cả tình thương yêu cho Tuyết Kha, nên với nàng, bà là một người mẹ hiền từ bao dung. Cũng vì lý do đó Tuyết Kha càng cảm thấy đau đớn khi mẹ nàng thổn thức nghẹn ngào:

- Con là nắm ruột của mẹ, không bao giờ mẹ đành nhìn con quằn quại trong khổ đau, nên mẹ phải dành cho mẹ cái chết trước ...

Vừa nói xong bà vứt dây lụa lên thành gỗ trên trần nhà.

Tuyết Kha sững sốt chạy lại ôm lấy mẹ khóc, và van lơn:

- Mẹ, mẹ, con thật bất hiểu đối với mẹ, xin mẹ hãy tha thứ cho con. Mẹ không thể chết vì con. Mẹ ơi! Khổ quá! Con phải làm sao đây Phải làm sao đây

Mẹ Tuyết Kha ngừng lại nhìn Tuyết Kha bằng đôi mắt triu mến:

- Tuyết Kha, con có biết mẹ đã đau khổ biết ngần nào Có người mẹ nào mà chẳng thương yêu con. Nhưng con hãy nghe một lần này nữa thôi ... để chúng ta còn nhìn thấy nhau trên cõi đời này Đất trời còn thì ta còn sự sống phải không con?

Tuyết Kha nước mắt ràn rụa lắc đầu khẽ trả lời mẹ:

- Mẹ, con đã mang thai, con yêu thương đưa con trong bụng ... con không thể nào từ bỏ nó được. Mẹ ... con không thể nào về làm dâu nhà họ La ... vì con đã có con.

- Nếu con còn yêu thương mẹ, thì mẹ sẽ có cách sắp xếp mọi chuyện. Tất cả gia nhân trong vương phủ sẽ không có một ai dám hé môi lộ chuyện này ra ngoài ... Con an tâm. Giả dụ có tên nào bạo gan hé chuyện chắc chắn sẽ bị hình phạt nặng nề.

Tuyết Kha yên lặng ngồi nghe những lời của mẹ mà ruột gan đau thắt, nước mắt cứ tuôn dài lên má trông thật thiếu nạo Bỗng Tuyết Kha nghĩ đến bà Châu, nghĩ đến A Mông. Thật sự họ vô tội Chẳng lẽ tình yêu với nhau mà có tội với mọi người sao Tuyết Kha tự nghĩ phải làm cách nào để cứu họ trước đã. Tuyết Kha cố gắng lấy tay lau nước mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt mẹ, đoạn quyết định đề nghị:

- Nếu muốn con chấp nhận những đề nghị của mẹ thì mẹ phải cho con xong được một điều kiện.

Mẹ Tuyết Kha bước lại gần ôm con, vuốt tóc Tuyết Kha âu yếm:

- Điều kiện gì, con cứ nói

- Xin cho con được gặp A Mông một lần cuối

- Tưởng điều gì ghê gớm, chứ việc cho con gặp A Mông một lần thì đâu có gì quan hệ. Mẹ sẽ cố gắng thuyết phục vương gia ...

Trong ngôi đình tĩnh mịch chìm đắm dưới ánh trăng mờ mờ sáu tỏa rộng. Tiếng dế cùng với đám côn trùng nỉ non, dưới lớp cỏ tranh. Tiếng chim khua nhẹ trên cành cây phong vàng ủa Mẹ Tuyết Kha, Vũ Lan và Phỉ Thúy đi kèm Tuyết Kha ở giữa, băng qua vườn thủy trúc để lần đến chỗ hẹn. Họ yên lặng bên nhau từng bước như những bóng ma thềm lặng trong đêm. A Mông đi giữa hai vệ sĩ cũng đang lần bước đến ngôi đình làm chỗ hẹn giữa hai người Mặc dù cả gần mười người nhưng không khí vẫn giữ yên lặng đến nghẹt thở. Vừa bước đến sân đình, A Mông và Tuyết Kha vội định chạy ôm lấy nhau, nhưng họ đều bị giữ lại kịp thời nên chỉ còn đôi mắt đắm đuối nhìn nhau qua màn lệ tuôn tràn. Cảnh tượng gặp gỡ đã nhuộm màu thể lượng và cứ thế kéo dài thoảng thời gian. Tiếng của Tuyết Kha xé bầu không khí yên lặng nào nề:

- A Mông, em có điều muốn nói với anh!

- Anh nghe đây! Tuyết Kha, em có sao không?

- Theo ý anh, em phải chịu muôn ngàn nhục nhã để sống, hay là em phải tự vẫn để giữ danh giá cho mọi người

Đôi mắt A Mông sáng quắc lên như hai vì sao rực rỡ.

- Không, em phải sống bằng mọi giá và chính sự sống mới tạo nên niềm hy vọng. Chúng ta hãy vì đưa con mà cố gắng vượt qua mọi thử thách, và nhất định phải sống vì nhau

- Nhưng mà ... nếu tiếp tục sống, chúng ta phải trả một giá rất đắt, sợ em có còn đủ can đảm để chịu đựng?

Trong khoảng chốc A Mông như muốn dùng sức lực của mình để chạy lại bên Tuyết Kha, nhưng hai bên vệ sĩ kèm giữ A Mông quá chặt làm chàng không nhúc nhích được. Biết bao điều muốn nói với Tuyết Kha, nhưng A Mông không làm sao tỏ bày hết ý được, nên chỉ nhìn Tuyết Kha âu yếm ...

Tiếng trống đã điểm canh ... Tiếng gà eo óc gáy sáng. Mẹ Tuyết Kha che cho nàng khỏi lạnh vì sương xuống, nhỏ nhẹ bảo con:

- Tuyết Kha, thôi như vậy cũng đã đủ rồi, nên về ngay chứ vương gia biết được thì chúng ta chết cả bọn đấy

Cảnh vệ kéo ngược A Mông bước ra khỏi đình. A Mông vừa kịp ngoái lại nhìn Tuyết Kha lần cuối Tuyết Kha cũng cố gắng mở to đôi mắt để nhìn A Mông lần cuối cùng, và nàng vừa chỉ nghe lời nói A Mông đang tan dần trong sương sớm:

- Lá phong có sương thêm đở rục. Mai trắng gặp tuyết mới tỏa ngát mùi hương. Những viên ngọc trong tuyết mới chịu đựng được giá băng.

Ngọc trong tuyết phải chịu đựng sự lạnh giá ... Tuyết Kha cứ lẩm bẩm hoài câu nói của A Mông. Nước mắt cứ trào ra ràn rụa trên khuôn mặt sầu não tội nghiệp. Bỗng Tuyết Kha chợt hiểu

- Tuyết và Ngọc ... chính A Mông muốn nói đến tên Tuyết Kha, phải nhẫn nại vượt qua mọi trắc trở cho dù trong hoàn cảnh nghiệt ngã đến mức nào Em hiểu rồi, em đã hiểu ý anh. Em sẽ nghe lời anh, cho dù phải trải qua những cam khổ cuộc đời, nhưng em sẽ cố gắng để vượt qua, chờ đợi một ngày chúng ta đoàn tụ trong hạnh phúc. Em chỉ cầu xin ơn trên hãy cho em được toại nguyện ...

"A Mông ... A Mông," buột miệng vì yêu thương nên Tuyết Kha gọi khẽ. Tuyết Kha thảm nguyện sẽ theo lời A Mông ... Lá phong gặp sương mới đở, mai trắng gặp tuyết mới tỏa ngát hương thơm ...

Chương 2

Nửa khuya ngày mười tháng sáu năm sau, Tuyết Kha lâm bồn. Đêm ấy Di Thân Vương phủ được giới nghiêm cẩn mật. Trong phòng của Tuyết Kha, ngoài bà mụ, bà Phước Tấn và Bà vú già ra, không còn ai khác, ngay a hoàn tâm phúc của Tuyết Kha là Phỉ Thúy cũng không được phép vào

Hơn hai mươi bốn giờ đau bụng, Tuyết Kha mới hạ sinh. Sự đau đớn làm nàng lả đi. Bây giờ Tuyết Kha mới biết là niềm vui của cuộc sống bao giờ cũng bắt đầu từ nỗi đau tuyệt đỉnh. Cái đau tưởng chừng như chết đến nơi, nhưng Tuyết Kha đã không chết.

Sau cơn đau, Tuyết Kha đã nghe thấy tiếng khóc.

- Oa! Oa! Oa! Oa!

Tiếng khóc của trẻ thơ. Không có âm thanh nào kỳ diệu như vậy. Người Tuyết Kha lã chã mồ hôi Tuyết Kha đã chìa tay ra xin với mẹ:

- Mẹ! Cho con nhìn một chút đi! Mẹ! Con trai hay gái vậy?

Bà Phước Tấn đã không trả lời, bà hạ lệnh cho mụ đỡ đẻ:

- Mang nó đi!

- Vâng.

Bà mụ đỡ đẻ đáp và định mang đứa bé đi

Tuyết Kha hoảng hốt:

- Mẹ! Mẹ! Ít ra mẹ phải cho con nhìn nó một lần chứ? cho con nhìn một lần thôi!

- Không được! Muốn dứt phải dứt ngay từ đầu, con không nên nhìn thấy nó!

- Mẹ! Tuyết Kha quay lại, định nhảy xuống giường - Mẹ đã từng làm mẹ, mẹ hiểu ... Sao mẹ lại ác thế ... Mẹ thương con, mẹ hãy cho con nhìn nó một lần thôi, rồi con sẽ không nhắc không hỏi gì đến nó nữa Mẹ!

Bà Phước Tấn mềm lòng.

- Thôi được, nhưng chỉ một lần thôi nhé!

Và bà quay sang bà mụ:

- Mang nó trở lại đây

Bà mẹ mang đứa bé lại gần giường, đưa ra cho Tuyết Kha Tuyết Kha nhòm người dậy cố nhìn.

Đứa bé sơ sinh còn đỏ hồng, nhưng đôi mày đã có nét thanh tú, chiếc miệng nhỏ. Đôi mắt với những cọng lông mi dài Chắc chắn là mắt nó phải đẹp. Tuyết Kha nghĩ, lớn lên hẳn phải giống A Mông lắm, nhưng nó là trai hay gái đây Đứa bé bụ bẫm quá. Tuyết Kha đưa tay lên định vuốt lấy đôi chân nhỏ xíu nhưng bà Phước Tấn đã đẩy tầm chân lại nói:

-Thôi đủ rồi! Mang đi đi!

Bà mẹ vội bế đứa bé đi, Tuyết Kha đau khổ, đưa tay lên:

- Cho con ngắm thêm chút nữa đi! Hãy cho con ngắm thêm một chút đi mẹ!

-Tuyết Kha! Bà Phước Tấn chụp lấy bàn tay con gái - Con nên biết là từ đây về sau, mãi mãi không bao giờ con còn gặp nó. Vậy thì tại sao không nghĩ là mình không có nó? Hỏi mà làm gì? Nhìn mà làm gì? Biết con trai hay con gái để làm gì? Ích lợi gì đâu

Bà mẹ đã mang đứa bé đi Tuyết Kha đau khổ, rã rời! Nàng nắm lấy tay mẹ, nghẹn ngào:

- Mẹ! con đã làm theo ý mẹ. Con sẽ không hỏi han gì về đứa bé. Trai hay gái mặc kệ, nhưng mẹ phải hứa với con một điều ... là mẹ phải để cho nó sống. Mẹ không được giết nó. Mẹ có thể giao nó cho một người nào đó, hoặc cho giáo hội hoặc cho nhà chùa nuôi dưỡng. Tóm lại nó phải sống. Mẹ hứa đi!

Bà Phước Tấn bàng hoàng nhìn con. Tuyết Kha rõ là thông minh. Con bé đã tiên liệu mọi thứ. Vương gia là người cứng cỏi, người không muốn để lại dấu tích ô nhục nào

- Mẹ! con lạy mẹ! Con van xin mẹ mà!

Tuyết Kha thấy bà Phước Tấn đứng yên, sợ hãi tiếp.

- Mẹ hãy cứu lấy con của con. Dù gì nó cũng là dòng máu của con, nó là cháu ngoại của mẹ cơ mà.

Bà Phước Tấn đứng bật dậy, bà vội vã bước nhanh ra cửa

Từ đấy, Tuyết Kha không biết gì đến đứa bé. Bà Phước Tấn cũng không bao giờ nhắc đến. Vương gia thì dĩ nhiên yên tâm. Chắc hẳn đứa trẻ kia đã được "thanh lý" xong rồi!

Đứa con của Tuyết Kha, giống như người chồng ngày nào đã cùng Tuyết Kha báỉ thiên địa trong ngôi chùa hoang thoát hiện rồi biến nhanh, chỉ để lại dấu ấn trong lòng nàng

oOo

Tình cảm giữa họ La và họ Hoàng đã nảy sinh từ thời ông ngoại của công tử La Chí Cang, cưới quận chúa thứ mười một của Tịnh Thân vương, nên mối thâm tình ngày càng gắn bó. Đến đời La Chí Cang và Tuyết Kha, thì hai gia đình muốn thực hiện thêm một cuộc gắn bó nữa để mong nối thâm tình này liên tục nối kết.

La Chí Cang là đứa con trai duy nhất của dòng họ La nên được cưng chiều ngay từ thuở nhỏ, mời thầy dạy văn và võ tại gia, được huấn luyện bắn cung cưỡi ngựa, múa kiếm cùng các môn võ thuật khác, đặc biệt La Chí Cang thông minh hơn người, nên chỉ học trong một thời gian ngắn đã thu thập toàn bộ kiến thức nơi thầy truyền giáo, nên được cha mẹ hết sức yêu thương và hãnh diện có người con xứng đáng làm rạng danh gia tộc. Đối với La Chí Cang, cuộc sống hiện hữu là cả một không gian đầy hạnh phúc, mỗi ngày La Chí Cang chỉ nhìn thấy chung quanh chàng là một đời sống diễm tuyệt, lời ca tiếng hát rộn rã, những lời chúc tụng hay ho nhất đều mang tới cho gia đình chàng.

La Chí Cang không biết buồn phiền đau khổ là gì, ngay cả chuyện triều Mãn Châu vừa loan truyền có loạn lạc ở biên cương, cũng không ảnh hưởng gì đến đời sống của gia đình La Chí Cang. Nhưng cuộc đời đâu có phải như dòng nước êm đềm trôi mãi! Sóng gió đã bắt đầu nổi dậy ở hoàng tộc họ La, từ khi tổ chức đám cưới linh đình để rước cô dâu nhà họ Hoàng. Tuyết Kha về làm vợ La Chí Cang, đã mang đến những bất hạnh khổ đau, ngay từ đêm động phòng hoa chúc.

Cả một ngày mệt nhọc phải theo những phương thức lễ nghi, hết vái chào người này đến lễ ra mắt tạ người kia, La Chí Cang chỉ mong được nghỉ ngơi và nao nức được ngắm nhìn người vợ tương lai

Khi những cô gái tung những tràng hoa chúc phúc cuối cùng lần khuất hậu đình, những dãy đèn lồng được thắp sáng trên lối vào gia trang. La Chí Cang mới cảm thấy hồi hộp vì cái thế giới hạnh phúc của chàng mới bắt đầu. La Chí Cang từng bước nhẹ nhàng mở cửa lách vào nhưng một cánh chim én nhẹ nhàng, để dành cho cô dâu sự xuất hiện đầy thú vị.

Trên giường thêu long phụng rực rỡ, Tuyết Kha thu mình ngồi ở góc phòng nhưng một con mèo yểu điệu Tuyết Kha nhìn thấy La Chí Cang bước vào vừa lo âu suy nghĩ về chuyện tâm tình thâm kín của nàng, nên Tuyết Kha không nỡ nụ cười. La Chí Cang bước dần đến trước mặt Tuyết Kha, lấy tay đỡ tấm voan trắng che kín khuôn mặt nàng, La Chí Cang mỉm cười đắc chí.

- Một nàng tiên đẹp tuyệt trần.

Tim chàng đập rối loạn, chàng thầm cảm ơn mẹ chàng đã chọn cho chàng một người vợ quá xinh đẹp, nàng đúng là một tiên nữ giáng thế. Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt bồ câu đen lay láy với đôi mi cong vút, mái tóc đen tuyền gọn sóng như mây phủ trên đôi vai trần trắng như sữa. Nụ cười để lộ hai hàm răng trắng đều tuyệt đẹp. Wả thật không có bút nào để tả hết nét xinh đẹp của Tuyết Kha. La Chí Cang như bị thu hết hồn phách, chỉ biết đứng ngẩn ngơ say đắm nhìn Tuyết Kha.

Bỗng có tiếng nô tỳ chúc tụng:

- Kính mừng tân lang và tân giai nhân uống chén rượu tân hôn, để sống hạnh phúc bên nhau đến đầu bạc răng long.

La Chí Cang với tay lấy chén rượu rồi đắm đuối nhìn Tuyết Kha:

- Em uống cùng anh một chén rượu hội ngộ này nhé.

Và La Chí Cang quay sang đám nô tỳ:

- Cảm ơn, các cô có thể rút lui được rồi đó.

- Xin bái kiến thiếu gia

Một nô tỳ xinh đẹp quỳ trước mặt La Chí Cang tiếp lời:

- Tôi tên là Phi Thúy theo hầu quận chúa từ thuở nhỏ, xin được chúc quận chúa tôi với công tử trăm năm hạnh phúc, tôi xin phép được cáo từ.

Nói xong, Phi Thúy liếc nhìn Tuyết Kha rồi tháo lui ra khỏi phòng.

Còn lại một mình với La Chí Cang, nàng cảm thấy lo sợ, mồ hôi ướt đầm cả đôi tay, tim đập bất thường. Mặc dù bên ngoài, những cơn gió mùa đông thổi mạnh đập vào cánh cửa, lùa qua khe cửa phòng, nhưng Tuyết Kha cảm thấy nóng như lửa đốt. Tuyết Kha liếc nhìn trộm La Chí Cang. Chàng thanh niên có dáng dấp oai phong với khuôn mặt đẹp trai, nụ cười lúc nào cũng nở trên môi yêu đời. Chàng thanh niên xa lạ đó là chồng của nàng bắt đầu từ hôm nay sao? Tuyết Kha tự cảm thấy xấu hổ cho cuộc lễ đám cưới vừa qua. Làm người đàn bà chính chuyên không thể có hai chồng. Trước đây nàng đã cùng A Mông thề trước bàn thờ Phật nơi một ngôi chùa hoang là A Mông và nàng đã kết nghĩa vợ chồng. Hai người đã thề nguyện sống chết bên nhau đến trọn đời, sao bây giờ nàng lại ở đây để làm vợ một người khác, phản bội lại chàng.

Chợt nhớ đến lời mẹ dặn trước khi đưa chiếc bình nhỏ, trong đó mẹ nàng đã pha một chất nước đỏ, để đêm tân hôn nàng phải làm theo những lời mẹ dặn. Tuyết Kha chợt nhìn qua tấm drap thêu song phụng và phía dưới phủ một khăn trắng, nơi dấu hiệu đánh giá tiết hạnh người con gái trước khi về nhà chồng. Tuyết Kha nhắm mắt thờ dài và lắc đầu. Không biết phải đối phó như thế nào đây? Hiếu thảo, lời thề và tình nghĩa vợ chồng? Trong khi Tuyết Kha đang bấn loạn tâm trí để tìm cách gỡ rối khó khăn, giải quyết vấn đề đang nghịch lý xảy ra trong đầu óc nàng. La Chí Cang ngà ngà hơn men đến gần Tuyết Kha, vén chiếc khăn voan trắng lên khỏi mái tóc và đặt lên má Tuyết Kha những chiếc hôn say đắm. Đôi tay rắn chắc ôm lấy vai Tuyết Kha, diu nàng nằm

xuống nhẹ nhàng, Tuyết Kha yên lặng không phản ứng, nhưng vẫn theo dõi khuôn mặt La Chí Cang:

- Với nét mặt ngây thơ, chắc chắn La Chí Cang là một người đàn ông độ lượng và vị tha!

Nghĩ đến đây bỗng dưng Tuyết Kha cắn răng như lấy bình tĩnh để quyết định dự tính của nàng.

Tuyết Kha ngồi bật dậy, bước xuống giường và quỳ dưới chân La Chí Cang.

- Em ... em định làm gì vậy?

La Chí Cang ngạc nhiên hỏi dồn.

- Em xin anh tha thứ tội lỗi của em ... Em phải nói lên tất cả những sự thực ... cho dù chúng ta phải chia tay.

La Chí Cang cảm thấy thái độ thiếu nã bắt ngờ của Tuyết Kha làm chàng hoảng hốt:

- Em nói điều gì thế? Hay là anh làm điều gì không phải đối với em chăng?

La Chí Cang cảm thấy bị bối rối hơn, và chàng không hiểu mẹ chàng không dặn gì cho chàng biết đêm động phòng chàng phải làm cách nào đối với cô dâu ... kể cả chuyện cô dâu quỳ dưới chân thì phải xử trí như thế nào. La Chí Cang lúng túng trước hành động của Tuyết Kha, trông anh chàng ngây ngô đến tội nghiệp.

Về phía Tuyết Kha, nàng cố gắng thu hết can đảm lấy ra bình thuốc đưa cho La Chí Cang:

- Anh có biết lọ thuốc này không? Mẹ của em đưa cho em để chuẩn bị cuộc đánh lộn anh đêm nay đây.

La Chí Cang kinh ngạc nhìn sửng lọ thuốc, không biết điều gì ẩn chứa trong đó.

Tuyết Kha nói tiếp:

- Mỗi người con gái đều được đánh giá về sự tiết trinh của mình trong đêm tân hôn, nếu không phải bày mưu lập kế làm sao thể hiện được màu hồng đó trên tấm khăn trắng kia để nhà chồng an tâm cô dâu còn trinh trắng khi về nhà chồng ... Mẹ em đã dặn kỹ ... khi đến giây phút tuyệt đỉnh là em chỉ cần ấn nhẹ cái nút lọ này là những giọt màu hồng sẽ gia tăng giá trị đời con gái của em và em hoàn toàn trở thành người vợ được nuông chiều và kính trọng.

La Chí Cang lắc đầu trợn mắt kinh ngạc nhìn Tuyết Kha:

- Em nói những gì hoàn toàn anh không biết?

Tuyết Kha nhìn thẳng vào đôi mắt La Chí Cang:

- Em ... em không thể dối anh là em đã kết hôn rồi, và cha mẹ bắt buộc em phải xa chồng em ... đày ải chồng em ra ngoài biên ải ...

La Chí Cang nhìn Tuyết Kha không chớp mắt, chàng như có cảm tưởng sấm sét đang nổ trong đầu óc chàng. Chưa bao giờ La Chí Cang gặp phải một cơn chấn động tinh thần lớn lao đến như vậy. La Chí Cang đứng sững như trời trồng vì sự kiện xảy đến ngoài sức tưởng tượng của chàng như một cơn ác mộng. Chàng lắc đầu, lấy tay bịt tai lại vì chàng không muốn nghe nữa. Nàng tiên và cô dâu xinh đẹp bây giờ là hiện hữu của những điều bất hạnh đến với chàng. Đột nhiên La Chí Cang hét lớn, tông cửa chạy về phòng cha mẹ. Chàng hung hãn giống như một con hổ bị thương, tức tối, quần quai trong khổ đau:

- Ba má tôi đâu. Cuộc hôn nhân này không công bằng ... Tôi hoàn toàn không muốn ... Tôi không muốn nữa ... Các người đã âm mưu sỉ nhục tôi ... Tôi biết tôi đã bị các người phỉnh lừa sỉ nhục!

Cả gia trang nghe tiếng La Chí Cang la hét kinh hoàng, bỗng thấp đèn sáng choang. Cha mẹ của La Chí Cang cũng hốt hoảng chạy đến bên đưa con trai yêu quý, tới tấp hỏi han:

- La Chí Cang, con làm sao thế?

La Chí Cang không trả lời, vớ tay giật tấm vải thêu chữ song hỷ to tướng trên tường và ra sức xé toang như để hả cơn giận.

Vương gia và vợ được mời đến nửa đêm. vừa bước vào chánh điện gia trang, Vương gia đã nhìn thấy Tuyết Kha đang quỳ trên tấm thảm màu đỏ, ông bà chủ nhân miễn cưỡng mời ngồi. Vương gia đã linh tính hiểu chuyện nên giận dữ mắng thẳng vào mặt Tuyết Kha:

- Nếu biết chuyện như thế này tao đã cho mày chết theo ý muốn của mày khi mày muốn nhảy lầu tự vẫn ... để khỏi thêm nhục cho gia tộc.

La gia gương mặt lạnh như thép dần từng tiếng:

- Ông là bậc cha mẹ, lúc nào cũng nghĩ về con cái mình, nhưng khi con gái đã hôn thối đến như vậy lại đã tâm đánh lừa chúng tôi, như vậy ông nghĩ có đứng đắn với tư cách một người có liêm sỉ hay không?

Vương gia cảm thấy xấu hổ quá mặt xanh lại, nghiến răng chịu đựng, nhìn Tuyết Kha bằng những ánh mắt giận dữ tột cùng. Bỗng La Chí Cang xuất hiện, chỉ thẳng vào mặt Tuyết Kha:

- Thừa cha mẹ, thứ gái xấu xa đó con không muốn lấy làm vợ đâu Ông bà hãy mang nó về.

Tuyết Kha gương mặt xanh xao thiếu não, lét lại gằn thêm đá như để đập đầu trước mặt mọi người:

- Tôi xin chịu hình phạt trước tất cả mọi người!

- Mày đâu có xứng đáng để nhận những hình phạt của La Phủ này.

La Phu nhân tức giận liếc mắt nhìn Tuyết Kha như muốn ăn tươi nuốt sống cho hả cơn giận đã làm nhục dòng họ La Từ trước đến giờ họ La đã biểu hiện danh giá nhất trong vùng, mọi người đều kính trọng. Vết ô nhục này thật quá lớn không thể tưởng tượng nổi! Điều làm cho bà đau khổ là chính con dâu này do bà lựa chọn, và đã hết lòng khen ngợi sau khi đã chê cả chục cô gái duyên dáng và nét na nhất trong vùng. La phu nhân tức quá nên chỉ thẳng vào mặt Tuyết Kha, xìa xói, nặng lời:

- Nếu trong đêm động phòng cô biết làm theo cách bày vẽ của cha mẹ cô thì đâu có chuyện lớn như thế này, cô lại ngang nhiên đánh lừa hết mọi người để tiếp tục con đường lạng lạng đời bại của cô có phải là chí lý cái đời lưu manh của cô không? Cô thật quá ngu để lộ cái bản chất lương gạt của cô, thật khốn nạn ...

Tuyết Kha muốn khóc nhưng không còn nước mắt nữa, nàng chỉ cố gắng chịu đựng những định mạng khắc nghiệt đang phủ chụp xuống đời nàng. Tuyết Kha như sẵn sàng đón nhận những bất hạnh đang xảy đến, và bắt đầu từ đêm nay ...

- Thừa bà chị ... Thật sự việc này xảy ra hoàn toàn do lỗi tại tôi, sinh con không biết dạy dỗ để đến nỗi phải hư đốn như thế này, tôi rất đau khổ. Nhưng A Mông, người đã phá hoại đời con gái Tuyết Kha, chúng tôi đã dày ra tận biên ải hành hạ lao động đến suốt đời coi như sắp chết không còn chút hy vọng trở về. Vậy chúng tôi mong ông bà nên lấy lượng khoan dung mà tha thứ cho cháu.

La phu nhân dần từng tiếng:

- Tha thứ ... thật tình tôi không hiểu sao ông bà có thể tráo trở đối với gia đình chúng tôi một cách vô liêm sỉ đến như thế. Vì khi biết nó đã có chồng thì tại sao phải tổ chức rầm rộ đám cưới phỉnh gạt chúng tôi?

Đột nhiên vương gia thay đổi thái độ:

- Thôi được, ông bà khỏi phải nói nhiều lời! Chúng tôi sẽ mang Tuyết Kha về.

- Khoan đã.

La phu nhân đến chặn ở ngưỡng cửa

- Tuyết Kha đã vào La phủ nên không thể để cho ông bà tự do mang nó về được!

- Vậy bà muốn gì?

Vương gia hầm hằm hỏi lại

La phu nhân nghiêm nghị đáp:

- Ông thử nghĩ xem, câu chuyện hôn nhân này cả Bắc Kinh đều biết, cả triều đình đều hay. Chuyện con gái ông mất trinh mới chỉ một số ít người trong gia đình tôi biết thôi, chúng tôi không muốn chuyện này hé lộ cho mọi người đều biết để mất thể diện gia đình tôi mà còn cho gia đình ông nữa

- Nhưng theo bà chúng ta phải làm những điều gì?

- Tuyết Kha phải ở lại La phủ. Hôn lễ đã được cử hành linh đình thì đương nhiên cô dâu phải ở lại đây và phải thực sự làm dâu trong gia đình chúng tôi. Như vậy là chúng tôi hành xử đúng phép rồi hy vọng ông bà bằng lòng chứ?

Xoay qua Tuyết Kha, bà nói tiếp:

- Hôm nay La gia cho mày ở đây là điều bất đắc dĩ nuốt đi những sự ô nhục mày biết không? Ngày xưa ở với cha mẹ mày thiếu dạy bảo bây giờ về La gia, mày sẽ được chúng tôi dạy bảo giùm cho, ta hy vọng thời gian đến sẽ làm cho mày nên người!

La phu nhân nói dần từng tiếng như trút những sự giận dữ lên đầu Tuyết Kha

- Thừa mẹ, tại sao mẹ lại giữ hạng người vô liêm sỉ đó làm gì? Và lại con không muốn nhìn thấy mặt kẻ khốn nạn đó trong gia đình chúng ta, nhất là phải đóng kịch với thiên hạ nhưng một người của tôi Trời ơi! Tại sao lại hành hạ con đến mức tội tệ đến như thế!

Những lời sỉ vả của La Chí Cang như muôn nghìn cây kim đâm vào tim nàng làm cho Tuyết Kha đau nhói từng cơn. Nàng vẫn quỳ ở đó cắn răng chịu đựng.

- Chí Cang, mẹ đã quyết định rồi, con không có quyền cãi lại. Hơn nữa, tuy nó là vợ con nhưng đã sỉ nhục đến mức như vậy thì trong tương lai, chẳng có ai được quyền trách con năm thê bảy thiếp!

Nói xong, bà nhìn vương gia:

- Ông bà chắc không thể trách nếu có gì xảy ra phải không?

Vương gia thở phào như vừa trút được gánh nặng, đưa mắt nhìn Tuyết Kha với những suy tư u uẩn và một ý nghĩ đã đến với ông là những ngày tháng sắp tới, Tuyết Kha sẽ gặp những điều bất hạnh, viễn ảnh tương lai u tối sẽ diễn ra trong suốt cuộc đời còn lại. Ông chợt thương cho định mệnh của Tuyết Kha, ý nghĩ thương cảm chưa dứt khỏi trí tưởng ông thì tiếng La phu nhân quát tháo, và đưa tay nắm chặt lấy vai Tuyết Kha lôi ngược về phía bà với vẻ đàng đàng sát khí:

- Mày qua bên này!

Tuyết Kha bị cuốn theo sức lôi của La phu nhân, làm cho thân hình bé bỏng chao đảo tội nghiệp. Tuyết Kha vừa đưa tay bấu lấy góc chéo khăn bàn để gượng cho khỏi ngã xuống đất. Tấm khăn bàn màu huyết dụ bị kéo lệch sang một bên để lộ con dao nhỏ lấp lánh ánh sáng.

La phu nhân cười lên man rợ:

- Bây giờ, trước mặt cha mẹ mày, và dưới sự chứng minh của gia đình tao, mày phải chặt đứt ngón tay út của mày lấy máu thề từ đây phải đoạn tuyệt quá khứ, và phải quy phục gia đình tao

Từ nãy giờ, mẹ của Tuyết Kha đã theo dõi hành động cư xử tội tệ của La phu nhân, lại thêm hành động đầy man dã khủng khiếp này với đứa con thân yêu của bà nên làm cho bà càng thêm đau đớn. Bà vội vàng bước nhanh đến bên Tuyết Kha

- Cái gì? Phải chặt đứt ngón tay hả đâu phải quan trọng đến như thế! Tuyết Kha chỉ cần nói vài câu hứa trước mặt mọi người là đủ rồi ... đâu cần phải làm cho nó thành phế tật đến bàn tay!

La phu nhân gườm đôi mắt nhìn mẹ của Tuyết Kha:

- Đây là quy luật của dòng họ La!

La đại nhân châm thêm:

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, cứ theo thể mà thi hành.

Những lời của La đại nhân đanh thép như lưỡi dao chém vào gỗ nghe đến lạnh người

Tuyết Kha kinh sợ mở to đôi mắt nhìn mọi người. Nhưng Tuyết Kha chợt nghĩ, nếu chỉ trong một phút lấy lưỡi dao đâm thẳng vào tim để kết liễu cuộc đời thì mọi chuyện hết phiền toái cho cả hai gia đình, nhất là mẹ của nàng, nhìn thấy đứa con thân yêu chết một lần còn hơn phải kéo dài sự đau khổ hành hạ đến suốt đời, Tuyết Kha quyết liệt như muốn thực hiện ý định ngông cuồng đó, bỗng Tuyết Kha nghe văng vẳng bên tai những lời của A Mông: "Phong điệp gặp sương mới đổ lên rục rở, hoa mai đâm tuyết mới tỏa hương. Viên ngọc quý trong băng đá phải chịu lạnh buốt ... "

Tuyết Kha quắc mắt nhìn lưỡi dao nằm trên bàn và điềm nhiên bước tới đưa tay cầm lấy con dao nhọn giơ lên cao, đôi mắt vẫn đăm đăm nhìn vào lưỡi dao sáng loáng. Tuyết Kha bậm môi có vẻ cương quyết, nhưng nàng lại nghĩ nàng thề không thể chết được, nàng phải sống để gặp A Mông, gặp đứa con yêu quý của nàng bằng mọi giá.

Tất cả mọi người đều yên lặng nín thở theo dõi hành động của Tuyết Kha

- Tôi, Tuyết Kha, xin thề với trời đất, nếu bất trung, bất hiếu, phản bội lời thề thì sẽ như ngón tay này ...

Nói xong, Tuyết Kha dùng bàn tay phải cầm dao tự chặt đứt ngón tay út của bàn tay trái, máu vọt lên thấm ướt chiếc khăn bàn và tóe tung xuống sàn thảm. Tuyết Kha từ từ ngắt xiỉ xuống bàn tay của mẹ nàng.

Sau lần nhìn tận mắt Tuyết Kha tự chặt đứt ngón tay, hình ảnh gan dạ của Tuyết Kha cứ ám ảnh mãi trong đầu óc La Chí Cang. Một cô gái gầy yếu, nhưng lại có một nghị lực lẫm liệt hơn người, La Chí Cang nhìn Tuyết Kha thần nhiên chặt đứt ngón tay của mình, chàng vừa ngạc nhiên, vừa cảm phục người con gái có chí khí đó. Nhưng càng cảm phục, La Chí Cang lại càng thắc mắc, phải có động lực nào thúc đẩy, Tuyết Kha mới có can đảm thực hiện được chuyện mà hầu như không một cô gái nào dám làm. Động lực nào thúc đẩy khiến Tuyết Kha dám cự tuyệt để bảo vệ sự trinh tiết cho một người ... Và người đó là ai mà có được sự vinh dự ghê gớm như thế? La Chí Cang vừa tức giận vừa tự ái, cho rằng trong huyện này chỉ có chàng là người đàn ông mẫu mực văn võ toàn vẹn lý tưởng cho nhiều cô gái mơ ước. Ngay cả giấc mơ của chàng đã ôm ấp từ nhỏ để đợi đến ngày hôm nay ... nhưng lại là ngày đầy sỉ nhục ngay trong đêm động phòng hoa chúc.

Càng nghĩ, La Chí Cang càng hận Tuyết Kha. Tại sao Tuyết Kha lại lường gạt chàng đến mức tội tệ như vậy! Nàng có phải biểu tượng cho sự chân thật đại khờ? Hay Tuyết Kha quyết liệt đầy ý chí của một cô gái giữ trọn thủy chung? Nàng có phải thiên thần hay ác quỷ?

La Chí Cang đưa tay ôm lấy đầu đang nhức nhối, và thì thào chán nản:

- Nhưng hiện tại nàng là vợ của ta mà ... Tại sao người ta lại chấp nhận một cách ngu xuẩn phi lý đến như vậy. Người đàn ông nào có sức quyến rũ đến nỗi Tuyết Kha phải hết lòng thủ tiết đến như thế nhỉ?

Vừa yêu thương, vừa giận hờn thù hận, nhưng những nghịch cảnh giằng co nhau trong đầu óc La Chí Cang, làm cho chàng khổ sở vô cùng vì không biết phải giải quyết ra sao. Đã nhiều đêm liên tiếp như vậy, La Chí Cang chỉ còn mượn rượu để tiêu sầu.

Cho đến một đêm, sau ba tháng không đặt chân đến phòng Tuyết Kha, La Chí Cang sau khi tu hết vò rượu, ngắt ngưỡng xô cửa vào phòng Tuyết Kha. Phỉ Thúy, nữ tì đi theo hầu hạ Tuyết Kha, nghe tiếng động, vội chạy ra ngăn cản, nhưng đã bị La Chí Cang hất ngã quỵ xuống đất. Phỉ Thúy cố gắng đứng lên chạy lại bảo vệ Tuyết Kha.

- Ông muốn gì vậy?

La Chí Cang chỉ vào mặt Phỉ Thúy

- Mày cầm mồm, tránh đi chỗ khác không tao bẻ cổ.

Tuyết Kha từ giường đứng dậy hét lên inh ỏi, vội vàng lấy mền che thân. La Chí Cang như hổ say mồi, chàng lồng lộn xô đổ đèn trên đầu giường, hùng hục tiến tới như sức

của một con khủng long hung tợn, La Chí Cang lấy tay giặt tấm mền mắt đỏ ngầu nhìn Tuyết Kha

- Ta hận cô, ta hận cô đến tận xương tủy. Ta phải trả thù, ta không thể chịu đựng mãi được.

Khi tấm mền bị xé đôi vớt dưới sàn nhà, Tuyết Kha cũng đã bị xé rách chiếc áo cuối cùng toàn thân nàng hiện ra dưới ánh đèn le lói lại càng xinh đẹp như một thiên thần, và chính sắc đẹp long lanh, hấp dẫn của Tuyết Kha đã khiến La Chí Cang càng muốn chiếm đoạt hơn. Đột nhiên La Chí Cang nắm lấy hai vai của Tuyết Kha, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Tuyết Kha, giận dữ quát tháo:

- Hắn là ai mà em tôn thờ hắn đến như vậy. Tại sao em hy sinh cả sinh mạng vì hắn? Tôi muốn em phải cho tôi biết hắn là ai

Tuyết Kha cúi đầu lặng thinh, hai dòng nước mắt chảy dài trên gò má.

La Chí Cang dịu cơn giận:

- Tại sao em không nói ra hắn là ai

Tuyết Kha dịu dàng ngược lên run rẩy đáp:

- Tôi thành thật xin lỗi ... và xin anh hãy buông tha cho tôi, tôi nguyện sẽ làm tôi mọi suốt đời hầu hạ anh ...

- Cô không phải là a hoàn hay nữ tỳ, mà cô là vợ tôi

- Không! Không!

Nàng hốt hoảng né tránh cái nhìn của La Chí Cang.

- Tôi không xứng đáng ... Tôi không phải là ... vợ anh.

Tức giận quá, La Chí Cang tát cho Tuyết Kha một cái nẩy lửa và xô xuống giường.

- Mày ngoan cố. Vẫn cứng đầu. Tao nhất định không cho mày toại nguyện đâu. Mày đã làm xáo trộn cả gia phong lễ nghĩa đạo đức gia đình tao, nhất là mày làm hỏng mất niềm tin cả tương lai của tao. Thù này nhất định tao phải trả. Mày có biết không? Chính mày đã phá vỡ giấc mơ từ thuở nhỏ khi tình yêu đến với tao lần đầu, để chờ đợi mãi đến ngày hôm nay để nhận sự đau đớn cùng tận! Tao chưa bao giờ thù hận ai bằng mày ...

La Chí Cang hét lên hung hãn, tiến lên xé rách những mảnh vải cuối cùng dính trên thân Tuyết Kha ... Tuyết Kha cắn răng chịu đựng, nước mắt tuôn trào, thân thể như đang bị hành hạ đến đau đớn rã rời ... Tuyết Kha thiếp đi trong mê sảng.

Qua ngày sau, Phỉ Thúy mới cố gắng vào thăm, dỗ cho Tuyết Kha một ít cháo lỏng. Nằm tịnh dưỡng thêm vài ngày sau Tuyết Kha mới quyết định đi với Phỉ Thúy đến chùa lễ Phật. Ngôi chùa hoang ở ngoại thành nơi Tuyết Kha và A Mông đến cùng thề nguyện với nhau Tuyết Kha quỳ thật lâu và khấn nguyện trước Phật đài

- Đức Phật từ bi, hãy chứng giám cho lòng con. Con không giữ đúng lời thề gìn giữ trinh tiết đối với A Mông, vì con phải chờ đợi bằng mọi giá để giữ trọn lời thề. Xin đức Phật hãy cho con có can đảm để chịu đựng tất cả mọi nguy biến đang còn xảy ra trong tương lai. Và con xin đức Phật hiển linh chuyển những lời nguyện của con đến A Mông ... xin nói với chàng con vẫn một lòng yêu A Mông ... Nhẫn nhục chịu đựng để cầu mong một ngày hội ngộ cùng A Mông. Lạy Phật hãy cho con những lời nguyện của con thành sự thật. Không một thời khắc nào mà con không nghĩ đến A Mông, không nghĩ đến đứa con yêu dấu của hai người

Tuyết Kha vì xúc động, và vì sức yếu nên đã ngã quỵ trước đền thờ. Phỉ Thúy hoảng hốt chạy ngay đến ôm lấy Tuyết Kha

- Tuyết Kha, cô làm sao thế?

Và Phỉ Thúy vừa lay động Tuyết Kha vừa khóc nức nở ...

Bao nhiêu lần phong điệp đổ rồi lại tàn, để lại những cành cây trơ xương với gió tuyết mùa đông buồn thảm. Và đã bao nhiêu lần hoa đào nở trong vườn, xuân đến thu đi Thắm thoát thời gian trôi qua, đã hơn tám năm biệt.

Tám năm xảy ra biết bao nhiêu biến cố, từ chính trị xã hội cho một đất nước Trung Hoa mới mẻ tiến bộ hơn. Chế độ quân chủ phong kiến độc tài của Mãn Thanh đã cáo chung để trở thành dân chủ. Những đổi thay chung của những biến cố chính trị toàn quốc đã lan tràn đến những quận huyện xa vắng, và dĩ nhiên tất cả những quyền uy chức tước ngay trong Vương gia cũng tan tành theo mây khói

Tám bảng Vương gia thiếp vàng rực rỡ ngày nào ở cổng chính đã bị tháo gỡ. Hai cánh cửa gỗ chạm trổ đầu rồng không còn kiêu hãnh mở lớn thường nhật để biểu lộ quyền uy. Những tiếng la hét hồng hách đã tắt lịm sau cánh cửa khép kín. Những người giúp việc, những a hoàn cũng chỉ thấp thoáng vài người với những khuôn mặt đăm chiêu buồn thảm.

Tám năm trôi qua đối với Tuyết Kha như một chuỗi ngày dài lê thê với những cơn bão tố sào mạt trong tâm hồn. La đại nhân từ lâu hưởng những chức vị và bổng lộc của triều đình Mãn Thanh, tưởng cuộc đời phong lưu quyền thế không bao giờ đổi thay, cho nên khi triều đình Mãn Thanh bị nhân dân Cách mạng nổi lên phá vỡ để thay đổi thời đại Dân Quốc, giống như một cơn động đất lay chuyển danh vọng sự nghiệp của La đại nhân, làm ông ta kinh sợ đến nỗi tê liệt cả người. Không thuốc thang nào chữa trị nổi, phải nằm một chỗ để chờ ngày lìa đời. Phi Thúy đã cho Tuyết Kha biết La đại nhân vì suy nghĩ quá nên đứt mạch máu não, nhiều thầy thuốc danh tiếng đã được mời đến, nhưng đều bó tay trước căn bệnh ngặt nghèo này. Tình trạng kinh tế trong La phủ ngày càng suy đồi nên La phu nhân quyết định rời khỏi huyện lỵ ngoại ô Bắc Kinh này để về cố hương ở Hồ Nam. La phu nhân khuyên La Chí Cang, thôi hãy bỏ tham vọng chính trị xoay ra thương trường thì tốt hơn. La Chí Cang nhờ từ nhỏ đã có óc thông minh hơn người nên đã thu thập một số vốn kiến thức đáng kể, hơn nữa La đại nhân lợi dụng chức quyền đã có hàng chục năm qua, mua ruộng vườn canh tác, cò bay thẳng cánh nên La Chí Cang đã dùng của cải gia tài đồ sộ này quyết định bán đi để tạo một số vốn buôn bán. Nhờ đó La Chí Cang dễ dàng tung hoành mặc dù thời thế đã đổi thay, nhưng La Chí Cang vẫn tạo được những thành công nhờ thế lực giàu có. La Chí Cang đã liêu lĩnh nhưng có kế hoạch, hết đầu tư vào thuốc bắc đến vải vóc áo quần tơ lụa, chịu khó di chuyển từ tỉnh này sang tỉnh khác, nên chỉ trong thời gian ngắn La Chí Cang đã phục hồi lại uy thế khá giả nhất trong huyện, và trở thành một thương gia danh tiếng.

Trong khi La Chí Cang thành công và tăm tiếng lẫy lừng, thì Tuyết Kha chỉ như chiếc bóng mờ sau cửa phòng khép kín. Tuyết Kha vĩnh viễn như cái gai khó chịu trước mắt La phu nhân. Vết thương đau nhức nhối của đêm tân hôn vẫn hằn in trong tâm hồn La phu nhân nên đối với Tuyết Kha, bà chỉ có hận thù. Từ khi La Chí Cang thành công trên thương trường nên sinh ra rượu chè trác táng như để trả thù đời và những cuộc mua vui suốt sáng thâu đêm. La Chí Cang đã ngang nhiên mang về nhà một cô gái tên Thắm Gia San, và tuyên bố là vợ của chàng. Cả nhà không ai dám phản đối vì La phu nhân đã căm thù Tuyết Kha thì chắc chắn không ai bình vực nàng. La đại nhân thì như xác không hồn nằm liệt trên giường, còn Tuyết Kha thì như bóng mờ đã khuất từ đêm tân hôn.

Khoảng một năm sau, Thắm Gia San sanh hạ một đứa con trai kháu khỉnh, nên được mẹ con Chí Cang nuông chiều hết mực. Đứa con trai được đặt tên là Ngọc Lâm, và được tổ chức sinh nhật linh đình. Từ đó địa vị của Tuyết Kha vốn đã bị khinh miệt ruồng bỏ lại càng nhận chịu trăm ngàn nỗi cay đắng hơn. Nàng chẳng khác nào một cung nữ bất hạnh bị bỏ quên trong cấm cung. Tất cả cũng do nàng tạo nên từ cái đêm tân hôn đó. Vì Tuyết Kha đã thề nguyện giữ trọn lòng thủy chung với A Mông và chỉ trọn đời hướng về A Mông như người chồng yêu dấu chính thức của nàng. Tuyết Kha không những thấp thoáng như một bóng mờ trong căn nhà của La Chí Cang mà mọi người đều coi như không có sự hiện diện của Tuyết Kha, và cũng chẳng có ai ngó ngang đến Tuyết Kha, mặc cho nàng đau ốm hay sầu khổ. Nhưng Tuyết Kha vẫn kiên nhẫn chịu đựng để cố gắng giữ mạng sống đợi chờ một ngày nào đó tái ngộ với đứa con thân yêu và người chồng đầu tiên của nàng ...

Từ khi có cuộc cách mạng đổi thay chế độ của triều đại Mãn Thanh, thì chính sách của chính quyền Dân Quốc ra lệnh giải phóng tất cả tù binh giam giữ lưu đày trước đây ở những biên cương heo hút. Tuyết Kha nghe ngóng những tin tức từ các phương xa bay về để mong được tin A Mông. Nhưng đã gần mười năm rồi, không biết thời gian lâu đó có làm lòng dạ A Mông đổi thay Tình yêu thuở đầu tiên đầy thơ mộng đó có còn giữ mãi tâm hồn thủy chung nơi chàng? Bao nhiêu ý nghĩ dồn dập đến làm cho đầu óc Tuyết Kha trở nên căng thẳng, đôi lúc thần thờ như người mất hồn.

Niềm hy vọng thấp lên theo rặng núi phương xa và nỗi thất vọng náo nức kéo đến khi hoàng hôn rụng sầu ngoài hiên vắng, cứ thế từ ngày sang tháng nọ triền miên.

Mỗi khi nhìn thấy sự vui đùa của bé Ngọc Lân là lòng Tuyết Kha như đau thắt lại vì nàng liên tưởng đến đứa con yêu dấu của nàng. Kể từ khi xa lìa khu huyện ngoại ô Bắc Kinh để về sống ở Hồ Nam với La Chí Cang, Tuyết Kha nhớ quay quắt đến đứa con của nàng. Không biết là trai hay gái, vì từ khi lọt lòng mẹ, đứa con của nàng đã bị gia đình bắt đi, cách biệt tình mẫu tử cho đến bây giờ. Tuy nhiên nàng vẫn nuôi hy vọng mẹ nàng không đến nỗi khắc nghiệt đối với đứa cháu ngoại của bà, càng tin tưởng nơi lòng thương của mẹ, nên Tuyết Kha gắng gượng kiên nhẫn để vượt qua những nỗi đắng cay cùng tận để ước mong một ngày hội ngộ.

o0o

Thời gian hơn tám năm qua đã biến Tuyết Kha từ một cô bé thơ ngây trở thành một thiếu phụ u sầu

Mùa thu đã trở về, lá phong đỏ rực cả khu rừng. Trong một buổi hoàng hôn hiu quạnh, bỗng hiện ra một chiếc xe thổ mộ cũ kỹ với con ngựa già kéo lê từng bước mỗi một đang tiến dần về khu phố quận Thừa Đức. Thị trấn Thừa Đức khác với những thị trấn sầm uất khác đều có cửa thành, nên tấm bảng ghi chú phương danh, chỉ gắn trên một trụ cây để báo cho khách thập phương biết đã bắt đầu vào địa phận của Thừa Đức.

Chiếc xe cho dù kéo chậm đến mấy cũng vào được trong khu phố quận. Ông lão xà ích lấy roi quất vào mông con ngựa và kìm giữ dây cương cho con ngựa dừng hẳn trước hiên ngõ quán nhỏ và quất lên:

- Đã đến Thừa Đức rồi đó, xin mời quý khách xuống xe

Vừa nói dứt lời, cô bé ăn mặc nghèo nàn lem luốc nhanh nhẹn nhảy xuống xe. Cô bé nhỏ ốm gầy, chiếc xe thì cao nên khi cô bé nhảy xuống té lăn tròn hai ba vòng trên đất ẩm ướt vì sương ...

- Ô, cô bé té có đau lắm không? Ông già xa phu lo lắng hỏi

- Không, không đau ông à ...

Cô bé vừa trả lời vừa ra hiệu chỉ vào trong xe, có ý bảo ông ấy đừng nói lớn, bà của cô bé trong xe sẽ nghe thấy và biết cô bé té, bà cô bé sẽ lo ... Nhưng không giấu được, vì bà của cháu bé đã nghe, nên vội hỏi:

- Tiểu Vũ Điềm, cháu có sao không? Cháu bị té rồi hả?

- Không, không có té đâu nội!

Tiểu Vũ Điềm, tên cô bé lanh lẹ trả lời. Và Tiểu Vũ Điềm bậm môi cố gắng chịu đựng cho qua cơn đau, rồi đưa tay cho bà nội níu xuống xe

- Bà nội coi chừng chiếc xe cao quá, hay là bà nội nắm lấy tay cháu. Bà nội phải bước xuống thật cẩn thận, cẩn thận nghe bà nội

Bà lão cầm lấy tay Tiểu Vũ Điềm, một tay đỡ lấy lưng, đưa mắt nhìn bốn phía, nỗi xúc động hiện ra mặt:

- Thừa Đức, bà cháu mình đã đến được thị trấn này rồi!

Xa phu thúc giục:

- Trời tối sương bắt đầu xuống nhiều, coi chừng cảm lạnh nguy hiểm, hai bà cháu hãy mau vào quán ngay đi. Tôi đã đến đây nhiều lần rất thông thạo các hàng quán. Trước

mặt về phía trái, độ mươi thước, có một quán trọ, giá tương đối rẻ hơn tất cả mà lại có cả cơm tối, bà cháu hãy đến đó là tốt hơn.

Bà lão nắm lấy tay Tiểu Vũ Điềm và nhìn người xa phu trả lời:

- Thành thật cảm ơn lòng tốt của ông đã đưa bà cháu tôi đến được thị trấn này
- Đâu có chi, bà đừng để tâm những chuyện nhỏ mọn qua đường, chúc bà cháu được toại nguyện.

Tiểu Vũ Điềm dẫn bà nội đi từng bước chậm rãi, đưa mắt nhìn hai bên khu phố như để kiểm tìm ngôi quán mà người xa phu đã chỉ vẽ. Dưới những ngọn đèn leo lét, Tiểu Vũ Điềm đã nhìn ra lối kiến trúc của Thừa Đức cổ xưa Trên những mái nhà ngói âm dương cỏ rêu đã bám xanh rì, vết tường loang lổ, vài nơi đã đổ nát theo với thời gian, loạn lạc. Thỉnh thoảng đi qua một vài ngôi nhà có cửa lớn, mái cao với tấm bảng thiếp vàng lấp lánh dưới ánh đèn hiu hắt, biểu lộ một thời vang bóng đã chìm sâu vào quá vãng.

Bà lão thở dài, nói lầm bầm:

- Tuyệt Kha, vì lời hứa với mẹ con nên ta không quản ngại gian lao, đưa Tiểu Vũ Điềm đến cho con, nhưng với tuổi già sức yếu, và khu phố Thừa Đức rộng lớn này, không biết ta làm cách nào để tìm ra Tuyệt Kha đây ...

Bà lão lại lắc đầu và thở dài Một cơn gió thổi mạnh cuốn những lá vàng bốc lên bụi đất và cỏ lá vào cả thân mình hai bà cháu Tiểu Vũ Điềm. Bà lão cúi xuống, tay ôm lấy ngực ... Cơn ho lại kéo đến. Bà ho dữ dội không ngừng nghỉ. Bà uốn cong người trông thật tội nghiệp. Tiểu Vũ Điềm hốt hoảng đưa tay vuốt phía sau lưng bà lão như cố gắng chặn lại cơn ho, và thúc giục:

- Nội ơi, còn chút nữa là đến quán trọ rồi, nội cố gắng lên!

Cô bé nắm chặt cánh tay bà nội, đi từng bước chậm chạp. Miệng cô bé liền thoáng an ủi bà:

- Cố gắng chút nữa đi bà, vào quán con sẽ hỏi thăm đại phu thăm mạch cho bà nội, bà đừng có lo ...
- Không sao! Bà vẫn không sao đâu mà, cháu an tâm.

Nói xong, bà lão gắng gượng nở nụ cười nhìn Tiểu Vũ Điềm, cố ý để cho Tiểu Vũ Điềm khỏi lo, nhưng thực ra bà đã mệt mỏi vô cùng. Những cơn ho ập đến làm cho bà tức ngực muốn nghẹt thở.

Bà nhìn lên trời, cố ý tìm một vị thần linh để cầu nguyện:

- Lạy Trời Phật nếu linh thiêng, xin phù hộ cho con tìm ra Tuyệt Kha sớm hơn khi con vĩnh viễn nằm xuống ...

Qua mấy ngày đêm mê man vì cơn bệnh hành hạ, bà nội Tiểu Vũ Điềm nhờ uống thuốc nên sức khỏe tương đối dễ chịu Bà bắt đầu tiếp tục cuộc thăm dò tung tích của Tuyệt Kha Dân trong thị trấn Thừa Đức ai mà không biết gia đình La phủ, vì La Chí Cang là một thương gia nổi tiếng giàu có nên bà Tiểu Vũ Điềm kiếm cũng không mấy khó khăn. Nhưng bà không biết phải đến thăm Tuyệt Kha bằng lý do nào để khỏi phải gây những chuyện phiền lụy cho nàng. Sau nhiều ngày lặn lội làm quen với bà vú già quản gia, thăm hỏi, bà mới khám phá thêm tin tức của La Chí Cang đã có vợ khác và Tuyệt Kha chỉ còn là bóng mờ vô nghĩa trong gia đình La phủ. Tuyệt Kha không còn một địa vị nào đáng kể và sống hắt hiu trong xó bếp như một người nội trợ hèn hạ đáng thương. Lúc nào Tuyệt Kha cũng khép kín với nỗi buồn riêng của nàng.

Chương 3

Đã nhiều lần bà nội của Tiểu Vũ Điềm suy nghĩ về lời thề trước mặt của mẹ Tuyệt Kha khi nhận đứa bé vừa lọt lòng. Những lời nguyện như in đậm nét trong tâm hồn bà:

- Đứa bé còn tồn tại trên cõi đời này chỉ có mình bà và tôi biết thôi Bà phải thề với tôi điều này Phải mang đứa bé đi xa tận chân trời góc bể, không bao giờ được trở lại Bắc

Kinh và phải vĩnh viễn không được gặp Tuyết Kha Nếu bà trái với lời nguyện này, trời sẽ phạt bà.

Và bà đã thề với mẹ Tuyết Kha khi nhận đứa bé. Nhận số tiền bố thí trong tay, tay kia ôm đứa bé, bà thất thểu ra đi với lòng buồn vô hạn.

Bà những tưởng sẽ cố gắng tìm ra tông tích đứa con yêu dấu của bà là A Mông bị đày ải tận chốn biên cương. bao nhiêu hy vọng cứ theo thời gian tàn tạ, sức khỏe càng ngày càng yếu đi, mà hình bóng A Mông vẫn biệt vô âm tín. Những đồng bạc cuối cùng bà cháu Tiểu Vũ Điểm đã tiêu hết đến nỗi phải đi ăn xin từ thị trấn này qua thị trấn khác, bất kể đêm ngày nắng mưa sương tuyết đọa đày Bà đi tìm con, Tiểu Vũ Điểm đi tìm cha thật tội nghiệp. Tiểu Vũ Điểm từ một đứa bé mới thoát ra từ bào thai nay đã trở thành một cô bé ngoan ngoãn lạnh lợi dễ thương, khuôn mặt hao hao giống Tuyết Kha, nước da hơi ngăm đen duyên dáng giống A Mông. Bà hiểu sức khỏe chính bà, nhưng bà không thể để Tiểu Vũ Điểm bơ vơ không nơi nương tựa, nên bà đành phải nuốt lời thề với mẹ Tuyết Kha, bà sợ chỉ cơn gió thổi qua nữa thôi là ngọn đèn leo lét cuối cùng sẽ tắt ... Nếu Tiểu Vũ Điểm chưa kịp nhìn ra mặt mẹ nó ... thì trời ơi! Thật là đau khổ biết ngần nào ... Nên bằng mọi cách bà phải thực hiện cho bằng được ý nghĩ của bà ... Biết bao nhiêu lần cơ may đã thoát khỏi tầm tay bà, nếu không ... bà sẽ không bao giờ phản bội lời thề với Trời Phật.

Cách đây vài năm, bà cháu Tiểu Vũ Điểm nghe tin A Mông đang khai phá mỏ than ở biên giới, bà liền dắt Tiểu Vũ Điểm ra đi, mặc cho dặm đường đầy gian nan vất vả. Khi đến nơi tìm ra địa điểm lao động của A Mông thì mọi chuyện đã đổi thay Cuộc cách mạng nổi lên đập tan thể chế quân chủ độc tài nên toàn bộ tù nhân cũng chặt đứt xiềng xích, đoạt lại quyền tự do khai phóng nhân bản. Tất cả tù nhân đã tản mác về mỗi phương trời quê hương yêu dấu A Mông cũng đã ra đi ... vừa nghĩ đến đây, bà liền nhìn Tiểu Vũ Điểm, lấy tay vuốt mái tóc mềm mượt đen tuyền, vừa thầm nghĩ:

- Tội nghiệp cháu tôi quá, con nhà quý tộc mà sao số vất vả bất hạnh đến như vậy nhỉ?

Đã bao nhiêu lần bà Châu đã đưa Tiểu Vũ Điểm đi qua lại La phủ, thất thểu nghèo nàn như bọn người ăn mày để mong cho bé Tiểu Vũ Điểm được nhìn mẹ nó. Cho mãi đến hôm nay bà Châu mới tìm ra mối dây cuối cùng để quyết định trước khi bà nhắm mắt. Nhưng bà không biết phải nói như thế nào để Tiểu Vũ Điểm chịu theo bà quản gia vào được La phủ?

Không thể chần chừ được nữa, đến một đêm nọ, bà Châu quyết định tâm sự với Tiểu Vũ Điểm. Đêm đó bà Châu ôm Tiểu Vũ Điểm vào lòng, thổn thức:

- Tiểu Vũ Điểm à, bà cháu mình chắc phải xa nhau một thời gian.

Tiểu Vũ Điểm ngơ ngác nhìn bà Châu, hỏi lại:

Tại sao vậy bà?

- Con nên bình tĩnh nghe bà đây Sở dĩ bà mang cháu đến thị trấn Thừa Đức này vì có một thương gia có lòng nhân đạo hơn người tiếng tăm đạo đức đã vang đi khắp nơi, nên mọi người kính phục ... Vừa rồi bà có quen với bà quản gia của La phủ, mách bảo đang cần một thiếu niên giúp việc nhẹ.

Tiểu Vũ Điểm mở to mắt, ngạc nhiên:

- Bà định mang con đi bán cho nhà phú ông này à?

Và với giọng run run, Tiểu Vũ Điểm hỏi tiếp:

- Không biết họ có chịu mua con với giá cao không? Con biết bà cháu mình đang cần tiền, nhất là bà đang bị bệnh, đối với con không có gì trở ngại, con sẽ chịu đựng mọi sự vất vả, miễn sao bà có tiền để chữa bệnh. Nhưng con đi rồi thì ai săn sóc bệnh tình cho bà đây?

Những lời nói của Tiểu Vũ Điểm như trăm ngàn mũi kim đâm vào tim của bà Châu Bà khổ quá nhiều khi định nói thẳng mọi chuyện cho Tiểu Vũ Điểm biết, nhưng không thể được ... Bà lại khóc theo Tiểu Vũ Điểm.

Bà Châu lắc đầu, phân trần:

- Không phải vì tiền đâu cháu Bà muốn cho con có một cuộc sống tương đối dễ chịu hơn. Và đây là cơ hội tốt ... Đã hơn tám năm qua, bà cháu mình đã sống bên nhau với nhiều gian khổ triền miên. Bà thì cứ bệnh hoạn hành hạ mãi ...

Tiểu Vũ Điềm thờ dài:

- Nếu bán con để có một số tiền cho bà chữa bệnh thì con sẽ nghe theo lời bà ...

Tiểu Vũ Điềm khóc òa, nói tiếp:

- Vậy bà nên bán con đi!

Cả hai bà cháu ôm nhau khóc thê thảm. Được một lúc bà Châu vuốt lưng Tiểu Vũ Điềm vỗ về:

- Tiểu Vũ Điềm, nghe lời dặn của bà, khi vào làm cho La gia tuyệt đối không nói một ai hay họ của cháu là họ Cố nhé! Trong nhà có một cô quận chúa xinh đẹp, con phải hầu hạ chăm sóc tử tế chu đáo. Và khi gặp người đàn bà tên ...

Bà định nói tới tên Tuyết Kha, thì cơn ho rũ rượi làm cho bà mệt lả đi

- Bà nội, bà nội ...

Tiểu Vũ Điềm đỡ bà Châu nằm xuống mà hồn vía bay tận chín tầng mây. Nó vội vàng lấy tay vuốt ngực bà, như ngăn chặn không cho cơn ho hành hạ

Bà Châu cố gắng nắm lấy cánh tay của Tiểu Vũ Điềm, vừa run, vừa ho, vừa nói tiếp:

- Nói với bà ta, con có một bà nội, và chỉ một bà nội thôi. Và con đã theo bà nội ra tận biên cương để tìm cha cả mấy năm trời ròng rã nhưng không gặp. Hãy nói với bà ta ... mẹ con ... mẹ con ...

Bà Châu lại nổi cơn ho. Tiểu Vũ Điềm lại khóc như mưa:

- Bà đừng nói nữa, con biết rồi, mẹ cháu đã chết từ lâu

- Tiểu Vũ Điềm ... Mẹ con ...

Cơn ho lại nổi lên làm cho bà không thể nào cố gắng thêm được nữa

Tiểu Vũ Điềm vuốt ngực bà Châu được một lúc, cơn ho lại dịu lại, thì bà Châu lại nói tiếp:

- Tiểu Vũ Điềm, con phải nhớ cho thật kỹ lời dặn của bà, là tuyệt đối chỉ nói riêng với bà chủ thường hay ở trong phòng riêng. Ngoài ra không được nói với ai trong La gia phủ nghe, nghe không ...

- Con biết rồi, bà an tâm. Với số tiền có được, bà nên chữa cho lành bệnh, chờ con hết thời hạn, sẽ trở về ở với nội ngay ...

Hôm sau, cơn ho của bà Châu tương đối dịu hơn, vừa lúc bà quản gia đến đưa bà cháu bà Châu vào La phủ. Sau vài lời giới thiệu về bà cháu Tiểu Vũ Điềm với La phu nhân, cuộc trao đổi mua bán bắt đầu. Nhìn qua sắc mặt của La phu nhân, bà có cảm tưởng như một mụ phù thủy đầy gian ác với đôi mắt xếch ngược, nụ cười đanh đá ... Bỗng bà hồi hận vì bà tiên đoán rằng những phút giây bất hạnh từ nay sẽ đưa đến cho Tiểu Vũ Điềm.

Bà Châu quyết tâm đứng trước căn nhà La gia để chờ cơ hội cuối cùng, mong gặp được Tuyết Kha. Chỉ còn một lần hy vọng này thôi, vì bà có trực giác sẽ không bao giờ còn một cơ hội nào khác. Nhưng cơ hội cuối cùng đó cũng tan dần theo màn đêm xuống. Sức yếu, thêm bệnh hoạn mấy hôm liên tiếp đứng dưới sương chiều lạnh buốt, trên đường trở lại quán trọ, bà đã ngã quỵ, trút hơi thở từ già cõi đời. Và cơ hội cuối cùng chỉ mong nói được câu "Tiểu Vũ Điềm là con của Tuyết Kha", cũng vĩnh viễn không thực hiện được.

Ông chủ quán thương hại thân thể cô của bà Châu nên lo chôn cất bà sơ sài sau một ngọn đồi hiu quạnh. Số tiền trong túi bà, giá của Tiểu Vũ Điềm cũng chỉ đủ lo việc mai táng. Vài ngày sau, vì thương đứa cháu thông minh còn nhỏ mà phải bán thân ở đợ cho người ta để lấy tiền mua thuốc thang cho bà nội, nên ông chủ quán tìm cách vào La gia, gặp quản gia để xin thông báo tin buồn cho Tiểu Vũ Điềm. Sau khi quản gia tường thuật lại câu chuyện Tiểu Vũ Điềm vì hiếu thảo thương bà phải chịu bán mình để mua

thuốc chữa bệnh cho bà, nhưng bà lão bất hạnh chưa kịp mua thuốc uống thì đã chết giữa đường thật là tội nghiệp, nên La lão bà ra lệnh cho quản gia hãy đưa cháu Tiểu Vũ Điềm đến mộ phần bà lão xấu số đó để Tiểu Vũ Điềm thắp vài nén hương cầu nguyện cho người quá cố sớm siêu thoát về cõi cực lạc.

Tiểu Vũ Điềm khóc thảm thiết trước ngôi mộ mới đắp của bà Châu Những tưởng chịu bán thân ở đợ để có chút đỉnh tiền mua thuốc cho bà chữa bệnh, chứ nếu biết bà thập tử nhất sinh, thì giây phút cuối cùng Tiểu Vũ Điềm cũng không đành rời xa bà, thà ở bên bà còn hơn ...

Trời cuối thu âm đạm, mây mù giăng giăng, gió thu lành lạnh cuốn rơi những chiếc lá vàng, vẽ thêm cảnh thê lương càng thêm thê lương cùng tận. Tiểu Vũ Điềm mặc cho sương chiều phủ xuống núi đồi, vẫn quỳ gối trước ngôi mộ của bà nội, lặng yên như một xác chết. Hai hàng nước mắt thi nhau chảy dài trên má. Mắt Tiểu Vũ Điềm nhắm nghiền lại như để nghe nỗi sâu bủa vây

- Bà, sao vội bỏ cháu lại một mình? Bây giờ cháu biết sống với ai đây Cháu chỉ còn một mình bà trên cõi đời này mà bà cũng bỏ cháu mà ra đi ...

Tiếng khóc nức nở của Tiểu Vũ Điềm cũng làm cho bà quản gia ngậm ngùi lây Bà lấy khăn lau nước mắt, rồi đến gần Tiểu Vũ Điềm, an ủi:

- Cháu Tiểu Vũ Điềm à, số bà trời đã định, thôi để bà an phận mà thoát kiếp. Cháu đừng có khóc nữa, không khéo có hại cho sức khỏe Thôi, đứng lên, đi về với bà. Bà cũng thương cháu như bà nội của cháu mà ...

Trong ý nghĩ ngây thơ của Tiểu Vũ Điềm, lần đầu tiên mới cảm nhận được nỗi đau khổ tận cùng của sự chết, là mất đi vĩnh viễn người thân yêu duy nhất. Tiểu Vũ Điềm không ngờ lần dẫn Tiểu Vũ Điềm đến La gia, lại là lần cuối cùng. Nếu biết thế, Tiểu Vũ Điềm không bao giờ bỏ bà một mình. Càng nghĩ, Tiểu Vũ Điềm càng cảm thấy hối hận, càng thương bà, càng khóc thảm thiết:

- Không! Không! Bà nội ơi! Bà thương con nhất đời Bà nói với con là bà chỉ xa con vài ngày thôi bà sẽ trở lại ... Bây giờ bà bỏ con ở lại một mình ... Bà nói dối con. Sao bà nỡ bỏ con? Bà ơi bà ... Từ nay con sẽ sống với ai Con phải làm sao Con phải làm sao hở bà?

Tiểu Vũ Điềm khóc khan cả tiếng. Cánh rừng hiu quạnh chìm sâu trong bóng đêm, chỉ còn nghe tiếng gió hú qua thung lũng, và tiếng khóc nỉ non của Tiểu Vũ Điềm làm cho cảnh tượng thê lương càng thêm não nuột đến lạnh người Ông chủ quán nhìn Tiểu Vũ Điềm nhập nhòa trong màn sương, nghe tiếng khóc cũng động lòng. Ông khóc theo Đã mấy chục năm qua, chưa bao giờ ông nhìn thấy một hình ảnh tội nghiệp đến như vậy Ông lấy tay quệt nước mắt, và bước đến cầm lấy tay Tiểu Vũ Điềm, vỗ về:

- Thôi, đừng khóc nữa cháu Hãy để cho bà cháu an giấc ngàn thu Ông đưa cháu về kéo sương lạnh làm cho cháu đau bây giờ ...

Tiểu Vũ Điềm đứng dậy, lấy nắm đất cuối cùng ném lên mộ bà nội, rồi lùi thủi theo người chủ quán cùng bà quản gia trở về.

oOo

Đã hai hôm, Tiểu Vũ Điềm nằm trần trọc mãi vì nhớ bà nội, nhưng sáng phải dậy sớm để quét sân, chiều phải bắt đầu tập tành công chuyện giữ đứa bé con bà chủ. Tuyết Kha đã nghe Phỉ Thúy cho biết bà Phùng quản gia vừa đem về một đứa bé gái dễ thương, nhưng Tuyết Kha không quan tâm lắm. Tình cờ sáng nay ra vườn, Tuyết Kha lần đầu mới nhìn thấy đứa bé. Tiểu Vũ Điềm mặt mày lem luốc, mặc một chiếc áo rộng thùng thình xuống quá đầu gối, đang chạy theo Ngọc Lân, cậu con trai cưng của La gia, lúc nào cũng cười toe toét vừa chạy vừa hát líu lo:

- Tôi là con hổ ... Tôi là con beo ... Tôi là thiên lý mã ...

Con thiên lý mã chạy nhanh quá, tông vào chậu hoa, té ngựa trên sân.

Bà Phùng hốt hoảng, thấy Ngọc Lân bị té nên chạy nhanh đến đỡ dậy, và thuận tay tát mạnh vào má Tiểu Vũ Điềm một cái tát nảy lửa

Bị cái tát bất ngờ, Tiểu Vũ Điểm loạng quạng té xuống sân gạch, nhưng Tiểu Vũ Điểm cũng không quên lời căn dặn, liền gượng đứng dậy, vòng tay quỳ gối:

- Con là Tiểu Vũ Điểm ... Xin bà hãy tha tội cho con.

Tiểu Vũ Điểm tủi thân nhưng cố giữ cho nước mắt khỏi trào ra, Tuyết Kha nhìn thấy từ đầu câu chuyện không phải do Tiểu Vũ Điểm gây nên nhưng bị đánh oan, bèn chạy lại nắm tay Tiểu Vũ Điểm:

- Con không có lỗi gì cả, con đứng dậy đi ...

Tiểu Vũ Điểm líu ríu đứng lên nhưng vẫn cúi đầu:

- Con cảm ơn bà. Lần sau con không dám nữa ...

Vừa nói xong, vừa đứng dậy nhưng vì chiếc áo dài quá nên Tiểu Vũ Điểm lại dậm phải và lại té lăn vòng. Tuyết Kha cúi xuống, đỡ Tiểu Vũ Điểm dậy:

- Con có sao không? Con tên là Tiểu Vũ Điểm hả?

Tuyết Kha lấy vạt áo mình lau mặt cho Tiểu Vũ Điểm. Nàng khám phá Tiểu Vũ Điểm có khuôn mặt thật duyên dáng xinh đẹp.

- Ai đưa con đến đây?

- Dạ, bà nội ...

- Bà nội con bây giờ ở đâu?

Đôi mắt Tiểu Vũ Điểm đỏ ngầu khi Tuyết Kha hỏi đến bà nội. Đến lúc Tiểu Vũ Điểm không ngăn nổi sự xúc động nên hai giòng nước mắt lăn dài trên má Tiểu Vũ Điểm. Tiểu Vũ Điểm hốt hoảng nhìn quanh quất vì từ khi bước vào La gia trang này, bà Phùng quản gia đã căn dặn:

- Nhớ không được khóc ...

Nhắc đến bà nội là nỗi nghẹn ngào dâng lên làm cho Tiểu Vũ Điểm muốn khóc, nhưng một ý nghĩ chợt đến với lời dặn của bà Phùng quản gia là không được khóc trước mặt chủ, nên Tiểu Vũ Điểm cố ngăn nước mắt và đưa tay quệt nhanh, đáp vội câu hỏi của Tuyết Kha:

- Bà nội cháu đã chết rồi ...

Nói xong, Tiểu Vũ Điểm cúi đầu xuống với khuôn mặt thiếu não tội nghiệp.

Tuyết Kha nhìn Tiểu Vũ Điểm thương hại, mới có tám tuổi đầu phải đi ở đợ nuôi thân, Tuyết Kha vuốt tóc Tiểu Vũ Điểm:

- Chứ cha mẹ con đâu?

- Bà nội con bảo chắc cha mẹ con đã chết cả rồi, nên từ nhỏ con đã được nội nuôi dạy cho tới bây giờ ... Bà nội con cứ đau hoài cho nên con phải xin vào làm đây để đổi lấy một số tiền mua thuốc chữa bệnh cho bà, nhưng không ngờ bà lại chết nhanh quá ...

Nói đến đây Tiểu Vũ Điểm xúc động đến tột độ nên không kìm hãm được những giòng nước mắt tuôn trào

Tuyết Kha cảm động ứa nước mắt, nói với Tiểu Vũ Điểm:

- Thôi con đừng khóc nữa, ở đây, cố gắng làm việc rồi sẽ được mọi người thương yêu

Tiểu Vũ Điểm nắm lấy bàn tay Tuyết Kha, ngược mắt nhìn Tuyết Kha với sự biết ơn, vì từ trước tới nay, ngoài bà nội chưa có ai nói với Tiểu Vũ Điểm những lời lẽ ngọt ngào êm ái đến như vậy. Trong lòng Tiểu Vũ Điểm cảm thấy lóe lên một chút lửa nồng ấm.

Càng nghĩ Tiểu Vũ Điểm càng cảm thấy tủi thân, nên bật thành tiếng. Bà Phùng liếc mắt nhìn thấy bỗng chạy lại định tát cho Tiểu Vũ Điểm một cái nện thân, nhưng nghĩ sao bà Phùng lại dừng tay, chỉ hét lớn:

- Con này ngu quá đã dặn nhiều lần mà không nhớ.

Tuyết Kha giơ tay cản bà Phùng:

- Cháu còn nhỏ chưa biết gì, xin bà hãy tha thứ cho cháu

Và nàng xoay qua Tiểu Vũ Điềm:

- Thôi, cháu đừng khóc nữa

Lần đầu tiên bước vào La gia, Tiểu Vũ Điềm mới nhận được lời an ủi ngọt ngào êm ái. Tiểu Vũ Điềm càng nhìn, càng cảm thấy người đàn bà đang nhìn Tiểu Vũ Điềm với đôi mắt hiền từ, với nụ cười bao dung như một bà tiên trong chuyện cổ tích mà bà nội thường hay kể cho Tiểu Vũ Điềm nghe. Tiểu Vũ Điềm lấy tay áo lau sạch nước mắt và tự nhủ thầm: "Mày không được khóc, không có quyền khóc trong ngôi nhà này, mày chỉ là một tên đi ở đợ cho người ta ... nghe chưa nào "

Tuyết Kha vội vàng rút chiếc khăn lụa trong túi áo trao cho Tiểu Vũ Điềm:

- Cháu hãy cầm khăn này mà lau mặt đi

Mùi thơm tỏa ra từ chiếc khăn lụa làm cho Tiểu Vũ Điềm ngây ngất với niềm vui

Đang lúng túng với những lời cảm ơn thì bà Phùng nắm cánh tay giằng mạnh:

- Thôi được rồi đó, vào bếp làm công chuyện đi, sao đứng như trời trồng ở đây vậy

Bà Phùng đôi cái thùng diêm trước mặt Tiểu Vũ Điềm với giọng chanh chua:

- Mày nhen lửa nấu cháo cho heo ăn đi

- Nhen lửa Cháu từ nhỏ đến giờ chưa biết nấu nướng gì cả.

Tuyết Kha nghe thế cũng xen vào:

- Nó nhỏ quá, không khéo bị phỏng lửa bây giờ.

Bà Phùng vốn coi thường Tuyết Kha nên dùng những lời mỉa mai như cố ý chứng tỏ Tuyết Kha thực sự không có chút quyền hành nào trong La gia này.

- Thừa cô, đầy tớ phải biết số phận của đầy tớ, phỏng lửa có nhằm nhò gì, nếu không chẳng may có phỏng lửa chết đi thì cũng như một con chó quay mà thôi, có đáng sợ gì ... Hơn nữa, nếu cứ sợ cái này cái nọ không làm việc thì có nước bị tống ra khỏi cửa ngay. Ăn cơm chúa phải múa tối ngày chứ.

Nghe những lời bóng gió trích thượng vô lễ của bà Phùng, Tuyết Kha cảm thấy xấu hổ cho sự hiện diện vô nghĩa của mình trong La gia nên định quay gót đi vào phòng thì Phi Thúy gọi giật lại:

- Quận chúa, thôi chúng mình lên nhà trên để quận chúa ...

Đang thần thờ đi vào nhà bếp, bỗng nghe có tiếng gọi "quận chúa", Tiểu Vũ Điềm như có luồng điện giật quay nhìn lại tức thì ... Bà nội dặn hễ gặp "quận chúa" là phải nói ngay câu chuyện bà nội dặn. Nhưng nói cho "quận chúa" biết về chuyện gì đây Tiểu Vũ Điềm bán loạn, không còn biết chuyện gì phải nói với quận chúa. Trong khi những bước chân của quận chúa xa dần, khuất vào cánh cửa vào nhà trên. Đột nhiên bà Phùng ở đâu đi tới xách tai Tiểu Vũ Điềm lôi xềnh xệch, miệng toét la om sòm:

- Mày làm gì chậm như rùa thế? Lại đứng như trời trồng. Mới vào làm việc mà đã lười biếng như thế, có nước bốc đất mà ăn nghe chưa con?

Như có linh tính Tiểu Vũ Điềm gặp chuyện không may nên Tuyết Kha vội dừng lại ở ngưỡng cửa, vừa kịp quay mặt nhìn thấy Tiểu Vũ Điềm bị bà Phùng xách tai lôi đi

Tự dưng Tuyết Kha cảm thấy đau nhói trong tim, khẽ thở dài

- Quận chúa, đừng có thở dài buồn phiền mãi có hại đến sức khỏe đấy. Nhất là La lão thái mà nghe tiếng thở dài của quận chúa là bà ta thế nào cũng kiếm chuyện la mắng nữa đó ... Như thế sẽ xảy ra chuyện lòi đĩnh. Và bao giờ quận chúa cũng là nạn nhân, em không muốn quận chúa bị mắng oan như vậy nữa, vì em thương quận chúa lắm ...

Tuyết Kha đưa mắt nhìn Phi Thúy để thăm cảm ơn:

- Sống ở đời sao quá khổ em nhỉ? Đến tiếng thở dài cũng không được thoải mái. Tại La gia trang này mỗi ngày chị khám phá thêm nhiều chuyện lạ như làm con ở thì không được khóc, làm con dâu thì không được thở dài ... Như thế là nghĩa lý gì, thua một con chim vút cánh lên bầu trời thênh thang, và được tự do hót véo von. Hay là mình chết đi để biến thành con chim, chị chắc sẽ sung sướng hơn ...

Chương 4

Trong lúc tại La gia trang, tình mẫu tử đã cận kề trong gang tấc, mà Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điem vẫn cách ngăn khổ đau nghìn trùng. Tại Vương gia trang ở miệt Bắc Kinh vương gia và Phước tấn vẫn đinh ninh rằng mọi chuyện đến tối dần trôi qua trong êm đẹp và cả hai cứ tưởng tượng thời gian quá thật là thang thuốc nhuộm màu, sẽ mang lại cho Tuyết Kha những niềm vui với hạnh phúc mới. Bà phước tấn thì lúc nào cũng có vẻ hối hận nên cứ áy náy mãi trong lòng về chuyện bắt nhân mà bà đã đồng lõa với chồng để phá vỡ tình yêu giữa A Mông và Tuyết Kha. Chỉ có vương gia thì say mê và lúc nào cũng cho rằng mưu kế của ông là tuyệt kế nhất thế gian. Cho đến một ngày kia xảy ra những chuyện quan trọng bất ngờ.

Sáng ra ngồi ở bộ trường kỷ, chưa chớm hết chung trà, một tên gia nô thân tín tên Lý Tiêu hốt hải chạy vào tâu:

- Thừa vương gia, ngoài cổng có hai người khách xin vào yết kiến ...

Wương gia điềm nhiên trả lời:

- Ủ, thì khách đến thăm, có điều chi mà mày hốt hải vậy?

- Thừa vương gia ... người khách này con trông kỹ coi bộ quen lắm, có thể không phải tên là Cao Hàn như ghi trong danh thiếp mà trông giống như A Mông ...

- Cái gì? Mà nói cái gì?

Wương gia quá đỗi kinh ngạc hỏi dồn người quản gia:

- Như con đã nói, chắc chắn người này trông quen mặt lắm, có thể là A Mông nay đã đổi tên là Cao Hàn, lại mang theo cận vệ đến hỏi tội chúng ta nữa.

Wương gia tức giận:

- Được, chúng ta đi gặp Cao Hàn hay hồn ma A Mông không cần biết để xem thử chúng làm gì tã.

Wương gia bước vội vàng ra phòng khách trong khi bà vợ cũng lẻo đẻo chạy theo như để xem có phải Cao Hàn là A Mông không?

Mặc dù được người quản gia mời ngồi nhưng A Mông vẫn từ chối, A Mông đứng nhìn xuyên qua cửa sổ để nhìn hàng cây phong đang rụng lá vào thu, không biết A Mông nghĩ gì nhưng dáng điệu đăm chiêu và thỉnh thoảng gật đầu như sắp thực hiện một hành động gay gắt. Gần cửa ra vào, người cận vệ to lớn thoạt nhìn cũng biết thuộc thành phần võ sĩ với đôi mắt lờm lờm nhìn liếc quanh căn phòng để quan sát những bất trắc có thể xảy ra.

Cao Hàn ngoảnh lại nói với người cận vệ:

- Đức à, những tranh ảnh và đồ cổ tại vương phủ này đã phai màu, duy chỉ có hai con sư tử đá ngoài cổng lớn vẫn xanh vẫn đẹp như xưa.

Wương gia và phước tấn giật mình khi vừa đặt chân vào phòng khách:

- A Mông!

Cao Hàn quay lại đối diện với vương gia. Nhận xét đầu tiên của vương gia và vợ là A Mông đã thay đổi hoàn toàn với chiếc áo xanh thẳm nếp, trông thật phong nhã, khuôn mặt tuấn tú với đôi mắt sáng đầy vẻ thông minh, nét oai nghiêm như toát ra bằng cử chỉ điềm tĩnh, từ tốn và lạnh lùng như sắt thép, chứng tỏ A Mông đã chịu đựng đau khổ một thời gian khá lâu.

Một lần nữa bà phước tấn ngạc nhiên gọi đến tên A Mông. Đã hơn chín năm rồi mới nghe lại tên A Mông thân yêu của chàng.

Âm thanh như gọi A Mông trở về từ vực thẳm tiềm thức hoang vu. Những chuỗi đau thương lại hiện về trong trí nhớ A Mông. Chàng đã bị đánh ra khỏi cổng vương gia này để nhận lưu đày đến miền biên giới hẻo lánh xa xăm, tưởng đã chết giữa đường vì đói và sương tuyết. Chàng đã chết đi sống lại nhiều lần dưới dáng hình một tội phạm. Đến công trường, A Mông bị hành hạ vô cùng tàn nhẫn, mỗi ngày phải đập đá khiêng cây,

đeo gổ dưới những làn roi của bọn cai tù gian ác. Và đã nhiều lần vì sức yếu không chịu nổi với khí núi rừng thiêng A Mông đã bị bệnh, tận cùng bị thương, xem như một con thú gục ngã trên đường. Cho đến một ngày, nhà Mãn Thanh bị tiêu diệt, công trường được giải phóng, A Mông vùng dậy với tất cả niềm tin làm lại cuộc đời ... như cả một cuốn phim lần lượt quay lại trong đầu óc A Mông ...

A Mông nhìn thẳng vào mặt vương gia:

- Ông tưởng tôi đã bỏ xác nơi rừng thiêng nước độc từ lâu rồi chứ gì? Tôi biết ông thỏa mãn lắm vì hành động tàn ác của ông. Nhưng ông đâu có ngờ trời Phật cứu giúp, tôi vẫn còn sống để trở về thăm ông bà. Tôi là A Mông đây, A Mông bằng xương bằng thịt chứ không phải là hồn ma Ông bà hãy nhìn cho thật kỹ. Cao Hàn hay A Mông vẫn là một.

Giọng nói của Cao Hàn đanh thép làm chàng chạnh nhớ lại cũng giọng nói này đã làm cho A Đức kính phục khi A Mông bị bọn du đảng vây đánh ở Thiêm Tây. Và từ trận thử lửa đó, A Đức đã thực sự trở thành người hộ vệ thân thiết của A Mông cho đến bây giờ. Và cũng nhờ sự trợ giúp kịp thời của A Đức, chàng mới còn cơ hội ngày hôm nay đứng ở vương phủ này đối mặt với kẻ đã dày ả chàng. Một lần khác A Mông và A Đức đã cứu thoát một thương gia ở Phúc Kiến vì bọn du đảng ức hiếp và sau đó vị thương gia nhớ ơn cứu độ đưa cả hai người về tư gia hậu tạ. Sau khi hỏi ra mới biết A Mông và A Đức là những đảng tử giang hồ nên gợi ý kết nghĩa anh em. Cảm động vì chân tình của Cao gia nên A Mông chịu lấy tên là Cao Hàn như để chia sẻ nghĩa tình. Cao Hàn có nghĩa là viên ngọc quý trong tuyết. Đúng vậy, đau khổ đã rèn luyện suốt chín năm ròng rã để chờ đợi có được một ngày hôm nay. Nghĩ đến đó Cao Hàn lại thêm cảm hận vương gia hơn.

- Tôi biết ông đã tưởng tôi nằm sâu nơi núi rừng hoang lạnh đó, tôi xin nhắc lại một lần nữa cho ông biết. Hôm nay tôi đến đây không phải để trả thù ông, món nợ oan cừu ngày xưa mà đến đây yêu cầu ông bà thẳng thắn trả lời cho tôi biết: "Con tôi bây giờ ở đâu"

Vương gia chỉ tay vào mặt Cao Hàn:

- Con của mày ... con của mày ... nó đã chết từ khi mới sanh ...

Cao Hàn sững sờ ôm trán tưởng như mọi hy vọng trên đời này đã tiêu tan. Nghĩ sao Cao Hàn bước nhanh lại nắm lấy cổ áo vương gia. Vương gia đã có tuổi nên không chịu nổi sự dẫn vật quá mạnh của Cao Hàn.

- Ai giết con tôi! Mẹ tôi bây giờ ở đâu

Cao Hàn như con thú lồng lộn tức giận đưa tay bóp cổ vương gia, bà phước tấn thấy vậy sợ quá chạy bổ lại nắm lấy tay Cao Hàn gỡ ra và nói lớn:

- Cao Hàn, hãy thả vương gia ra, tôi nói hết cho nghe sự thực ...

Cao Hàn phản ứng ngay trước câu nói của phước tấn. Tuy nhiên Cao Hàn cũng xô ngã vương gia vào góc tường.

- Bà nói sao

- Đưa con của ngươi vẫn còn sống!

- Nó là con trai hay gái

- Nó là gái!

- Bây giờ ở đâu

- Ngay từ khi nó mới sanh, tôi đã trao lại cho bà Châu, mẹ của ngươi, đã đem nó về Tứ Xuyên nuôi nấng. Và bà hứa với tôi không bao giờ trở về Bắc Kinh nữa

Vương gia quá đỗi ngạc nhiên, nhìn sững vào khuôn mặt phước tấn. Đã hơn chín năm qua chính người vợ thương yêu nhất của ông cũng đã phản bội ông, giấu tất cả sự thật này

- Ngay cả tôi, bà cũng đã giấu kín từ hơn chín năm qua, tại sao vậy nhỉ?

Vương gia la lớn:

- Cho đến giờ phút này, trong mắt tao mày vẫn là tên nô bộc.

Trước sự giận dữ thóa mạ bằng những ngôn từ không mấy lịch sự tao nhã, Cao Hàn từ tốn đáp lại:

- Vương gia, tôi xin trân trọng nhắc nhở cho ông hay, thời đại chúng ta đang sống là năm Dân quốc thứ tám rồi, tất cả quá khứ vàng son phong kiến đã đi vào quên lãng. Ngay cả hai tiếng vương gia như ông biết quanh ông không còn ai nhắc nhở đến nữa. Ông cứ tưởng ngày xưa với những quyền hành nắm ở trong tay, ông muốn sỉ vả mắng chửi ai và hành hạ ai tùy ý, bây giờ những cử chỉ ngông cuồng hách dịch ấy mong ông hãy quên đi ... và yêu cầu ông hãy dùng những lời dịu dàng để đối thoại với nhau thì hay hơn.

Vương gia giương mắt lờm lờm Cao Hàn, mặt tái xanh chứng tỏ cơn giận đã lên tới tột đỉnh.

- Tao ân hận quá vì không giết mày từ những năm trước ...

Vừa nói vương gia vừa nắm lấy ngón tay xỉa xói vào trán Cao Hàn.

A Đức vội lướt tới nhanh như chớp đẩy nhẹ cánh tay vương gia. Vương gia cảm thấy cánh tay như có một sức mạnh đẩy tới làm cho tê buốt và thân mình ông lạng quạng gần té nhào trên thảm. Vương gia đưa mắt nhìn A Đức và trầm nghĩ: "Đúng rồi, A Mông không còn là thằng bé lọ lem nô bộc ngày xưa, bây giờ nó đã trở thành Cao Hàn, một tay hảo hán có đàn em võ nghệ đi theo hộ vệ".

A Đức làm bộ không có chuyện gì xảy ra cười cười giả lả:

- Có gì đôi bên hãy từ từ thảo luận hà tất phải dùng đến tay chân tôi thấy kỳ quá.

Và A Đức chấp tay ra về cung kính:

- Thiếu gia nhà tôi có ý tốt đến thăm viếng ông bà chủ nhân, xin vương gia đừng động thủ bừa bãi nhờ quá tay thì phiền lắm. Lúc đó bắt buộc tại hạ phải thất lễ đó nghe

A Đức vừa nói vừa lờm vương gia như thách thức và đe dọa

Vương gia trợn mắt lớn tiếng:

- Mày nói cái gì?

Ông định xông tới tính chuyện hơn thua, nhưng bà phước tấn đứng gần vội chạy đến ngăn cản. Bà nắm lấy tay chồng đưa mắt như van xin cầu cứu Cao Hàn:

- Mẹ của anh đã gặp anh chưa? Chẳng lẽ đưa con hiểu thảo như anh mà lại đành quên lãng người mẹ thân yêu như thế sao?

Nghe nhắc đến người mẹ yêu kính Cao Hàn, thay đổi hẳn thái độ anh cúi xuống và ôn hòa hỏi lại:

- Mẹ tôi bây giờ ra sao và ở đâu? Bà có thể cho tôi biết được chứ? tôi làm sao có thể bỏ mẹ tôi được! Gần mười năm nay mẹ con tôi không gặp nhau, chắc mẹ tôi già nua và tiều tụy lắm.

Sau khi được bà phước tấn vợ của vương gia hé mở những bí mật về đứa con của Cao Hàn và Tuyết Kha, Cao Hàn đã điềm tĩnh và hỏi hận về những phản ứng quá mạnh đối với vương gia, vì dù sao đi nữa thì vương gia và phước tấn cũng là bậc sinh thành Tuyết Kha, Cao Hàn thở dài phân bua:

- Thật ra tôi trở về đây ... như tôi đã nói ... là tìm mẹ tôi và hỏi thăm đứa con tôi vì những gì xảy ra giữa tôi và Tuyết Kha trước kia cũng chỉ là tình yêu ...

Vương gia nghe nhắc đến Tuyết Kha, trợn mắt nhìn Cao Hàn quát mắng:

- Tôi đã bảo với cậu từ lâu rồi là giữa cậu và Tuyết Kha không thể nào có tình yêu ... một cuộc tình không công bằng, không xứng đáng và quá ư nhục nhã ... tôi nghĩ là cậu không nên nhắc lại!

Lúc đầu chưa xảy ra những xô xát nhẹ gần như để cảnh cáo của A Đức thì vương gia tỏ ra khinh miệt ngay cả cách xưng hô ... nhưng lần này vương gia thay đổi thái độ nên cách xưng hô cũng dịu dàng hơn với Cao Hàn.

Cao Hàn cố trấn tĩnh vì mục đích của Cao Hàn là muốn biết tình trạng đứa con yêu dấu của chàng còn sống hay không và hiện đang ở đâu. Nghĩ đến đó Cao Hàn ôn tồn hỏi lại bà Phước Tấn:

- Lúc nãy bà bảo đứa con tôi đã trao lại cho mẹ tôi, nhưng mẹ tôi hiện giờ ở đâu?

Bà Phước Tấn vừa thấm nước mắt bằng chiếc khăn tay màu hoàng yến, vừa liếc nhìn vương gia:

- Tôi có lỗi với ông vì tôi đã giấu sự thật này gần mười năm nay. Từ ngày bà Châu ẵm đứa bé rời khỏi gia trang này, hình như bà đã đến ẩn cư ở Tân Cương, thì tôi đã hoàn toàn mất liên lạc. Với sức già yếu, bà Châu sẽ còn ở địa điểm đó, cậu nên kiếm bà ở nơi tôi bảo với cậu.

Cao Hàn hoài nghi nhìn thẳng vào đôi mắt đẫm lệ của bà Phước Tấn:

- Bà có nói thật không? Tôi không có thì giờ để trở lại đây lần thứ hai đâu nhé!

- Đến bây giờ cậu còn nghi tôi có thể nói dối cậu sao?

Bà Phước Tấn chưa nói hết lời, vương gia giận dữ hét lớn:

- Bà dám cả gan lừa dối cả tôi câu chuyện tà trời đến như vậy gần mười năm nay. Nếu bà Châu tiết lộ tất cả bí mật này, thì danh tiếng vương gia sẽ tàn hại đến như thế nào!

Bà Phước Tấn tiếp tục tấm tức khóc, được một lúc bà nói như van lơn:

- Vương gia, xin ông hãy tha thứ cho tôi, bỏ qua câu chuyện của tám năm về trước.

Cao Hàn ôm lấy đầu như đau đớn về câu chuyện vừa xảy ra một cách quá bất ngờ:

- Thật sao? Mẹ tôi đã lưu đày mãi tận Tân Cương nơi hẻo lánh lạnh buốt quanh năm! Trời ơi! Tại sao người ta lại tàn nhẫn với mẹ tôi đến như thế? Với tấm thân gầy yếu ẵm cháu nhỏ chưa đầy tháng, làm sao mẹ tôi có thể vượt qua được những chặng đường dài khổ ải đến như vậy. Tám năm qua, biệt vô âm tín, tôi làm sao có thể tưởng tượng nổi lòng dạ con người độc ác, đối xử với mẹ con tôi như vậy!

Bất thành linh Cao Hàn xoay người lại, nắm tay bà Phước Tấn:

- Tuyệt Kha bây giờ ở đâu, bà có thể cho tôi biết?

Nhìn thấy thái độ thay đổi đột ngột vô lễ của Cao Hàn, vương gia lại nổi giận xông lại định đánh Cao Hàn, quên bẵng nỗi lo sợ sự hiện diện của A Đức:

- Cái thằng khốn nạn, tao đã bảo mày không có quyền nhắc đến Tuyệt Kha. Nó bây giờ là bà La Chí Cang, có một đời sống hạnh phúc giàu sang, với tư cách của mày tao nghĩ không nên hỏi đến Tuyệt Kha nữa ...

Cao Hàn cũng nổi nóng hét lớn:

- Tôi sẽ tìm cách gặp Tuyệt Kha để hỏi cho ra mọi chuyện.

- Nếu mày còn tiếp tục phá quấy hạnh phúc của chúng nó, cho dù tao già, tao cũng liều với mày một trận sống mái!

- Vương gia! Vương gia!

Bà Phước Tấn vội vàng bước nhanh đến, nắm lấy tay của vương gia, van lơn:

- Xin ông đừng giận nữa. Chuyện đã qua lâu rồi. Tôi xin ông hãy bình tĩnh lại và chúng ta nên tìm những lời lẽ hợp lý hơn để giải quyết vấn đề. Nếu ông cứ giữ mãi thái độ nóng giận, chỉ càng gây thêm sự thù hận cho cả hai bên, chẳng có ích lợi gì ...

Bà Phước Tấn xoay qua vỗ về Cao Hàn:

- Từ vài năm nay sức khỏe của ông nhà tôi suy yếu nên tánh tình cũng thay đổi bất thường, mong cậu thông cảm đừng để ý đến ...

- Nếu bà ở địa vị tôi và trước những lời mạ lỵ vô tư cách như thế, bà có chịu được hay không? Mỗi con người sinh ra giữa thế gian này đều có nhân cách, không ai có quyền bôi bẩn người khác bằng những lời lẽ hồ đồ đến như vậy. Hơn nữa, tất cả những tàn tích phong kiến đã hoàn toàn sụp đổ ...

Bà phước tấn khổ sở trước sự giận dữ của vương gia, và sự đau buồn của Cao Hàn thúc giục. Bà nói rõ về đứa con yêu quý, nước mắt bà cứ ràn rụa trên má:

- Tôi đã nói thật với cậu, đứa con của cậu tôi đã trao tận tay bà Châu, mẹ cậu, và đã mất liên lạc từ lâu nên không biết sống chết như thế nào ...

Cao Hàn vẫn không bằng lòng trước những lời phân trần chân thật của bà phước tấn nên tiếp tục chất vấn:

- Tất cả chuyện cũ vẫn còn đó mà. Thật vô lý, bộ cả Tuyết Kha cũng không biết nữa sao Thế nào giữa bà và Tuyết Kha cũng liên lạc với nhau chứ? Nếu không muốn nói đến hành vi cư xử quá độc ác của ông bà đối với mẹ con tôi Một đứa nhỏ vô tội, sao ông bà có thể tàn nhẫn đến như vậy

Vương gia nét giận dữ vẫn không thay đổi, ông dần từng tiếng:

- Đồ dơ bẩn đó, cho nó chết đi là vừa Tao chỉ hận không giết được mày và lại còn tha thứ cho một di tích khốn nạn!

Cao Hàn lần này quả thật không còn bình tĩnh nữa, mặt tái xanh, đôi mắt quắc lên những tia căm hờn, nên bước tới nắm lấy cổ áo vương gia, dần mạnh:

- Ông nói gì? Những hành vi bất nhân của ông đối với mẹ con tôi chưa đủ hay sao mà còn dùng những lời bắt nhả đối với tôi nữa Ông có biết ông làm như thế là trái với lương tâm đạo đức không? Vừa rồi ông đã nói vừa sinh ra đã chết ngay Có phải các người đã giết con tôi bà bây giờ nói dối tôi

Cao Hàn hét lớn và càng dần mạnh vương gia, làm cho ông muốn nghẹt thở luôn ...

Nhưng dù bị tấn công tới tấp, vương gia vẫn lì lợm thách thức Cao Hàn:

- Mày làm gì tao thì mọi chuyện cũng đã muộn rồi! Mày có biết không, sự hiện diện của nó chỉ là một dấu tích ô nhục!

Cao Hàn đau đớn xô mạnh vương gia ngã trên sàn thảm, hai tay ôm lấy đầu, hét lớn như người điên:

- Xin ông hãy câm mồm đi! Tôi không ngờ ông lại tàn nhẫn đến như vậy mà còn dám công khai nói ra đây Ông là kẻ giết hại huyết nhục của mình?

Sự tức giận càng lên cao như ngọn lửa đổ thêm dầu bùng bùng tỏa ngọn. Cao Hàn định tiếp tục dùng đôi tay gân guốc bóp cổ vương gia cho hả cơn giận. Bà phước tấn nhìn thấy kinh sợ, vội hốt hoảng chạy lại nắm cánh tay của Cao Hàn:

- Dừng lại ngay! Đây là lần thứ hai cậu có những hành vi bạo động đối với chồng tôi! Tôi đã bảo với cậu là đứa bé không chết ... Tại sao cậu lại không tin lời tôi Những điều tôi nói ra đều là sự thật! Tôi đã trao tận tay đứa bé cho bà Châu mà! Khuôn mặt đứa bé thật xinh đẹp, tôi nghĩ nó sẽ còn sống, cậu nên đi tìm nó đi! Một lần nữa, tôi yêu cầu cậu không nên đụng đến thân thể của chồng tôi nữa, và yêu cầu cậu hãy đi ra khỏi đây ngay!

Trước những lời nói vừa mềm yếu vừa nghiêm nghị của bà phước tấn làm cho Cao Hàn vội dịu phần nào cơn giận dữ. Chàng trầm ngâm một khoảng khắc rồi xoay qua bảo A Đức:

- Thôi được, chúng ta cứ tạm tin lời bà phước tấn đi Chúng ta hướng về Tân Cương, cố gắng tìm tông tích của mẹ con tạ Nếu không, chúng ta sẽ trở lại tiếp tục nhờ bà phước tấn chỉ vẽ thêm tin tức ...

Nói xong, Cao Hàn và A Đức kéo nhau ra đi Bà Phước tấn vừa khóc vừa đỡ vương gia đưa về phòng nghỉ ...

Chương 5

Trời đã về khuya, nhưng Cao Hàn và A Đức vẫn còn thao thức bên ngọn đèn dầu leo lét trong phòng khách sạn. Chăm chú nhìn vào tấm bản đồ chỉ vẽ đường dẫn đến Tân Cương, Cao Hàn chỉ tay vào bản đồ, khảo ý A Đức:

- Từ Bắc Kinh đến Khách La thôn, quả thật con đường dài thăm thẳm, phải vượt qua đèo suối cheo leo, xuyên qua sa mạc hoang vắng ... Trời ơi! Mẹ tôi tay bế đứa bé mới lọt lòng khát sữa, sao tâm thân gầy yếu đó có thể chịu đựng nổi với mọi hiểm nguy gian khổ. Con đường đầy gian nan lại thường xuyên bị bọn thảo khấu giết người cướp của ... Không biết mẹ tôi có mệnh hệ nào vượt qua những hiểm nguy kinh khiếp đó ...

Nghĩ đến những chuyện lo lắng về mẹ, về đứa con của chàng, Cao Hàn khổ đau cùng cực, nhắm mắt lại ôm đầu tóc rũ rượi trong thất thiếu nảo

A Đức ngồi bên cạnh an ủi:

- Thiếu gia! Em hy vọng mọi chuyện rủi ro sẽ qua đi, và những ngày tươi đẹp sẽ đến với chúng ta Anh ráng ngủ chút đỉnh, lấy sức ngày mai tiếp tục lên đường. Chúng mình sẽ hỏi thăm lần hồi rồi cũng tìm ra căn nguyên ...

- A Đức à! Đã hơn tám năm rồi đó em. Không biết mẹ và con anh đã sống chết ra sao Cầu Trời Phật phù hộ cho mẹ con anh khỏe mạnh để mong được ngày sum họp ...

Bỗng Cao Hàn ngược lên nhìn A Đức với đôi mắt sáng rực:

- Tại sao chúng ta không bắt đầu từ quận Thừa Đức?

- Thừa Đức? Với lý do gì anh nghĩ chúng ta phải đến Thừa Đức?

- Vì nơi đó có Tuyết Kha, ta phải tìm hiểu đời sống nàng hiện tại Biết đâu ta sẽ tìm được manh mối mẹ và đứa con yêu quý ...

Nghĩ đến mẹ, bỗng nhiên Cao Hàn thấy xót xa:

- Mẹ tôi, từ nhỏ đến khi lấy chồng, chỉ quanh quẩn trong một thôn làng nhỏ nhoi, ít học, chỉ là một người trung hậu, thật thà. Lần đầu tiên bị đuổi ra khỏi khu làng xóm quen thuộc, làm sao mẹ tôi có thể đương đầu với phong ba bão táp của cuộc đời Chúng ta phải lên đường ngay để sớm hy vọng gặp lại mẹ và con tôi

A Đức đồng ý với Cao Hàn:

- Phải! Chúng ta lên đường ngay

Nói xong, A Đức đứng lên sửa soạn hành lý.

Cao Hàn cũng nôn nóng:

- Tôi đi thuê ngay một con ngựa tốt, A Đức nên nghỉ ngơi một chút, chờ tôi về sẽ đi ngay Có thể chúng ta khởi hành ngay trong đêm nay

Nghĩ lại điều gì Cao Hàn dừng lại ở ngưỡng cửa nhìn A Đức cười mỉm:

- Lần này A Đức không cần tôi sao Tôi nhớ trước khi đến Bắc Kinh, nghĩa phụ tôi đã dặn dò kỹ lưỡng với em là phải bảo vệ tôi tới đa cơ mà. Nếu thiếu gia đi đâu A Đức phải đích thân đi, đừng để thiếu gia đi một mình ... Nếu thiếu gia quyết định đi tìm Tuyết Kha thì phải can ngăn ngay, vì sẽ gặp nhiều rắc rối Bộ A Đức quên bản phận rồi sao

A Đức đang lúi húi xếp áo quần bỏ vào chiếc va li gỗ bỗng nghe Cao Hàn gọi thúc vào bên tai, ngừng lên mỉm cười:

- Đúng đó thiếu gia, ông chủ đã dặn em nhiều lần về vấn đề đó, nhưng hôm em đành phá lệ để anh tự giải quyết một mình. Thiếu gia, từ khi chúng ta gặp nhau đến bây giờ, hơn bảy năm qua, chưa bao giờ chúng ta giấu nhau một chuyện nhỏ nào, đây là lần đầu tiên cũng vì thương thiếu gia nên em phải trái nghịch với ý mình. Em biết tình nghĩa vợ chồng, cho dù một ngày cũng mang nặng nên chuyện thiếu gia quyết định đến Thừa Đức tìm Tuyết Kha, em làm sao có thể ngăn cản được. Không những thế, em còn phải giúp thiếu gia để tìm kiếm cho ra Tuyết Kha để hy vọng tìm thấy mẹ và con của thiếu gia Gần như là một bản phận đối với tôi nữa, nên thiếu gia đừng ngại ngần gì. Em một lòng trung thành với thiếu gia mà.

Cao Hàn cảm động triu mến nhìn A Đức, mặc dù trong lòng đang nôn nóng muốn đi nhanh. Cao Hàn bước lại vỗ vai A Đức:

- A Đức à, tôi với em trên thực tế là tình nghĩa thầy trò, nhưng lúc nào tôi cũng xem em như em ruột của tôi

Cao Hàn khựng lại vì chợt nghĩ đến Tuyết Kha, nên Cao Hàn buồn bã nói tiếp:

- Tuyết Kha ngày xưa cũng có một nữ tỳ theo hầu hạ và được Tuyết Kha yêu mến thật tình như một em gái, vui buồn chia sẻ với nhau ... không biết bây giờ nó có còn ở bên cạnh Tuyết Kha Thật là tội nghiệp.

Cao Hàn lại thở dài:

- Chúng ta cứ tạm tin lời bà phước tấn cho rằng con ta vẫn sống và có thể đã hơn tám tuổi, không biết mẹ và con tôi đã trôi giạt về đâu Đang làm gì, hay là ...

Cao Hàn ôm lấy đầu, không dám nghĩ đến những bất hạnh có thể xảy ra

Đã khuya lắm rồi, Tiểu Vũ Điểm vẫn nằm thao thức mãi, nhìn xuyên qua khung cửa liếp những vì sao buồn nhấp nháy trên bầu trời u ám mây. Nó cứ nghĩ mãi về cha mẹ nó và tự hỏi thăm:

- Không biết cha mẹ bây giờ đang ở đâu Và ra sao

Đã lâu lắm rồi Tiểu Vũ Điểm cứ thắc mắc hoài về nguyên nhân đó. Đã nhiều lần Tiểu Vũ Điểm hỏi đến đều bị bà Châu đánh lảng sang chuyện khác, và cái chết bất ngờ của bà Châu đã mang theo tất cả sự bí mật.

Từ ngày vào làm ở La gia này, Tiểu Vũ Điểm cảm thấy vất vả vì phải làm nhiều việc, từ chẻ củi, lau chùi, rửa chén, đến khuya còn phải xoa bóp chân cho La phu nhân ... Nhưng cho dù mệt đến mấy cũng phải cố gắng mỉm cười theo lời dặn của bà quản gia Lúc đầu Tiểu Vũ Điểm cảm thấy vô cùng khó khăn, và khổ sở nhưng rồi lần lần cũng quen đi, và chỉ còn làm như một cái máy

Cũng may Tiểu Vũ Điểm kết bạn với một cô lớn hơn Tiểu Vũ Điểm ba tuổi nhưng không xinh đẹp bị bà quản gia gọi là lọ lem: Bích La

Bích La khôn ngoan hơn để giúp Tiểu Vũ Điểm nhiều chuyện như nhắc nhở hết chuyện này đến chuyện khác một cách chân tình, và xem Vũ Điểm như một cô em gái cần được sự bao che giúp đỡ.

Tiểu Vũ Điểm miên man nghĩ đến bà Châu, đến những ngày tháng trong quá khứ, trong một ngôi làng hẻo lánh nghèo nàn, bà Châu đã tần tảo từng ngọn rau, từng giọt sữa để nuôi nấng Tiểu Vũ Điểm. Và ru bằng những bài hát đồng quê êm ả mộc mạc, để dỗ từng giấc ngủ bằng tất cả lòng triu mến yêu thương. Bây giờ thời đã hết ... Tiểu Vũ Điểm nằm một mình trong ngôi nhà xa lạ này, và trở thành một đày tớ tí hon thức khuya dậy sớm ... Nghĩ đến thân phận của mình nước mắt lại trào ra ướt cả mặt gối ... Tiểu Vũ Điểm cầu trời khấn Phật cho được gặp lại cha mẹ.

Từ ngày Tiểu Vũ Điểm đến làm việc tại La gia trang này thì Ngọc Lân được xem như viên ngọc quý trong gia đình nên mọi người đều cưng chiều yêu quý. Ngọc Lân muốn gì được nấy ... nên vừa lúc Tiểu Vũ Điểm bằng trang lứa được gia chủ chọn lựa ngay với ý định có bạn để chơi đùa với Ngọc Lân. Mỗi ngày Tiểu Vũ Điểm phải dậy sớm lên phòng đón Ngọc Lân đánh răng rửa mặt, xong đưa Ngọc Lân ra vườn chơi đùa Về phía Ngọc Lân, từ lúc có Tiểu Vũ Điểm tỏ ra vui vẻ thỏa thích vì có bạn cùng trang lứa Ngọc Lân trí óc còn non dại nên không có sự phân chia chủ tớ, vui đùa rất tự nhiên và công bằng. Đôi khi còn tỏ ra yêu thương Tiểu Vũ Điểm, có món ăn gì ngon cũng chia sẻ với Vũ Điểm.

Những người lớn thì đối xử rất tệ với Tiểu Vũ Điểm, như trận đòn của cha Ngọc Lân làm cho Tiểu Vũ Điểm đau tới mấy ngày Nguyên nhân là một buổi sáng đẹp trời Ngọc Lân rủ Tiểu Vũ Điểm ra thăm vườn, nghe tiếng chim hót líu lo trên các cành cây hoa đào, cả Ngọc Lân và Tiểu Vũ Điểm rất yêu thích. Đến một gốc cây cam trĩu trái, Ngọc Lân bèn chỉ lên cây nói với Tiểu Vũ Điểm:

- Tiểu Vũ Điểm, tôi vừa khám phá ra một tổ chim trên cây cam này, Tiểu Vũ Điểm có thấy không?

Tiểu Vũ Điểm che ánh nắng để nhìn lên cây cho kỹ, được một lúc Tiểu Vũ Điểm reo lên:

- A, tôi thấy rồi, một tổ chim, hình như nghe cả tiếng chim con chi chít trên tổ đó nữa

- Tôi lên lấy tổ chim cho Tiểu Vũ Điểm chơi nghe

Chưa kịp trả lời, Tiểu Vũ Điểm đã thấy Ngọc Lâm thoăn thoắt trèo lên cành cao

Tiểu Vũ Điểm hét hoảng gọi lên:

- Ngọc Lâm, tôi không thích tổ chim đó đâu, thiếu gia nên xuống ngay đi, không khéo té bây giờ.

Mặc cho tiếng hét lớn của Tiểu Vũ Điểm, Ngọc Lâm tiếp tục chuyền từ cành cây này sang cành cây khác ...

- Ngọc Lâm, thiếu gia đừng leo cao như thế, hãy xuống ngay đi ... nguy hiểm lắm đó.

Ngọc Lâm nói vọng xuống:

- Tiểu Vũ Điểm, đừng lo Tôi leo cây giỏi lắm mà! Tôi sẽ đem tổ chim xuống ngay để tặng cho Tiểu Vũ Điểm khỏi khóc vì nhớ nhà, nhớ bố mẹ.

Tiểu Vũ Điểm thấy Ngọc Lâm càng lên cao mặt mày xanh mét, gọi lớn:

- Thôi xuống đi thiếu gia, tôi đã bảo không thích tổ chim mà!

Càng thấy Tiểu Vũ Điểm lo sợ, Ngọc Lâm càng như nổi máu anh hùng cứ thế càng trèo lên cao, và nhất định phải lấy cho bằng được tổ chim. Cánh tay cố gắng vươn ra chỗ góc ba cành có tổ chim thì cành cây yếu gãy, Ngọc Lâm không gượng lại kịp, bị rơi từ trên cao xuống đất bất tỉnh ngay tại chỗ.

Tiểu Vũ Điểm kinh sợ vội chạy lại bên Ngọc Lâm:

- Tiểu thiếu gia có sao không?

Sợ quá Tiểu Vũ Điểm gọi bà Phùng quản gia:

- Bà Phùng ơi! Bích La ơi! Thiếu gia bị té bất tỉnh rồi!

Cả nhà nghe tiếng kêu của Tiểu Vũ Điểm giật mình chạy tủa ra vườn như đang bị một cơn động đất. Chỉ một giây lát, tất cả mọi người đều có mặt bên cạnh Ngọc Lâm, vì mọi người đều quý Ngọc Lâm như cành vàng lá ngọc. La Chí Cang hét hoảng bồng lấy Ngọc Lâm mang vào, miệng la lớn:

- Hãy mời thầy thuốc đến ngay!

Mẹ La Chí Cang thì lâm râm niệm phật. Mẹ Ngọc Lâm và Tuyết Kha thì chạy lấy khăn và nước nóng đắp lên trán Ngọc Lâm.

Sau khi băng bó vết thương, Ngọc Lâm từ từ tỉnh lại và đôi mắt nhìn qua một lượt những người đang đứng bên giường, bỗng Ngọc Lâm lên tiếng:

- Tiểu Vũ Điểm đâu, sao con không thấy Bộ nó giận con bỏ đi chơi chỗ khác rồi sao Ngọc Lâm đã lấy được tổ chim cho nó rồi mà ...

Lão đại phu cẩn thận xem qua vết thương lần cuối rồi viết toa giao cho La Chí Cang:

- Cháu không sao đâu, vết thương nhẹ không ảnh hưởng gì đến thần kinh. Tôi cho toa này uống dăm ba thang là hết ngay Ông an tâm.

Đợi cho lão đại phu ra về, La lão thái mới bắt đầu tra hỏi ngọn ngành:

- Ai bảo Ngọc Lâm leo lên cây để lấy tổ chim?

Không cần suy nghĩ Ngọc Lâm nói ngay:

- Cháu tự ý leo lên cây lấy tổ chim để tặng cho Tiểu Vũ Điểm, tội nghiệp nó cứ buồn nhớ bà nội nó hoài, cháu thương nó.

Tiểu Vũ Điểm bị La Chí Cang đánh cho mười roi dữ dần đau thấu xương vì cho là không coi sóc Ngọc Lâm để cho nó té. May nhờ có Tuyết Kha can xin, nếu không chắc còn cả chục roi nữa Tuyết Kha lấy dầu bóp chưa đầy năm phút thì bị La Chí Cang gọi gấp, vì đau quá, không đi vững phải nhờ bà Phùng dìu đi, vừa đến giường Ngọc Lâm, Tiểu Vũ Điểm chỉ còn cách quỳ mọp xuống sàn gạch để chờ lệnh quở mắng.

Ngọc Lâm vừa trả lời La lão thái, vừa nhìn Tiểu Vũ Điểm, vội vàng hỏi:

- Tiểu Vũ Điểm bị ba tôi đánh phải không? Sao phải khóc mắt đỏ hoe thế? Hãy nói cho tôi biết đi!

Và Ngọc Lân quay sang hỏi Chí Cang:

- Có phải ba đánh Tiểu Vũ Điềm không? Nó đâu có tội tình gì, chính con tự ý leo lên cây lấy tổ chim mà. Tiểu Vũ Điềm hoàn toàn vô tội

Nghe đến đây, Tiểu Vũ Điềm lễ phép thưa lại:

- Xin tất cả mọi người, tại lỗi của con đó, con không chăm sóc để Ngọc Lân bị té bất tỉnh, tại con, Ngọc Lân nói không đúng sự thật.

Ngọc Lân có vẻ tức tối nên ngồi vùi đầu:

- Con đã bảo tự con gây chuyện này, con xin hoàn toàn chịu trách nhiệm.

La lão thái đã tỏ rõ sự thật nên sai bà Phùng đưa Tiểu Vũ Điềm về phòng.

Chỉ còn lại một mình trong căn phòng tối, vết thương do những làn roi da quất vào thân mình, Tiểu Vũ Điềm cảm thấy đau nhức. Cả một cuốn phim hầy hùng hiện ra với những tiếng quát tháo hung dữ cùng với những làn roi tàn bạo quất vào người

Gương mặt La Chí Cang xanh xám, mắt trợn trừng hung dữ cầm cây roi da chỉ vào mặt Tiểu Vũ Điềm:

- Ta cho con nhóc này một trận nên thân, tại sao làm té con ta!

Tiếp theo những lời la hét và những làn roi quất liên tiếp vào người Tiểu Vũ Điềm. Vừa kịp lúc Tuyết Kha chạy đến cả La lão thái nữa

Tuyết Kha nắm lấy tay La Chí Cang:

- Nó còn nhỏ sao anh có thể mạnh tay với nó như thế, nó đáng con mình mà. Thôi bỏ qua cho nó đi

La lão thái cũng nói phụ vào:

- Thôi đánh cảnh cáo nó vài roi thôi, con đừng đánh nữa mà tội nó.

La Chí Cang vẫn giận dữ, nhưng bỏ cái roi xuống đất và bảo bà Phùng:

- Bà hãy đánh một trận cho nó chừa

Bà Phùng bấy lâu thấy Tuyết Kha có ý bênh Tiểu Vũ Điềm nên trong lòng cũng ngầm ghét Tiểu Vũ Điềm, được dịp bà Phùng vội lấy roi quất liên tiếp vào Tiểu Vũ Điềm.

Đau quá không thể chịu đựng được, Tiểu Vũ Điềm phải nằm mọp trên nền gạch. Vừa đau đòn vừa vì đau cuộc đời cô đơn bị người ta xử tệ một cách tàn nhẫn. Từ nhỏ đến giờ, mặc dù sống bên bà nội bữa đói bữa no, trăm điều cơ cực, nhưng không bao giờ bị ai đánh đập. Từ ngày bà nội chết đi thì Tiểu Vũ Điềm càng cảm thấy bơ vơ, nghĩ đến đó Tiểu Vũ Điềm càng tủi thân, nên vừa khóc vừa kêu nội ơi! Sao nội bỏ con ra đi Nội không thương con? Bây giờ con chỉ một mình chịu trăm ngày đau đớn ... nội ơi!

La Chí Cang vẫn không thay đổi thái độ:

- Ta bảo mày cầm mồm, chỗ này không phải là chỗ la hét om sòm, ta sẽ đánh tiếp bây giờ.

Bà Phùng định theo lời chủ sấn tới bên Tiểu Vũ Điềm, nhưng bị Tuyết Kha ngăn lại cầm cây roi dôi ra xạ Tuyết Kha đến cầm tay Tiểu Vũ Điềm lôi dậy đi chỗ khác lấy chiếc khăn tay chấm nước mắt cho Tiểu Vũ Điềm.

La lão thái cũng xen vào:

- Thôi đủ rồi, nó còn nhỏ làm sao chịu đựng nổi những trận đòn mạnh tay như vậy, chuyện con đó mẹ sẽ tra hỏi manh mối phải trái

Tuyết Kha quay lại:

- Thưa mẹ, chúng ta không nên cư xử với những người giúp việc của chúng ta như thế.

La lão thái thấy Tuyết Kha lên mặt dạy đời, nên nổi giận:

- Tuyết Kha, mày không có quyền nói những điều đó, chính mày cũng không có một vị trí đáng kể trong La gia trang này. Lúc nào cũng tỏ ra đạo đức giả, bênh người này người kia để mua chuộc tình cảm. Mày nên câm miệng lại đi thì hay hơn, rõ chưa?

Những lời nói đanh ác của La lão thái làm cho Tuyết Kha thấy xót xa trong lòng. La Chí Cang nhìn Tuyết Kha, chợt nhớ ra người đàn bà này đã làm mình đau khổ suốt đời!

Tám năm về ngôi nhà này như một tảng băng, chưa bao giờ tìm thấy một nụ cười, con người ấy dường như không còn chút tình cảm, tại sao đột nhiên hôm nay có thể đứng ra bênh vực một cô bé giúp việc ương ngạnh. Có lẽ vì nguyên nhân đó nên La Chí Cang trút căm thù lên Tiểu Vũ Điềm?

Tiểu Vũ Điềm ngây thơ làm sao hiểu được những uẩn khúc căm hờn giữa hai người! Có lẽ vì đau nhức quá nên Tiểu Vũ Điềm đã ngất đi lúc nào không hay.

La Chí Cang vất roi xuống đất, quay lại nhìn Tuyết Kha đang ôm mặt khóc nức nở. La Chí Cang càng tức giận, nắm lấy tay Tuyết Kha lôi vào phòng chàng.

- Đi theo anh.

Nét mặt còn tức giận, gạn hỏi Tuyết Kha:

- Em khóc cái gì, anh đánh cho nó một trận để biết bổn phận từ nay về sau, bộ không được sao?

- Không phải tội của nó, em khóc vì tội nghiệp cho đứa bé, tự nhiên vì em mà lãnh trận đòn thù ... nó chịu thay cho em ... Em hiểu lắm mà.

Ngừng một lúc Tuyết Kha nói tiếp:

- Em đã hiểu tất cả ... kể từ những ý nghĩ trong đầu óc anh.

La Chí Cang đập tay trên bàn:

- Em hiểu cả, trời ơi tại sao tôi phải làm như thế. Tôi muốn đập phá tất cả La gia trang này cho xong chuyện, tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi không phải là thánh nhân, em đã sỉ nhục tôi, cái nhục này suốt đời tôi làm sao quên được. Đến ngày nào tôi mới trả cho sòng phẳng?

Và La Chí Cang nghiêng răng gật đầu:

- Phải có một ngày.

Tuyết Kha đứng chết lặng, cúi đầu chịu đựng.

Khi Tiểu Vũ Điềm tỉnh lại, từ từ mở mắt ra, thấy Tuyết Kha đang cầm lọ dầu thoa những vết thương trên thân thể Tiểu Vũ Điềm. Bàn tay của Tuyết Kha thật nhẹ nhàng êm ái, làm cho Tiểu Vũ Điềm nhớ đến bàn tay của mẹ ... Nhưng từ nhỏ đến giờ Tiểu Vũ Điềm thiếu hẳn đi một bàn tay triu mến bao dung như thế. Nhất là từ lúc bà nội yêu thương của Tiểu Vũ Điềm cũng từ bỏ ra đi vĩnh viễn ... Tiểu Vũ Điềm đau nhức cả thân mình nhưng không dám rên rỉ vì sợ làm phiền Tuyết Kha. Tuyết Kha vừa xoa dầu vừa nói với Tiểu Vũ Điềm những câu an ủi:

- Con cố gắng chịu đau một chút để mẹ xoa dầu cho con. Mẹ biết con đau lắm, tội nghiệp cho con quá.

Tuyết Kha quay sang dặn Bích La:

- Con phải giúp cho Tiểu Vũ Điềm, nó bị thương nặng lắm, thỉnh thoảng lấy bình dầu này xoa bóp nhiều vào chỗ vết thương, mẹ sẽ tìm cách mua thuốc cho nó.

Bích La vừa khóc vừa trả lời:

- Thưa mẹ, con xin vâng lời dặn của mẹ, sẽ tận tình săn sóc cho Tiểu Vũ Điềm. Mẹ hai, sao mẹ lại tốt với chúng con như thế? Lúc này nếu mẹ không đứng ra xin cậ, chắc chắn Tiểu Vũ Điềm còn bị đòn tiếp nữa. Con thấy cậ hung dữ quá ...

Mặc dù cơn đau hành hạ nhưng Tiểu Vũ Điềm cũng cố gắng nói thêm vào:

- Mẹ hai tốt bụng với chúng con quá, mẹ hai đã đem mền đến cho con còn mang dầu xoa những vết thương cho con nữa. Chúng con đợi ơn mẹ hai nhiều lắm ... Trong khi ai

cũng nhìn chúng con như những con đày tớ xấu xa ti tiện. Ai cũng khinh bỉ ghét chúng con ngoại trừ có mẹ hai Mẹ hai giống như bà tiên hiền dịu đến với chúng con.

Tuyết Kha lấy khăn thấm nước mắt bù ngùi trước những lời nói chân thành của Tiểu Vũ Diễm. Từ lâu Tuyết Kha đã cam chịu định mệnh quá khắt khe đối với nàng, từ tình yêu đến gia đình, rồi chuyện chồng con như cả nỗi khổ chồng chất lên nhau, chỉ chờ một que diêm tắt cả đốt cháy nàng thành tro bụi. Từ ngày nhìn thấy Tiểu Vũ Diễm, tuổi nhỏ dại phải bán thân lấy tiền giúp thuốc thang chữa bệnh cho bà nội, Tuyết Kha đã dành những tình cảm còn lại cho Tiểu Vũ Diễm và yêu thương nó thật tình.

Thảm cảnh vừa xảy ra, cứ ám ảnh nàng mãi. Nàng cảm thấy ân hận xuất hiện quá nhanh bên Tiểu Vũ Diễm và công khai bình vực nó, để rồi gây cho nó những trận đòn giạt lấy từ bao giờ ... thật tội nghiệp cho Tiểu Vũ Diễm quá.

Từ cái đêm hôm ấy, cùng A Mông thề thốt trước Đức Phật trong ngôi chùa hoang ở ngoại ô Bắc Kinh. Tuyết Kha như có thói quen, hễ mừng một và rằm Tuyết Kha đều đến chùa lễ Phật. Mặc dù khi về La gia trang, Tuyết Kha vẫn thường đi lễ chùa ở Hương Sơn và Bích La Tuyết.

Từ khi trở về đây Tuyết Kha thường đi lễ chùa Phổ Linh, cũng có đôi khi đi cùng với La lão thái Bao giờ vào lúc nào đứng trước tượng Phật, Tuyết Kha đều khẩn nguyện cho A Mông bình an ở phương trời xa xăm nào đó ... Cầu nguyện cho đứa con yêu dấu của nàng vẫn bình an chờ ngày hội ngộ. Theo thường lệ ngày rằm đặc biệt sáng nay cả gia đình họ La kéo nhau đi lễ chùa để cầu phước.

Ngôi chùa Phổ Linh, là một trong những ngôi chùa lớn của huyện Thừa Đức, xa thành phố chỉ độ vài dặm nên khách nhân du xem cảnh thường nhật cũng đông đảo không kém gì ngày rằm hay mừng một. Từ sáng sớm đã thấy dân địa phương mang hương đèn vàng bạc, hoa quả bánh trái đến cổng chùa, biến thành cái chợ trời nho nhỏ nhộn nhịp. Mặt trời lên khuất rặng tre, du khách bắt đầu lũ lượt kéo nhau tới, mọi người đều ăn mặc chỉnh tề, áo màu đủ sắc tạo nên một cảnh tươi vui như ngày xuân tết.

Cao Hàn và A Đức đã có mặt tại huyện Thừa Đức cả tuần nay, và đã thăm dò tin tức tìm đến La gia trang, nhưng không có cánh nào được vào bên trong để điều tra hình bóng Tuyết Kha. Mới đây, tình cờ làm quen với người bán nhang ở cổng chùa, mới hay Tuyết Kha thường hay đi lễ chùa vào ngày rằm và mừng một.

Từ tờ mờ sáng, Cao Hàn đã đánh thức A Đức, chuẩn bị đến trước chùa chờ đợi. Hai bên cửa Tam Quan chùa Phổ Linh có cây bồ đề già cành lá sum suê, thường là nơi dừng chân nghỉ mát của khách thập phương.

Cao Hàn đã ngồi chờ từ hơn hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy bóng dáng Tuyết Kha, nôn nóng bảo A Đức:

- Em đã hỏi kỹ chưa ... hay là bà lão chỉ mượn tượng người giống người mà thôi!

- Không mà, bà lão nói đúng là La phu nhân đã đến đây lễ Phật cả mấy năm nay rồi, thiếu gia bình tĩnh chờ chút nữa

A Đức suy nghĩ một lúc chợt quay sang Cao Hàn:

- Thiếu gia, em chắc chắn thế nào họ cũng tới ngày hôm nay, nhưng em đề nghị thiếu gia thận trọng, không nên nóng nảy quá sẽ hỏng mọi chuyện, vì dù sao Tuyết Kha bây giờ cũng trở thành La phu nhân, mình không có quyền xen vào đời tư, chuyện gia đình của người tạ Mục đích của chúng ta là khéo léo để gặp Tuyết Kha, tìm biết về chuyện mẹ và con của thiếu gia

Cao Hàn cố nén thở dài, vỗ vai A Đức điềm tĩnh trả lời:

- Cám ơn em, em an tâm. Tôi biết cách cư xử cho hợp tình hợp lý mà. Tôi muốn nhìn tận mắt để xem nàng có thực sự sống hạnh phúc hay không. Vì vương gia đoán chắc với tôi là nàng đang sống hạnh phúc nên tôi không có quyền phá hoại

Cao Hàn cười mỉa mai:

- Không biết có phải là hạnh phúc giả tạo vì nàng đã thề thốt chỉ yêu một mình tôi mà. Tôi chỉ cần nhìn nét mặt nàng, dù chỉ một lần là tôi hiểu nàng có hạnh phúc hay không?

Cao Hàn chưa nói hết ý nghĩ của mình thì ở trước cổng chùa một đoàn người lũ lượt dất dứ nhau đi vào điện thờ.

Chiếc xe thứ hai đỗ lại ngay cổng, Phỉ Thúy đỡ La lão thái, và Tuyết Kha bước xuống lẻo đẻo theo đoàn người đi trước, tất cả đều ăn mặc sang trọng trong cách thể của nhà giàu có vương giả, có kể hầu người hạ.

Nấp sau gốc bồ đề, Cao Hàn đưa mắt theo dõi Tuyết Kha ... Tim chàng đập mạnh, Cao Hàn cảm thấy mất bình tĩnh vì hình ảnh người yêu đã gần mười năm không gặp, nhưng lúc nào chàng cũng nghĩ đến và gọi tên cả triệu lần trong nhớ thương. Mái tóc vẫn còn óng ả, bước đi vẫn còn tha thướt, thân hình vẫn gầy xinh như dáng liễu. Đôi mắt vẫn đen láy nhưng nụ cười khép kín trên đôi môi

Cao Hàn như bị sức hút tình yêu chờ đợi quá lâu nên chàng gần như mê mẩn tâm thần, chàng hồi hộp quá, mỗi hồi ra ướt cả đôi tay. Bỗng một chú bé reo lên ở phía sau lưng:

- Mẹ ơi! Đến xem chú khỉ này dễ thương lắm.

Ngọc Lân bỏ mặc cha mẹ chạy đến bên góc cây bồ đề.

Cao Hàn nhìn sững đứa con trai đứng bên mình bỗng tim chàng thất lại:

- Thì ra Tuyết Kha đã có con.

Cao Hàn lấy tay đập vào thân cây như trút nỗi giận hờn ghen tuông:

- Thế thì con gái của ta ở đâu

Cậu bé Ngọc Lân vẫn chưa chịu đi vẫn đứng tần ngần trước những món hàng đặc biệt cho trẻ con, nhất là con khỉ đủ màu sắc, giạt bằng dây chỉ, gã thanh niên thấy chú bé say mê món hàng, liền tìm cách dụ dỗ:

- Em bé thấy vui không? Chú khỉ này sẽ cúi đầu chào em bé nhé.

Thế là gã thanh niên giạt cho chú khỉ làm trò để thu hút em bé.

Ngọc Lân nhất định không rời khỏi quầy hàng, Tuyết Kha vội chạy lại định mua chú khỉ cho Ngọc Lân, nhưng nhìn qua La thái thái đang điều khiển bằng đôi mắt nghiêm nghị với nàng, hiểu ý liền vỗ về Ngọc Lân:

- Ngọc Lân ngoan, bà nội sắp nổi giận rồi đó.

Ngọc Lân nũng nịu:

- Mua cho con đi mà, con hỏng chịu đi

Gã bán hàng sợ mất mối vì thấy Ngọc Lân đã cắn mồi nên bèn đi vài chiêu hấp dẫn.

- Này, em bé thấy chú khỉ không những biết nhe răng cười mà còn múa đủ thứ thấy có thích không nào

Xoay qua Tuyết Kha, gã thanh niên hạ giọng lời cuốn:

- Chỉ có mười đồng thôi, bà có thể mang niềm vui đến cho cháu suốt ngày. Cháu rất thông minh chắc chắn còn làm nhiều trò thú vị khác.

Nhìn thấy ánh mắt lườm có vẻ giận của La lão thái, nên Tuyết Kha vội vã trả lời:

- Cám ơn ông, hẹn dịp khác vì lần này đi đông người, hơn nữa bà của cháu không thích cho cháu chơi những trò chơi này sớm ...

Và Tuyết Kha mỉm cười chào gã thanh niên:

- Mong ông thông cảm ... xin lỗi ông.

Tuyết Kha chưa nói hết lời, đã thấy La lão thái và Phỉ Thúy đến bên cạnh.

Phỉ Thúy gọi nhỏ:

- Quận chúa! Quận chúa, đi thôi

Giọng bà lão chanh chua:

- Con có biết thời đại bây giờ thân phận một quận chúa danh giá đến chùa nghiêm trang lễ Phật chứ không phải la cà ở gốc cây này. Con về làm dâu cho La gia trang đã lâu mà quy luật chẳng thuộc tí nào

Tuyết Kha cúi đầu nghẹn ngào:

- Dạ thưa mẹ con hiểu

Tuyết Kha chớp chớp mắt để ngăn hai giòng lệ. Thấy thế La Chí Cang vội vã bước tới nắm lấy tay Tuyết Kha dần mạnh ra lệnh:

- Không được khóc, cô định giờ trò gì đây, hờ chút khóc, bộ tôi rước cô về đưa đám ma sao. Cô cứ bướng bỉnh rồi có ngày cô sẽ biết tay tôi!

Chí Cang trợn mắt thôi thúc:

- Không đi sao cứ đứng ì ra đó?

Tuyết Kha vừa nước mắt vừa đi theo La Chí Cang, như một phạm nhân, vào trong chùa

Nhìn thấy từ đầu câu chuyện vừa xảy ra, cơn giận Cao Hàn bốc lên ngùn ngụt, nếu không có A Đức kiềm hãm chắc Cao Hàn đã nhảy ra cho La Chí Cang một trận nên thân. Cao Hàn tức quá:

- Em xem tận mắt đó chứ. Như vậy mà bảo là hạnh phúc! Tôi không thể làm ngơ trước cảnh tượng đau khổ áp bức này được, tôi phải tìm cách cứu Tuyết Kha

Cao Hàn hai tay ôm lấy đầu và quát tháo:

- Tôi phải cứu lấy nàng với bất cứ giá nào

oOo

Vừa về đến nhà La lão thái đã tỏ thái độ giận dữ, kêu Tuyết Kha vào phòng, nắm bàn tay tật nguyên vì đã hơn tám năm trước khi bị tra tấn tinh thần về chuyện lỡ làm dĩ vãng Tuyết Kha đã lấy dao chặt ngón tay út, nhưng sau đó vì nhan sắc để che giấu miệng thế gian nên phải làm ngón tay giả mang vào như thật. La lão thái chỉ vào ngón tay và dần từng tiếng:

- Đừng tưởng làm khi con đã chặt ngón tay là được mọi sự tha thứ, một vết tích xấu hổ lương tâm mang đến suốt đời, con có nghĩ như thế không? Tại sao con không nhìn Gia San mà làm gương, tính tình nét na đầm thắm chính chuyên, còn con, gặp ai cũng nói cười là lời vô tư cách, ngay cả thái độ cử chỉ của con đối với thằng bán hàng rong sáng nay tại chùa Phổ Linh thật là nhục nhã ...

Tuyết Kha ngạc nhiên trước những lời quở mắng vô căn cứ, hồ đồ:

- Thưa mẹ ...

Tuyết Kha lên tiếng giải thích thì bị La lão thái gạt đi:

- Thôi khỏi biện bạch, đủ rồi, thật sự con không xứng đáng gọi ta là mẹ! Đã hơn tám năm nay rồi nhà họ La này đã chấp nhận con, cho con ở lại, không bạc đãi, đối xử tồi tệ với con. Con phải biết lấy đó mà xử sự cho phải đạo đúng với lương tâm của một con người có kiến thức để không làm mất thanh danh của nhà họ La. Chúng tôi đã nén ô nhục, cố gắng tha thứ những lỗi lầm đã mắc phải của con đã là một thứ sỉ nhục ghê lắm rồi. Con không biết điều còn dằn ớn đáp nghĩa chúng tôi bằng những hành vi khôn nạn thế nhĩ!

La lão thái nghiêng chặt hai hàm răng để biểu lộ cơn giận đã lên tới cực điểm:

- Chúng tôi không để yên nếu con cứ tiếp tục làm những điều ô nhục này mãi

Tuyết Kha cúi đầu, nước mắt ràn rụa trên đôi má:

- Dạ, con biết lỗi rồi, xin mẹ rộng lòng tha thứ cho con.

Có lẽ thấy Tuyết Kha đã biết ăn năn, nên La lão thái cũng thấy không cần phải tiếp tục hành hạ bèn bước ra đóng sầm cửa lại. Tuyết Kha thở dài, lấy khăn lau nước mắt chưa xong, La Chí Cang đã cho bà Phùng mời đến phòng có chuyện cần.

Vừa bước vào phòng Tuyết Kha đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, nhìn thấy La Chí Cang tay cầm chai rượu vừa nốc, vừa lè nhè chỉ vào mặt Tuyết Kha:

- Tuyết Kha đó hử! Hãy ngồi xuống đây uống rượu cùng tạ

Như mọi lần trước, Tuyết Kha chỉ biết lặng lẽ đến bên La Chí Cang, rót rượu vào ly và bảo Phỉ Thúy đi lấy đồ nhắm cho La Chí Cang. La Chí Cang nhìn Tuyết Kha bằng đôi mắt đỏ ngầu vì rượu hay vì giận dữ, không phân biệt được. Tuyết Kha cho là cả hai Đột nhiên Chí Cang lấy tay hất hàm Tuyết Kha quát bảo:

- Cười đi! Em hãy cười đi! Ta muốn em cười, em biết không?

Tuyết Kha cố gắng lắm mới nở được nụ cười hé, nhưng hai hàng nước mắt vẫn tuôn trào trên hai má.

- Tại sao em lại khóc? Thật là đồ khốn nạn.

La Chí Cang xô mạnh Tuyết Kha té nhào xuống đất. Vừa lúc Phỉ Thúy chạy vào, vội vàng đỡ Tuyết Kha và gọi lớn:

- Thiếu gia ... thiếu gia ...

La Chí Cang bước tới nắm bả vai Phỉ Thúy lay mạnh:

- Mà cút đi nghe chưa Mà còn đứng đó tao đập vỡ mặt. Mà lấy tư cách gì xen vào chuyện riêng của tao chứ. Tao sẽ mang mà đến nhà Ngô tướng quân để ồng cho mà một nên thân.

Tuyết Kha kinh hoàng run rẩy như một con thú bị thương, Tuyết Kha lại càng sợ khi nghe nhắc đến Ngô tướng quân, một ông tướng hung ác bậc nhất tại huyện Thừa Đức này, muốn đánh ai thì đánh, còn có cả một toán quân hộ vệ chuyên hà hiếp dân chúng, đến nỗi chỉ nghe tên là đủ thấy hồn vía lên mây xanh.

La Chí Cang mặc dù không phải quan quyền, nhưng được trọng vọng vì có nhiều thế lực và giàu có. Giữa Ngô tướng quân và La Chí Cang có nhiều liên hệ, họ thường rủ nhau đi xem hát xướng, đi săn bắn vào cuối tuần, thậm chí những chuyện "trắng hoa" ở những tửu lầu sang trọng. Cách hai năm trước có một ả hầu đã yêu một cận vệ nên đưa nhau đi trốn, La Chí Cang đã nhờ Ngô tướng quân tìm bắt mang về đập một trận nên thân còn tên cận vệ bị bắn chết ngay. Nhưng chỉ được một tuần ả hầu cũng tìm cách nhảy xuống giếng tự vận theo

Nghĩ đến đó, Tuyết Kha càng kinh sợ La Chí Cang trả thù ... La Chí Cang chỉ tay vào mặt nàng và quát mắng:

- La gia ta thật vô phước, chắc mồ mà chôn không đúng nên mới gặp toàn chuyện bất hạnh. Từ nay nếu không giữ gìn đúng luật gia trang thì ta sẽ trừng phạt nặng nề.

Thấy thái độ nặng nề hung dữ của La Chí Cang nên Tuyết Kha đẩy mạnh Phỉ Thúy ra cửa và nói nhỏ đủ cho Phỉ Thúy nghe:

- Em nên đi tránh ngay ngay đi

Phỉ Thúy hốt hoảng vội thoăn thoắt chạy đi

La Chí Cang xích lại gần bên Tuyết Kha ra lệnh:

- Tuyết Kha, em lên giường ngay

Không thể chấp nhận một sự sỉ nhục quá trắng trợn nên Tuyết Kha trở nên bướng bỉnh làm lì đến lúc không còn biết sợ là gì nữa

Thấy thái độ bất động của Tuyết Kha, La Chí Cang tức giận lồng lộn lên quát tháo:

- Em có nghe tôi nói gì hay không, sao cứ đứng ì ra như trời trồng vậy Em là vợ tôi, tôi đã chính thức cưới em đang hoàng, mọi người điều biết, tại sao lúc nào em cũng tỏ ra lạnh lùng đối với tôi Đôi khi tôi có cảm tưởng gần em như gần một tảng băng, tại sao thế? Sao em đối xử tàn nhẫn quá như vậy Tôi muốn xé tan em ra hàng trăm mảnh cho hả cơn giận, để xem em thuộc loại máu gì có phải là loại máu lạnh của loài bò sát?

La Chí Cang vừa nói vừa nắm lấy tay áo Tuyết Kha xé toạc ra:

- Chí Cang! Chí Cang!

Tuyết Kha hoảng sợ hai tay cố ôm lấy ngực đứng lùi sát vào chân tường, đôi mắt ngược lên nhìn La Chí Cang van lơn.

- Đã hơn tám năm qua lúc nào em cũng kính trọng anh là một người chồng đầy hào hiệp bao dung, bản chất lại rất thương người hi xả mặc dầu sự nóng giận chỉ là những thoáng giận ngoại cảnh chi phối không đáng kể. Đã tám năm anh chấp nhận cho em được dự phần nhỏ nhoi trong ngôi nhà này, em biết, em không mang đến hạnh phúc cho anh, em thật sự không phải là người vợ hoàn hảo, nên em xin anh hãy cho em sống những ngày còn lại trong thế giới cô đơn buồn lặng của em. Anh bây giờ đã có Gia San, có Ngọc Lân. Thật là một gia đình hoàn hảo anh còn mong muốn gì hơn? Một lần nữa xin anh hãy buông tha cho em, người con gái bất hạnh này.

La Chí Cang lắc đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt của Tuyết Kha:

- Tuyết Kha, đã hơn tám năm qua em đã dùng những lời lẽ thần thánh hóa anh, làm cho anh càng say mê em hơn bao giờ. Thật sự anh tầm thường hơn những người đàn ông khác, không hào hiệp bao dung như em tưởng. Thực chất anh lại còn tồi tệ hơn ý nghĩ của em, cũng đầy những ghen tuông ích kỷ nhỏ nhen ... và anh hận em vô cùng.

La Chí Cang ôm lấy vai của Tuyết Kha lắc mạnh dữ dằn:

- Từ cái đêm tân hôn đó, em đã biến anh như một tên khùng. Em đã không đồng lõa với anh những ái ân vợ chồng, em đã hất hủi anh một cách thậm tệ bằng cả một tâm sự giết người. Em không cho anh được làm chồng một cách vinh dự. Em đã làm nổ tung hồn anh hàng trăm mảnh, tại sao em đối với anh một cách tàn tệ như vậy. Đến lúc anh phải trả cho được mối thù này.

Tuyết Kha yên lặng nhắm nghiền đôi mắt lại, nhưng nước mắt vẫn tuôn trào.

- Tuyết Kha! Tại sao em không nói.

Đợi một lúc cơn uất nghẹn dịu lại Tuyết Kha mới trả lời:

- Xin anh buông tha cho em.

Tuyết Kha cố vùng vẫy gỡ đôi tay bám chặt như đĩa của La Chí Cang để thoát ra cửa.

Hai người giằng co nhau làm chai rượu đánh rơi trên nền gạch vỡ tung tóe. Vừa lúc Tiểu Vũ Điềm ôm áo quần vừa giặt sạch định đem vào phòng của Gia San rồi sau mới đến phòng vợ hai Tuyết Kha ...

Tiểu Vũ Điềm xốn xác định bước vào phòng đột nhiên nghe tiếng động vội ngừng lại nghe ngóng, bỗng khám phá ra giọng la hét của Tuyết Kha và trông thấy Phi Thúy đang đứng run rẩy trước cửa phòng.

Tiểu Vũ Điềm mặt mày tái xanh, hốt hoảng la lên:

- Ai đang ăn hiếp vợ Hai thế?

Vừa nói chưa dứt lời, lại nghe tiếng la cầu cứu của Tuyết Kha từ trong phòng vọng ra:

- Xin đừng đụng đến người em! Xin hãy tha cho em mà. Xin anh đừng ...

Tiểu Vũ Điềm không còn chần chừ, vội vàng chạy đến xô cửa định chạy vào Phi Thúy đang đứng ngoài cửa không kịp phản ứng nhanh chóng của Tiểu Vũ Điềm.

Tiểu Vũ Điềm sững sốt khi nhìn Tuyết Kha, áo bị xé rách, hai tay ôm ngực một cách thảm thương:

- Vợ Hai sao vậy Ai đã ...

La Chí Cang quay lại nổi giận quát tháo:

- Lại con tiểu a đầu.

Và bước đến tát tai Tiểu Vũ Điềm những cái nên thân. Tiểu Vũ Điềm bị tát tai bất ngờ té lăn trên nền thảm và hoảng hốt ngược lên nhìn La Chí Cang như van lạy. Tiểu Vũ Điềm cố gắng bò ra cửa vừa lúc Phi Thúy ở ngoài cửa đứng ló đầu vào nhìn thấy vội đỡ Tiểu Vũ Điềm chạy biến ra cửa để tránh những trận đòn thù kế tiếp.

Sự ồn ào trong phòng La Chí Cang đã gây kinh động đến La lão thái và Gia San. La lão thái vội bước vào chứng kiến cảnh tượng, cười gằn khiển trách:

- Có gì quan trọng đến nỗi phải làm cho con tức giận đến như vậy?

Gia San cũng vừa chạy đến, vội vàng giữ lấy tay của La Chí Cang dịu dàng vỗ về:

- Em sẽ uống cùng anh vài ly rượu quý này. Hương Lãng đi lấy thêm chai rượu hảo hạng để em cùng cạn chén với anh suốt chiều nay.

Gia San dịu kéo La Chí Cang đang ngất ngưỡng, ly rượu cầm tay ra khỏi phòng với nụ cười sắc sảo. Lão thái lờm Tuyết Kha xĩa xối:

- Mà định giữ trò gì đây? Tao bảo mà điệu nghiệp vừa thôi, cái thứ mèo bỏ chó chê mà cứ tưởng bở.

Nói xong, La lão thái ngoay ngoáy ra khỏi phòng.

Tuyết Kha và Phỉ Thúy vội chạy ra tìm Tiểu Vũ Điểm đang lồm cồm ngồi dậy ngay mé cửa phòng.

Tiểu Vũ Điểm như vẫn chưa hoàn hồn, ngồi dậy nhìn sững Tuyết Kha rồi ngơ ngác quay nhìn Phỉ Thúy không nói nên lời.

- Tiểu Vũ Điểm ...

Phỉ Thúy bước đến nhìn thẳng vào đôi mắt Tiểu Vũ Điểm khẽ gọi:

- Sao em không mở miệng, có phải em quá sợ nên chưa hoàn hồn? Đây là vợ Hai và chị Phỉ Thúy gọi em đây, tỉnh lại đi!

Tiểu Vũ Điểm vẫn không trả lời, chỉ đưa mắt chăm chú hết nhìn Tuyết Kha đến Phỉ Thúy nước mắt chảy dài. Tiểu Vũ Điểm nói lầm nhảm như người mất trí:

- Thôi chết con rồi, con đã làm dơ hết áo của cậu Hai, thế nào bà Phùng cũng cho ăn đòn.

Tuyết Kha quỳ gối lấy tay xoa đầu Tiểu Vũ Điểm:

- Chắc bà Phùng hay đánh con lắm sao?

Tiểu Vũ Điểm mím môi khóc thút thít:

- Chỉ sai một chút là con bị những trận đòn trời chết, nên con sợ lắm.

Tuyết Kha lắc đầu thương hại:

- Tại sao bà của cháu lại bán con vào La gia trang này nhỉ? Thật là một sự sai lầm! Trong khi tại Thừa Đức có cả ngàn nhà giàu có mà đạo đức chắc chắn sẽ hơn ở đây nhiều.

Tiểu Vũ Điểm vừa nghe nhắc bà nội nên càng tủi thân hơn, nó gục đầu vào vai Tuyết Kha khóc ngất thật tội nghiệp.

Chương 6

Càng ngày dân cư tại Thừa Đức càng tấp nập, cửa tiệm mở mang càng nhiều để đáp ứng cho nhu cầu đời sống kinh tế thường nhật. Ngay tại trung tâm khu phố Thừa Đức vừa mới khai trương thêm một tiệm bán đồ cổ quý giá, trưng bày mỹ thuật với cái tên kêu sa: "Hoàng Ngọc Lâu", đã lôi cuốn những tay cự phách trong thương trường cũng như du khách từ xa ghé lại.

Các chùa chiền cổ miếu cũng được trùng tu và xây cất thêm để đáp ứng đức tin của dân chúng mỗi ngày mỗi phát triển. Nên những ngày rằm và mồng một là dịp các đạo hữu Phật tử lui tới lễ bái, kéo nhau từng đoàn từ sáng sớm tạo nên khung cảnh nhộn nhịp như trẩy hội mùa xuân. Kinh nghiệm trong chuyến đi vừa rồi nên Tuyết Kha nhìn thẳng về phía trước giống như con ngựa bị bịt tai hai bên mắt chỉ có hướng tới, con đường duy nhất thẳng vào chính điện. Tuy nhiên trong chánh điện người ta đông đúc nên cũng phải chen vai để lấy hương cúng Phật. Sau khi khấn nguyện những điều an lành cho những người thân yêu của Tuyết Kha, nàng bước tới dịu La lão thái ra khỏi chánh điện lên đến chiếc xe đầu tiên mở cửa đỡ La lão thái lên xe. Tuyết Kha và Phỉ Thúy đi vòng lại chiếc xe sau, nhưng vừa xoay người lại có một người cũng vừa cởi xe đạp có thể vì đứt thắng nên đã đâm vào Phỉ Thúy.

Phỉ Thúy lạng người qua một bên, la lên:

- Úi da!

Người thanh niên rà chân sát đất để cố giữ cho chiếc xe đạp dừng lại vội chắp tay xá xá:

- Xin lỗi, xin lỗi cô ...

Nhanh như chớp, thanh niên giúi mảnh giấy vào tay Phỉ Thúy và nói nhỏ: "Có chuyện quan trọng nhờ cô giúp đỡ, hãy đưa cho quận chúa Đa tạ".

Nói xong, người thanh niên đạp xe lao vút như mũi tên.

Tuyết Kha chạy đến đỡ Phỉ Thúy:

- Phỉ Thúy! Em có sao không? Có đau hay bị thương chỗ nào không?

Phỉ Thúy vừa nói vừa đưa mắt nhìn người thanh niên đang mất hút ở cuối đường.

- Quận chúa à!

Phỉ Thúy cố nói rất nhỏ vừa đủ cho Tuyết Kha nghe thôi:

- Em đang có cái này bí mật để tặng cho chị đây

Vừa nói về mặt hóm hình vui tươi của Phỉ Thúy cũng làm cho Tuyết Kha bật cười:

- Cái gì mà bí mật ghê gớm vậy?

Phỉ Thúy xòe bàn tay lộ mảnh giấy, nhưng vì Phỉ Thúy nắm chặt quá làm cho mảnh giấy nhàu nát hoen mờ đi những nét chữ chẳng chịt.

Tuyết Kha hốt hoảng nhìn Phỉ Thúy:

- Ở đâu ra mảnh giấy này?

Phỉ Thúy ngó tới phía trước như canh chừng La lão thái rồi khẽ bảo:

- Cái anh chàng đi xe đạp tông vào em khi nãy đó. Và dặn em phải đưa tận tay cho quận chúa

Tuyết Kha hồi hộp nhìn phía trước và nắm lấy tay Phỉ Thúy để lấy mảnh giấy nhỏ. Nhờ thói quen ngày xưa hay viết lén thư tình cho A Mông nên Tuyết Kha chỉ thoáng nhìn đã hiểu được ý nghĩa những dòng chữ đã ghi trên mảnh giấy. Chỉ vồn vện câu: "Hoàng Ngọc Lâu, hẹn cùng em tái ngộ. Gần mười năm hy vọng còn nhìn ra ...". Không có tác giả đề tên và cũng không ký tên người gởi

Tuyết Kha đắm chiêu suy nghĩ, khuôn mặt tái xanh vì lo sợ ... chả lẽ A Mông đã trở về? Rồi Tuyết Kha nhìn ra xa mơ màng ... những giấc mơ tuyệt đẹp đã dần dần hiện đến ... những đóa hoa hồng đại, đồi cỏ xanh kéo tận ngút ngàn ... tiếng chim hót trong khu rừng mùa xuân ... tiếng suối róc rách, tiếng lá vàng khô dòn rụm dưới từng bước chân qua ... Ôi tình yêu đẹp ngây ngất như bầu trời xanh thơ mộng ...

Bỗng Tuyết Kha nắm chặt tay Phỉ Thúy, run rẩy nói:

- Chàng đã trở về ... chàng đã trở về thực sự rồi em ...

Đôi mắt Tuyết Kha sáng bừng lên như hai vì sao sáng long lanh:

- Chàng đã hẹn chị tại Hoàng Ngọc Lâu, chàng đã có mặt tại Thừa Đức!

Càng nghĩ, Tuyết Kha càng xúc động, nhưng chạnh nhớ ra sự nghiêm ngặt của La gia trang, Tuyết Kha thở dài:

- Biết làm cách nào để thoát La gia đây? Em thử nghĩ cách giúp ta đi. Ta hoàn toàn không biết cách nào, ta u mê lắm. Phỉ Thúy, em hãy nghĩ một phương kế cho ta đi

Phỉ Thúy từ bao nhiêu năm hầu hạ Tuyết Kha một dạ trung thành và yêu thương Tuyết Kha hết mực, nên trước sự cầu khẩn của Tuyết Kha làm cho Phỉ Thúy áy náy vô cùng, nàng cố gắng moi óc tìm cho được một diệu kế để giúp Tuyết Kha. Được vài giây, Phỉ Thúy bỗng mỉm cười đề nghị Tuyết Kha:

- Tại sao chị không xin La lão thái để đi mua chỉ, kim và đồ dùng ...

Tuyết Kha lắc đầu:

- Hay là ta bảo bà Phùng sai Phỉ Thúy đi mua hộ ta những thứ cần dùng. Phỉ Thúy đi trước dò thám giùm ta lần này, rồi khi tìm ra manh mối ta sẽ tìm cách tính sổ. Như thế Phỉ Thúy thấy có ổn không nào?

Như kế hoạch đã định, Phỉ Thúy đã được thoát ra khỏi La gia trang liền đến thẳng Hoàng Ngọc Lâu. Người đón Phỉ Thúy chính là người thanh niên đi xe đạp đâm bổ vào người Phỉ Thúy hôm trước.

- Tôi là A Đức, cứ gọi tôi như thế đi. Thiếu gia tôi đang đợi Phỉ Thúy trên lầu phía bên phải.

Phỉ Thúy thoáng vẻ suy tư:

- Thiếu gia của anh à?

Phỉ Thúy lập lại như xác định có đúng như thế không? Chẳng lẽ A Mông bây giờ đã trở thành thiếu gia? Chắc có bí ẩn gì đây?

Phỉ Thúy lúc đầu hơi do dự, nhưng rồi cũng theo A Đức lên lầu. Vừa đi A Đức vừa nói:

- Phỉ Thúy chắc chắn sẽ ngạc nhiên vì gặp lại một người quen xa cách gần mười năm qua. Không biết Phỉ Thúy có còn nhớ không nhỉ?

oOo

Về đến nhà Phỉ Thúy đi nhanh vào đại sảnh gặp Tuyết Kha:

- Quận chúa! Em đã gặp ông cậu rồi. Ông từ Bắc Kinh đến nghỉ hè, vì ở sơn trang quá lâu, nhớ phố chợ, nên ông cậu nhờ em thưa lại với La lão thái có lời thăm hỏi và hứa sẽ có dịp đến thăm.

Tuyết Kha thưa lại với La lão thái, bà gật đầu:

- Ủ! Cái lão Cửu gia đó ngày xưa là bà con thân thích với vua, bây giờ đã lỗi thời rồi, không đáng một đồng xu với thời đại này. Gặp ai lão cũng khoe khoang cái dĩ vãng vàng óng ngày xưa ... thật chán ngắt. - Nếu gặp con hãy chuyển lời với ông cậu, ta không có thì giờ xin miễn tới thăm tạ.

- Dạ! Dạ!

Phỉ Thúy và Tuyết Kha đứng ngẩn người ra trong ý nghĩ mỗi người: "Lại gặp bà già đan đá này nữa! Mía mai chanh chua móc họng rồi". Tuy nghĩ thế nhưng Tuyết Kha giả vờ không biết.

- Thưa lão thái gia, như thế ngày mai con và Phỉ Thúy có thay lão thái gia để báo cho cậu biết là lão thái gia bận, cậu không đến thăm được.

La lão thái vừa phì phèo thuốc, vừa trả lời:

- Phải đó! Con và Phỉ Thúy đến bảo ta không có thì giờ ... và Chí Càng cũng bận lắm.

- Dạ! Dạ, con hiểu.

Tuyết Kha hồi hộp một lúc mới thốt ra hai tiếng đó.

Phỉ Thúy liếc nhìn Tuyết Kha ra dấu để bảo Tuyết Kha hãy mau tìm cách tháo lui về phòng ngay.

Vừa đóng xong cửa phòng, Phỉ Thúy liền ôm lấy Tuyết Kha nói thật vội vàng:

- Em gặp cậu A Mông, cậu đã đổi tên khác rồi ... là Cao Hàn và hiện là chủ nhân của Hoàng Ngọc Lâu ... Có lẽ vì quận chúa nên Cao Hàn mới mở tiệm này đây. Từ khi A Mông trốn khỏi Tân Cương về đến Thiểm Tây gặp quý nhân là Cao lão gia từ Phước Kiến đến, thật là tiền định sau khi trao đổi tâm đầu ý hợp Cao lão gia đã chấp nhận A Mông làm dưỡng tử và đổi tên A Mông là Cao Hàn ... Xong đưa nhau về Phước Kiến để mở tiệm buôn bán ... Nhưng đến khi biết được quận chúa ở quận Thừa Đức này nên Cao Hàn đến đây mở tiệm chỉ mong được gặp lại quận chúa.

Trong lần gặp gỡ đầu tiên Cao Hàn đã nói với Phỉ Thúy:

- Mong được gặp lại Tuyết Kha một lần cho dù chết cũng thỏa nguyện.

Đêm đó Tuyết Kha cứ thao thức mãi, chỉ mong trời chóng sáng để gặp A Mông ... Gần mười năm xa cách không biết A Mông ra sao Có còn yêu thương? Có còn chung thủy như lời thề nguyện trước Phật đài trong ngôi chùa hoang vắng đó? Hàng trăm câu hỏi lần lượt hiện đến quay cuồng trong trí óc Tuyết Kha mãi cho đến lúc Tuyết Kha thiếp đi trong giấc mơ kỳ diệu ...

Từ sáng sớm Cao Hàn đã sai A Đức đi mua thức ăn về để chuẩn bị tiếp đãi Tuyết Kha và Phi Thúy Cao Hàn sửa soạn áo quần và hồi hộp chờ đợi Tuyết Kha Những gì đến phải đến, khi mặt trời vừa đậu trên ngọn tre, Tuyết Kha và Phi Thúy đã đến cửa Hoàng Ngọc lâu Bốn mắt nhìn nhau đăm đúi, cả không gian và thời gian như ngừng lại Cao Hàn và Tuyết Kha bối rối không biết mở đầu ra sao Giây phút thần tiên cứ chầm chậm trôi qua trong im lặng vì cả hai cứ như sợ khi cất tiếng nói lên, tất cả sẽ tan tành ... Giấc mơ xinh đẹp sẽ sương khói mù mịt Tuyết Kha lấy khăn thấm những giọt lệ đang chảy dài trên đôi má vì mừng vui Cao Hàn vẫn giữ đúng lễ nghi để tôn trọng người đã có chồng, nhưng chàng nghe tim đau nhói nên lúng túng khi nói nên lời Mắt Cao Hàn cũng đỏ hoe ... khi còn ở Tân Cương, dưới tội danh tù phạm, những trận roi nát thịt độc ác và suốt dọc đường gian khổ lưu lạc đói rách đi ăn xin ... tất cả những nhọc nhằn đau đớn cùng tận đó cũng không làm cho Cao Hàn rơi lệ, nhưng thế mà khi đứng trước hoàn cảnh hội ngộ với tình xưa, Cao Hàn cảm thấy khổ sở vô cùng.

Tuyết Kha nhìn thấy đôi mắt Cao Hàn ngấn lệ, nàng cảm động quá chạy lại ôm chầm lấy Cao Hàn. Cả hai ôm xiết vào nhau như thế thật lâu không nói được lời nào

Từ từ Tuyết Kha ngược lên nhìn Cao Hàn mỉm cười:

- Anh vẫn không thay đổi, cổ vẻ tuấn tú hơn xưa

Cao Hàn đặt nhẹ nụ hôn lên má Tuyết Kha mỉm cười:

- Em cũng thế, lại càng xinh đẹp nả nùng hơn. Đúng là một mệnh phụ phu nhân.

Cao Hàn nắm bàn tay Tuyết Kha định đưa lên hôn, bỗng nhìn sững vào ngón tay út:

- Tại sao ngón tay em bị như thế này nhỉ?

Tuyết Kha chớp mắt cố ngăn giọng lệ:

- Em đã vì anh chặt mất nó đi, em đã nói dối chồng em ...

Cao Hàn ôm xiết lấy Tuyết Kha, hôn như bão táp vào má, vào môi nàng ngây ngất:

- Anh đã biết tất cả qua lời của Phi Thúy ... Anh không ngờ trong suốt thời gian những năm xa cách em đã đau khổ vì anh ... anh không biết phải làm thế nào để đền bù cho xứng đáng với sự hy sinh của em ... Trời ơi! Sao lại khắc khe với em như thế? Bao nhiêu người đã hành hạ em ... cho đến bao giờ họ mới chịu buông thả Mỗi lời nói của Phi Thúy là nỗi đớn đau không thể tả xiết. Trong những ngày tháng tủi nhục đau thương nhất anh lại không ở bên em để giải cứu em, bảo vệ em. Sự hy sinh của em, anh vô cùng xót xa ân hận ... Không biết đến bây giờ anh có thể giúp được gì cho em không?

Đã hơn tám năm qua, Tuyết Kha mới nghe lại những lời ngọt ngào êm dịu nồng nàn tình yêu đến như vậy, Tuyết Kha ngả đầu vào ngực Cao Hàn như để hưởng lại những giây phút thần tiên thơ mộng của hạnh phúc thời xưa Tuyết Kha liên tưởng đến những giọt nước mắt đã đổ ra đầy hờn tủi để có được ngày hôm nay, nàng cảm thấy mãn nguyện. Nước mắt lại chảy ra thấm ướt cả khuôn áo trước ngực Cao Hàn, Cao Hàn lấy khăn lau nước mắt Tuyết Kha và thở thè bên tai:

- Anh vẫn một lòng yêu em và chờ đợi em.

Tuyết Kha lại vòng cả hai tay ôm Cao Hàn, đôi mắt vẫn ngược lên say đắm với giọt lệ long lanh đẹp như sao trời

Chương 7

Được tin ông Văn, người giúp việc lâu năm trong La gia trang cho biết thế nào Tiểu Vũ Diễm cũng đi đến ngôi mộ của bà nội nó trên ngọn đồi phía tây thị trấn. Tuyết Kha và Phi Thúy vội vã lên xe ngựa, vừa kịp ông Văn quát mạnh ngọn roi da vào mông con

ngựa làm cho nó hí vang vụt chạy nhanh tung cát bụi mù ở phía sau, Tuyết Kha ôm chặt bụng Phỉ Thúy làm cho Phỉ Thúy đau nhưng nàng cố gắng chịu đựng. Tuyết Kha vừa kinh hoàng, vừa hồi hộp lo âu Phỉ Thúy thì đau quá đến chảy cả nước mắt nhưng vẫn cố gắng chịu đựng. Nàng cắn răng đến rướm máu chịu đựng như đã từng chịu đựng từ bao nhiêu năm nay vì thương yêu Tuyết Kha

Chưa bao giờ Tuyết Kha và Phỉ Thúy tham dự một cuộc chạy đua với tốc độ nhanh như thế, nên cả hai đều thấy chóng mặt và lo sợ.

Cuối cùng rồi cũng đến dưới chân đồi nghĩa địa hoang vu Tuyết Kha được ông Văn đỡ xuống. Phỉ Thúy cũng nhảy xuống theo

Trên sườn đồi thăm thẳm những hàng mộ mới cũ nhấp nhô trông thật thê lương. Buổi chiều cuối thu mây xám giăng trên bầu trời, những cành cây khẳng khiu vài chiếc lá vàng rơi rụng buồn tênh. Tuyết Kha đưa mắt nhìn quanh để tìm Tiểu Vũ Điềm. Bỗng Phỉ Thúy reo lên, chỉ về phía bên chân đồi Tiểu Vũ Điềm gầy ốm quỳ thấp bên ngôi mộ trông càng thê lương hơn bao giờ. Tuyết Kha vừa mừng rỡ vừa hồi hộp lần vén cỏ tranh đi tới bên Tiểu Vũ Điềm. Tuyết Kha cảm thấy đau nhói trong tim.

- Ông Văn, ông đứng đây đợi chúng tôi, tôi và Phỉ Thúy vào khuyên nó.

Đây là lần đầu tiên Tuyết Kha nói giọng ra lệnh với người giúp việc. Ông Văn gật đầu:

- Dạ vâng, tôi chờ mợ Hai

Tuyết Kha và Phỉ Thúy đi lần tới bên Tiểu Vũ Điềm. Khi đến gần, Tuyết Kha nhìn ngay vào tấm bia bằng gỗ với những chữ viết nguệch ngoạc, đơn sơ bằng sơn đỏ, nét không cân đối, nhưng cũng đủ để thấy tên tuổi người đã quá cố "Châu thị chi mộ" ...

Tuyết Kha chỉ kịp thét lên:

- Trời!

Và Tuyết Kha bủn rủn cả tay chân, quỵ gối xuống đất bên Tiểu Vũ Điềm. Phỉ Thúy cũng vừa khám phá ra sự thật nên cũng quỳ xuống theo và nước mắt chảy dài trên má.

Tiểu Vũ Điềm quay lại ôm chầm lấy Tuyết Kha vừa khóc vừa gọi:

- Mợ Hai, chị Phỉ Thúy, con xin tạ lỗi mợ Hai và chị Phỉ Thúy. Con nhớ bà con quá nên đã quyết định một cách ngu xuẩn, xin mợ Hai tha lỗi cho con. Con phải ra đây để nói với nội nhiều điều. Tại sao nội thương con nhất đời mà nội lại bỏ con ra đi. Tại sao nội không chỉ cho con ai là cha mẹ trước khi nội vĩnh viễn xa lìa con?

Và Tiểu Vũ Điềm lại nức nở bi thiết.

Bỗng như để khám phá nơi Tiểu Vũ Điềm những bất ngờ. Tuyết Kha vội nâng cầm Tiểu Vũ Điềm lên, nhìn kỹ vào khuôn mặt, vào đôi chân mày rậm dài vòng nguyệt, sống mũi dọc dừa cao, đôi mắt đen như hai hạt nhãn ... đúng là khuôn mặt A Mông! Tại sao từ đầu ta không nhìn ra nó giống A Mông? Một phần của A Mông hòa hợp với một phần nét ngây thơ từ thuở nhỏ của ta mà. Tại sao ta lại quên chính ta, thật là ngu xuẩn. Tiểu Vũ Điềm! Tiểu Vũ Điềm, chính là đứa con đau khổ, định mệnh huyền diệu đã xui khiến cho mẹ con ta gặp nhau đây mà ... Tuyết Kha dang đôi tay run rẩy ôm chặt Tiểu Vũ Điềm vào lòng.

- Mợ Hai, mợ Hai sao vậy

Tiểu Vũ Điềm vừa ngạc nhiên vừa hốt hoảng trước thái độ kỳ lạ của Tuyết Kha, vì Tiểu Vũ Điềm không hiểu gì hết. Tiểu Vũ Điềm ngưng khóc nhìn sững vào đôi mắt đầm đìa lệ của Tuyết Kha

- Mợ Hai, xin mợ Hai đừng giận con nữa. Con xin lỗi mợ Hai

- Không, không ... mợ Hai không giận con, không bao giờ giận con, mợ chỉ giận mợ thôi, vì mợ ngu đần, mù lòa ... không nhận ... Bà nội con có bao giờ nói về cha mẹ con không?

- Có một đôi lần bà con bảo ... mẹ con đã chết. Cha con ở Tân Cương. Bà nội và cháu đã đến Tân Cương tìm cha con nhưng không gặp, cứ như thế bà cháu đã kiệt sức bỏ con và nằm lại một mình nơi sườn đồi hoang lạnh này. Trời ơi! Con thương bà con quá. Cũng vì hy vọng kiếm chút đỉnh tiền chạy thuốc cho bà nên con phải bán thân vào La

gia trang ... nếu biết tình huống đau thương xảy ra con không bao giờ rời xa bà con đâu Nhưng con vẫn hy vọng khi nào hết hạn làm công cho La gia trang con lại lên đường tìm cha con, cho dù phải chân trời góc biển nào

Vừa nói vừa khóc khiến cả Tuyết Kha và Phỉ Thúy cũng khóc theo

- Tiểu Vũ Điểm, con có nhớ ngày sinh nhật của con không?

- Dạ thưa mẹ Hai, là ngày mùng mười tháng sáu, bà nội con kể lại cho con nghe như thế, và bà kể khi bế cháu ra đi, cả hồ đầy những giọt mưa lã chã đều hiu nên bà cháu đặt tên cho cháu là Tiểu Vũ Điểm, cái tên này nghe sao buồn quá phải không mẹ Hai

Phỉ Thúy không cảm lòng được nên gục bên tấm bia khóc nức nở. Tuyết Kha lại ôm chặt Tiểu Vũ Điểm vào lòng cũng khóc theo và nàng nói trong thổn thức:

- Thôi được, kể từ nay con ở mãi bên ta, ta sẽ thương yêu con hết lòng, con biết không. Con hãy an tâm, như thế bà nội con đã chu toàn nguyện ước trước khi lìa cõi đời

Tuyết Kha vội đẩy Tiểu Vũ Điểm qua một bên, si sụp lạy trước mộ bà nội Tiểu Vũ Điểm và khấn vái:

- Tôi xin cầu nguyện hương hồn bà Châu sớm siêu thoát về cõi Phật. Ta cũng xin cảm ơn bà đã đưa đến cảnh sum họp mẹ con ta, điều mà suốt đời ta mơ ước.

Tiểu Vũ Điểm nhìn thấy Tuyết Kha, Phỉ Thúy lạy trước mộ bà nội, nó nói trong cảm động tốt cùng:

- Mẹ Hai, chị Phỉ Thúy, con xin tạ ơn vì mẹ Hai và chị Phỉ Thúy đã lạy bà nội con.

Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong ý nghĩ của hai người

Như để đánh lảng sang chuyện khác và Phỉ Thúy sợ nếu Tiểu Vũ Điểm biết được sự thật sẽ có phương hại đến Tuyết Kha, nên đã vội vã cải chính ngay:

- Em có biết không, vì bà nội của em là một người đàn bà vĩ đại nhất trên cõi đời này nên chúng tôi phải kính trọng cho dù bà nội của em đã an nghỉ trong lòng đất lạnh.

Mặc dù cố ý tạo cho lời nói được tự nhiên nhưng Phỉ Thúy vẫn không giữ được nổi xúc động quặn đau trong lòng, câu chuyện bất ngờ đang xảy ra trước mặt. Hơn nữa Phỉ Thúy không ngờ định mệnh lại để mẹ con họ trùng phùng trong hoàn cảnh khắc khe tội nghiệp đến mức không tưởng tượng nổi như vậy

Tiểu Vũ Điểm lặng yên gật đầu nhưng không ngăn nổi những giọt nước mắt chảy dài trên má. Tiểu Vũ Điểm thờ dãi quay lại nhìn tấm bia gỗ ghi tên bà nội:

- Nội à! Mẹ Hai và chị Phỉ Thúy vừa đến thăm bà nội đó, chắc bà vui lắm nhỉ vì cả đời bà nội có ai đến thăm bà đâu Bà sống trong cô quạnh buồn tẻ. Bây giờ bà lại nằm đây một mình ...

Tuyết Kha vụt đứng dậy ôm chầm lấy Phỉ Thúy khóc nức nở:

- Trời ơi! Sao tôi lại khổ như thế này Phỉ Thúy, không biết A Mông đã đi chưa Chúng ta phải tìm mọi cách đến Hoàng Ngọc lâu ngay ... để báo cho chàng biết.

Phỉ Thúy nhìn sững vào Tuyết Kha, hốt hoảng tìm lời nói lạc hướng ngay ...

- Dạ thưa quận chúa ... ừ thì về ngay Ông Văn đang đợi chúng ta ngoài kia lão thái gia cũng đang chờ đợi ... Tiểu Vũ Điểm là người giúp việc ... mẹ Hai thương mến như thế cũng là quá lắm rồi, thật Tiểu Vũ Điểm có phước lắm mới được quận chúa thương tình chăm sóc ...

Phỉ Thúy xoay lại vuốt tóc Vũ Điểm vỗ về:

- Được quận chúa thương, em phải cố gắng làm việc đừng có đại dột làm nhiều chuyện phiền toái như hôm nay, kéo ăn độn tội nghiệp. Quận chúa sẽ khó lòng bênh vực, thôi em chuẩn bị từ tạ bà nội ra về đi

Trong khi Tiểu Vũ Điểm vái lạy bà Châu lần cuối, Phỉ Thúy ghé tai nói nhỏ vừa đủ để Tuyết Kha thu nhận:

- Quận chúa phải cẩn thận tối đa, lỡ bí mật này tiết lộ thì sẽ phương hại đến Tiểu Vũ Diễm và gây nhiều rắc rối cho chủ nhân Hoàng Ngọc lâu nữa. Em sẽ cố gắng tìm cách liên lạc để báo cho A Mông biết ngay.

Tuyết Kha vẫn yên lặng từng bước chậm bên Tiểu Vũ Diễm với tất cả sự triu mến bao lạ. Nhưng không biết nghĩ sao bỗng nước mắt tuôn trào cứ lấy khăn thấm mãi làm cho Tiểu Vũ Diễm nhìn thấy vội bước lại nắm tay Tuyết Kha:

- Con biết con có lỗi với mẹ Hai đã bỏ nhà ra đi không nói với ai một lời, con có lỗi quá, từ nay con hứa sẽ không dám làm lỗi nữa ... con xin lỗi mẹ Hai ...

Tuyết Kha nắm chặt bàn tay Tiểu Vũ Diễm:

- Không! Không! Con không có lỗi gì, từ nay mẹ sẽ không cho ai được quyền ăn hiếp cháu, cháu cứ an tâm ở bên mẹ Hai đến suốt đời ...

Phỉ Thúy vội xen vào:

- Quận chúa, hãy mau ra về ngay không lâu bà đợi lâu sẽ làm buồn lòng quận chúa, nhất là mặt mày ủ rũ, đôi mắt thâm quầng vì khóc nhiều lần, không khéo khó mà chối cãi. Mọi chuyện để từ từ theo kế hoạch có non nóng mấy cũng không được. Thôi chúng ta đi mau lên đi nào ...

Vừa bước chân vào ngưỡng cửa, bà quản gia Phùng đã chực chờ những câu mắng chửi đổ xả vào mặt Tiểu Vũ Diễm:

- Con nhỏ mắc dịch, mày giỏi thật, cứ bỏ nhà đi rong như ăn mày đến bây giờ mới vắc mặt về.

Chưa nói hết câu, mặt bà Phùng hầm hầm như muốn xông lại tát tai Tiểu Vũ Diễm, nhưng Tuyết Kha chạy lại kịp ngăn cản:

- Bà Phùng, hãy dừng lại ngay. Bà không được đụng đến Tiểu Vũ Diễm!

Bà Phùng khựng lại, thộn mặt ra ngạc nhiên trở mắt ếch nhìn Tuyết Kha. Phỉ Thúy cũng bước nhanh đến Tiểu Vũ Diễm nói khẽ:

- Sao em không đi nhanh vào quỳ trước lão bà xin lỗi ngay ... còn chần chờ gì đó nhỉ!

Tiểu Vũ Diễm lật đật chạy đến quỳ trước La lão gia run rẩy nói, tiếng được tiếng mất:

- Thưa lão thái gia, cháu đã về ... cháu xin lão bà tha lỗi ...

La lão gia với khuôn mặt lạnh lùng quay sang hỏi Tuyết Kha:

- Sự việc ra làm sao?

Tuyết Kha không trả lời vội đưa mắt nhìn Tiểu Vũ Diễm đang quỳ mọp dưới chân La lão thái một cách tội nghiệp, tại sao mình không chạy đến ôm chầm lấy đứa con yêu quý của mình! Tại sao mình nhẫn tâm đồng lõa với những cư xử tồi tệ đối với con mình nhỉ? Tuyết Kha, mày quả không xứng đáng là một người mẹ trong thế gian này!

Tuyết Kha đang mãi mê theo đuổi ý nghĩ nên không trả lời câu hỏi của La lão thái. Phỉ Thúy đứng bên cạnh hốt hoảng bèn đỡ lời:

- Thưa La lão thái! Tiểu Vũ Diễm nó đi đến thăm mộ bà nội nó, vì nó nhớ thương bà nội nó, và nói thăm xong sẽ trở về chứ nó không ý định bỏ trốn khỏi nhà này đâu. Xin La lão thái hãy lượng thứ cho nó lần này chỉ vì nó hiếu thảo mà phạm lỗi thôi ...

La lão thái nghe Phỉ Thúy kể lại cũng có đôi chút xúc động, nhưng để trấn áp tội lỗi, cảnh giác những vi phạm có thể xảy ra trong tương lai, nên bà cố ý làm nghiêm la mắng:

- Không cần biết lý do phải trái, chỉ chuyện bỏ đi là có tội rồi. Mày làm người giúp việc đi thưa về trình cho nghiêm túc chứ không được tự quyền muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, đâu có vô trật tự như thế được. Gia đình này đã bỏ tiền ra mua mày về làm a đầu, cho mày ăn no mặc đủ mày phải biết ơn chứ? Tự hậu tao không muốn mày tiếp tục phạm những lỗi lầm như hôm nay là đi ở đợ thôi thì mày phải chấp nhận rõ cái thân phận đó, cho dù mày có chạy thoát đi đâu cũng không lọt xác được mày, hãy tin như vậy và tao mong rằng lần này là lần cuối cùng mày sẽ không tái phạm nữa, mày nghe rõ chưa?

Tiểu Vũ Điểm vẫn quỳ và cúi đầu vâng dạ, qua mỗi câu nói như kim châm vào trái tim của Tuyết Kha

La lão thái chỉ vào mặt bà Phùng:

- Bà hãy mang nó xuống bếp và dạy dỗ nó.

Bà Phùng kéo giật Vũ Điểm đứng lên và lôi nó đi vừa đi vừa làm bằm:

- Mày to gan thật, để rồi coi bà này có đủ tư cách trừng trị mày không nào

Tuyết Kha đau như chết cả tâm hồn, nhìn Vũ Điểm bị bà Phùng lôi xềnh xệch ra khỏi cửa ...

Không biết phải làm sao hơn Tuyết Kha chỉ còn cách chạy về phòng cùng Phi Thúy vội vã đóng chặt cửa lại:

- Phi Thúy, chị đau khổ quá, chị không thể chịu đựng được những cảnh tượng đau đớn xót xa như vừa xảy ra và còn tiếp diễn trong tương lai Chúng ta phải làm cách nào để cứu Vũ Điểm và cho nó gặp cha nó càng sớm càng tốt để cho nó hy vọng thoát khỏi địa ngục này Chị bắt lực quá ...

Phi Thúy nói nhỏ như sợ lọt ra khỏi khe cửa lờ có ai nghe được thì nguy hiểm cho mọi chuyện:

- Quận chúa, xin quận chúa hãy bình tĩnh vì đây không phải là chuyện đơn giản, chúng ta phải có kế hoạch kỹ lưỡng không thể hấp tấp mà thành tựu được. Tuyết Kha hãy yên tâm chúng ta phải tìm cách liên lạc ngay với A Mông.

Tuyết Kha ngược nhìn Phi Thúy trong màn lệ van lơn:

- Phi Thúy, em hãy giúp chị ... chị đau khổ quá nên ngu đần. Bây giờ em xuống bếp bảo bà Phùng đưa Vũ Điểm lên cho chị sai bảo ... chị sợ bà Phùng thù ghét Vũ Điểm lại đánh đập nó tội nghiệp. Em hãy mau đi đi ...

Tuyết Kha lấy tay vén lại mái tóc trầm giọng bảo Phi Thúy:

- Chị vẫn cố gắng giữ bình tĩnh đây mà.

- Đến giờ phút này nếu chị không giữ bình tĩnh thì mọi chuyện sẽ hỏng mất ... cũng không ngờ định mệnh lại trở trêu đến như vậy ... thì ra Tiểu Vũ Điểm lại là con của chị, là máu mủ cốt nhục của chị.

Phi Thúy vừa nói đến đây vừa tái xanh mặt mày, lấm lét nhìn ra cửa như sợ lời nói của mình lọt ra ngoài, lờ có ai nghe được thì tại họa khủng khiếp sẽ xảy cho cả hai chị em.

Tuyết Kha cũng giật mình lấy tay vội vàng bịt miệng Phi Thúy, bàn tay lạnh và run rẩy chuyền đi khắp thân thể Phi Thúy làm cho nỗi sợ hãi của Phi Thúy cũng theo cái cảm giác của Tuyết Kha

Sự yên lạnh vì kinh sợ kéo dài một thời gian mới nghe Tuyết Kha lên tiếng:

- Từ đây chúng ta phải đề cao cảnh giác, không thì mang họa vào thân mà cả Tiểu Vũ Điểm cũng bị hành hạ tội nghiệp. Phi Thúy phải nhớ điều đó nhé!

Phi Thúy không trả lời, chỉ gật đầu

- Nhưng chúng ta phải làm sao nói thật ai là cha nó và phải mang nó đến Hoàng Ngọc lâu giao trả cho cha nó, đó là vấn đề chúng ta phải giải quyết gấp, phải không Phi Thúy Vì chị không muốn phải đóng mả vỡ kịch đau khổ này để mỗi ngày phải chịu đựng nhìn đứa con yêu dấu của mình bị hằng trăm ngàn cay đắng cùng cực đến như vậy

- Quận chúa ... như em đã nói Quận chúa nên bình tĩnh để tìm ra mưu kế, vì chúng ta không thể thực hiện một việc làm có phương hại đến danh dự một cách nguy hiểm to tát đến như vậy mà thiếu cẩn thận được, chúng ta phải tính toán thật kỹ và chị thử tưởng tượng ngay sau khi Tiểu Vũ Điểm biết chị là mẹ nó ... nó sẽ phản ứng như thế nào Chắc chắn nó sẽ xúc động và sung sướng đến mức nào, và tất nhiên nó sẽ bất chấp tất cả để nhìn mẹ nó ... thì sẽ xảy ra đại họa ngay

Tuyết Kha ôm lấy đầu một cách đau đớn:

- Phải tìm ra một phương kế nào ngay! Một ngày qua là một mũi dao đâm vào trái tim tội Con của tôi đâu phải là kẻ tội tở để người ta hành hạ! Bà Châu ... tôi biết bà đã làm tròn bổn phận ... Tôi cảm ơn bà đã trao con lại cho tôi trước khi lìa đời! Tôi hiểu bà hoàn toàn không có ý đem con tôi vào ở đợ cho người tạ Bà có linh thiêng hãy phù trợ cho Tiểu Vũ Điểm sớm lìa xa nơi này để về cùng sống với cha nó.

Phỉ Thúy cầm tay Tuyết Kha vỗ về:

- Quận chúa phải nghe em nói đây. Trước mắt là phải nhẫn nại không nên thân thiện quá mức đối với Tiểu Vũ Điểm, không có tiết lộ một cử chỉ nào có thể gây nghi ngờ. Ngày mai nói với La lão thái là cậu có việc cần sắp về Bắc Kinh nên phải đến tiễn đưa, nhân đó mình tỏ hết tự sự cho A Mông hay, như vậy quận chúa thấy có ổn không nào?

Tuyết Kha miễn cưỡng gật đầu, vì thực sự đầu óc của Tuyết Kha căng thẳng, không biết phải xử trí ra sao để giải quyết vấn đề cứu thoát Tiểu Vũ Điểm cho nhanh chóng.

- Được, chị nghe lời em.

Nói xong, Tuyết Kha lặng lẽ lui dần ra phía cửa, Phỉ Thúy xoay lại gọi khẽ:

- Quận chúa định đi đâu vậy?

- Đi xem thử Tiểu Vũ Điểm đang làm gì, có bị bà Phùng hạch sách gì không?

Phỉ Thúy vội kéo tay Tuyết Kha lại ngăn cản:

- Quận chúa đừng có nóng nảy làm hại đến Tiểu Vũ Điểm tội nghiệp cho nó. Cứ để cho nó bị la như bình thường, chịu đựng trong một thời gian ngắn nữa. Vì thật sự địa vị của quận chúa hiện tại cũng không đủ quyền để cứu thoát Vũ Điểm ra khỏi La gia trang này. Khi mọi chuyện vỡ lở, quận chúa hãy tưởng tượng tại họa sẽ xảy ra ghê gớm, không những Tiểu Vũ Điểm mà quận chúa, A Mông sẽ lãnh đòn thù thâm độc từ La lão gia đến La Chí Cang ... em sợ quá không dám nghĩ đến nữa.

Tuyết Kha trầm tư suy nghĩ qua những lời của Phỉ Thúy, nàng quay lại buông bình trên ghế thờ dài:

- Chị bây giờ như một người đi trên mây, không biết mình sẽ bỏ nhào xuống đất lúc nào ... chị khổ tâm quá.

Chương 8

La Chí Cang mặc dù bận rộn suốt ngày điều hành tiệm trà và tiệm chạp phô, La Chí Cang vẫn dành thì giờ lui tới uống rượu với Ngô tướng quân, tuy nhiên La Chí Cang vẫn không quên làm tròn bổn phận đối với gia đình. Gia San, vợ La Chí Cang là người đàn bà hiền hậu, không bao giờ tỏ ra gièm pha, ích kỷ, chỉ biết phục tùng chồng mà thôi. La lão thái thì nghiêm khắc quanh quẩn trong phòng xem sách hoặc vui đùa với cháu, ngoại trừ những chuyện không thể giải quyết được, chứ bà không bao giờ làm phiền La Chí Cang. Chỉ có bà Phùng quản gia là nhân vật tạo ra nhiều chuyện nhất, chuyên viên tạo ra những nghi kỵ giữa người này với người khác bằng những sáng tạo lạ lùng kỳ dị nhất. Thôi thì đủ chuyện trình tấu với La lão thái, từ chuyện Tiểu Vũ Điểm bỏ đi tự ý không nói với ai để thăm mộ bà nội, đến chuyện Tuyết Kha tìm cách để đi thăm cậu sắp đi Bắc Kinh và chuyện Tuyết Kha bỏ việc nhà đi tìm Tiểu Vũ Điểm ... có lẽ bà biết được nhược điểm của Tuyết Kha là bị La lão thái ghét cay ghét đắng từ khi xảy ra chuyện động trời đêm tân hôn. Hết học với La lão thái đến tâu với La Chí Cang, nhưng La Chí Cang, lúc đầu không để ý nhưng bà ta lập đi lập lại mãi nên cũng theo dõi Tuyết Kha. Bỗng dưng La Chí Cang khám phá đôi mắt nàng sao dạo này hay nhìn xa mơ mộng trầm tư hơn. Phỉ Thúy thì cứ lấm lét như có vẻ lo sợ điều gì. Tại sao Tuyết Kha lại có dáng dấp suy tư kỳ dị này nhỉ? Chẳng lẽ vì con nhỏ tiểu a đầu này chăng? Hay có thể đã có tin A Mông từ phương trời xa đó chăng. Ý nghĩ đó làm cho La Chí Cang suy nghĩ nhiều hơn, và chàng tự nhủ, từ bây giờ phải quyết định tìm ra nguyên nhân bí ẩn nơi Tuyết Kha.

Một hôm Tuyết Kha, như thường lệ xin phép La lão thái đi thăm cậu, La Chí Cang khuyến khích ngay:

- Em nên đi đi, từ ngày chúng ta dọn đến Thừa Đức, em ít có cơ hội gặp người nhà, nhưng theo ý anh, em nên gặp xã giao thăm hỏi qua loa thôi, chứ không nên kể lể nhiều chuyện quá mất thì giờ. Vì anh không muốn cứ mỗi lần như thế em lại đem về nhà bộ mặt đura đám với đôi mắt sưng vù, nếu tình trạng cứ tiếp diễn như thế anh sẽ không tha thứ đâu. Lần này em nên mang theo ít quà để tặng cậu, Phỉ Thúy, nhớ đi lấy mấy hộp sâm hôm trước tôi đem về từ Cát Lâm và nhớ dặn cậu đem về biếu cha mẹ.

Tuyết Kha ngạc nhiên nhìn sững La Chí Cang vì không hiểu tại sao Chí Cang lại tỏ ra tử tế đối với Tuyết Kha một cách lạ lùng đến như vậy. Trong khi ý nghĩ của Tuyết Kha mục đích chuyến đi này là tìm đủ cách đem mọi chuyện nói thẳng với A Mông để tìm cách cứu thoát Vũ Diễm ra khỏi La gia trang đầy nham hiểm này.

Tuyết Kha cùng Phỉ Thúy đến Hoàng Ngọc lâu không để ý La Chí Cang đã bén gót theo sau.

Tuyết Kha vừa bước vào ngưỡng cửa, Cao Hàn đã vội vã bước ra diu vào nhà, trong khi Tuyết Kha vừa nhìn Cao Hàn vừa nói líu lo:

- Cám ơn Trời Phật, anh vẫn chưa đi.

- Anh định sáng mai sẽ lên đường nhưng không ngờ trước khi đi, anh lại gặp em.

Và nhìn Tuyết Kha bằng đôi mắt trĩu mến yêu thương.

Cao Hàn vẫn giữ bàn tay Tuyết Kha trong tay mình, vuốt ve và đắm đuối nhìn vào đôi mắt Tuyết Kha.

- Anh và em vẫn còn duyên nợ với nhau. Anh cảm ơn Trời Phật đã cho anh tái ngộ em trong kiếp này ... Anh phải có trách nhiệm đi tìm đứa con yêu quý của chúng ta ... chắc ngày mai anh phải lên đường sớm.

Tuyết Kha vừa rút bàn tay ra khỏi tay A Mông vừa mừng rỡ báo tin:

- Anh không cần phải đi đâu hết ... không cần phải đi đâu ...

Tuyết Kha vừa nói vừa cười chan hòa nước mắt:

- Em đã tìm ra con của chúng mình ... Thì ra chính mẹ anh đã đem đứa con yêu dấu đến gặp em, mà chính em đây cũng không hay biết ... để rồi mẹ đã lìa đời, có lẽ hồn thiêng của mẹ đã giúp cho em tìm lại đứa con của chúng mình ... Mẹ đã làm tròn bổn phận trước khi mẹ xa lìa đứa con mãi mãi ... hiện đứa con của chúng ta đang ở trong nhà họ La ...

A Mông ngạc nhiên nhìn Tuyết Kha:

- Cái gì? Cái gì? Em nói sao anh không hiểu ... Con của chúng ta đang ở La gia trang? Mẹ anh đã chết vì lý do gì và chôn ở đâu? Tại sao con của chúng ta lại ở tại La gia trang?

Tuyết Kha vẫn không giữ được những xúc động tột cùng nên nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt trắng xanh của nàng:

- Trước khi chết, mẹ đã nhuộm bệnh nhưng không có tiền mua thuốc chạy chữa nên phải đưa con của chúng ta vào ở đợ để lấy tiền mua thuốc, nhưng sau khi rời khỏi La gia trang thì mẹ anh đã chết ở khách sạn Trường Thăng, hiện mộ mẹ chôn ở phía bắc chân núi Lĩnh Nam ... Tình cờ hôm qua khám phá Tiểu Vũ Diễm đã đi khỏi La gia trang mọi người mới rủ nhau đi tìm. Nhờ lý do đó em đã tìm biết được nguyên nhân câu chuyện và đứa con yêu dấu của chúng ta Tiểu Vũ Diễm là con của chúng mình.

Cao Hàn sững sờ khi nghe những lời thuật tỉ mỉ của Tuyết Kha.

- Em còn nhớ cách đây bốn tháng có một bà cụ dắt theo một em bé khuôn mặt khôi ngô vào xin với La lão thái ở đợ. Em không gặp nhưng em được Phỉ Thúy cho biết đại khái như vậy.

Tiểu Vũ Diễm cho biết:

- Em nghe bà em nói, cha em ở xa lắm, tận biên giới ngoại mông, mẹ em đã chết từ khi em vừa ra đời ... bà em đã dẫn em đi tìm cha em khắp nơi, nhưng vì thời gian đầy kham khổ nên bà ngày càng yếu sức đến nay thì đã đau nặng nhiều lần ... Không có

tiền mua thuốc nên em phải chấp nhận xin vào ở đợ để lấy tiền mua thuốc cho bà em ...

Nói đến đây bỗng Tuyết Kha xoay người lại, nhún mông lung ra ngoài cửa nói tiếp:

- A Mông, mặc dù Tiểu Vũ Điềm đang ở bên em, nhưng em không được quyền nhìn nhận nó. Mỗi ngày em phải nhìn nó làm việc vất vả như một người ở thật là tội nghiệp. Chúng ta phải làm sao để cứu nó ra khỏi La gia trang ngay đây Anh phải tìm mọi cách để cứu Tiểu Vũ Điềm!

Cao Hàn còn ngỡ ngàng trước những chuyện vừa xảy ra ... mẹ chàng vừa chết, đưa con yêu quý vừa được tìm ra, nhưng trong một hoàn cảnh vô cùng bi thảm ... tạo cho những cảm giác buồn vui lẫn lộn. Việc trước mắt là phải tìm mọi cách cứu Tiểu Vũ Điềm.

Cao Hàn đã trải qua từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác theo lời kể của Tuyết Kha. Đôi khi Cao Hàn có cảm tưởng có thể vì thương nhớ đến con quá mức hóa ra ảo giác như gặp con ở đâu đó không chừng. Nhưng Cao Hàn nhìn kỹ Tuyết Kha vẫn bình tĩnh kể chuyện nên những hoài nghi dần tan, để không còn lằm lẩn, Cao Hàn ngắt lời Tuyết Kha:

- Thế thì mẹ anh chôn ở đâu

- Ở một chân núi hoang vu về phía tây thành phố. Chỉ có một miếng gỗ mục làm bia ghi sơ sài tên họ "Châu thị chi mộ".

Nghe đến đó Cao Hàn xúc động ngã xuống ghế:

- Như thế đúng là sự thật rồi Chính là tên mẹ anh.

Cao Hàn nước mắt chảy dài đau đớn thôn thức:

- Mẹ tôi đã sống cực khổ suốt một đời đến khi chết cũng không có được một ngôi mộ đàng hoàng.

Tuyết Kha hốt hoảng chạy lại vỗ về Cao Hàn:

- A Mông, dù sao mẹ cũng qua đời rồi bây giờ chúng ta phải thực hiện bổn phận làm cha mẹ đối với Tiểu Vũ Điềm. Em sẽ tìm đủ mọi cách để mang Tiểu Vũ Điềm đến giao cho anh để anh chăm sóc nuôi nấng nó. Nhưng khi cha con đã tái ngộ rồi nhớ mà tìm cách đi thật xa nơi này, nếu đến được Phước Kiến càng tốt.

Cao Hàn ngược lên nhìn Tuyết Kha:

- Thế còn em?

- Hãy để mặc em trôi theo định mệnh, vì em đã lỡ chấp nhận vào làm dâu La gia trang, nên em không thể nào bỏ đi được, và em sẵn sàng chấp nhận mọi biến cố cho đến cuối cuộc đời ... Em chỉ cầu mong anh nuôi con khôn lớn, em mãn nguyện rồi!

Cao Hàn lắc đầu phản đối:

- Không được, không thể được, có đi thì chúng ta cùng đi, vì chúng ta đoàn tụ sau nhiều năm xa cách không ai có quyền chia cắt chúng ta nữa ... em phải cùng đi với anh.

Cao Hàn chưa dứt lời dưới lầu có tiếng vọng lên có ý nói thật to như cảnh giác Cao Hàn:

- Dạ ... thưa ông, ông cần chi tôi có thể giúp ông? Chúng tôi có rất nhiều đồ cổ quý báu sẽ giới thiệu ông xem ... đây là tranh cổ và lục bình cổ từ đời Tần ... đời Hán ... À này ông khách, ông đi đâu vậy!

A Đức nói với nhưng vẫn thái độ khiêm cung:

- Trên lầu là chỗ đặc biệt tiếp khách quý, mong ông thông cảm cho!

Cao Hàn và Tuyết Kha nghe những lời đối thoại như vậy, hốt hoảng rời nhau. Phỉ Thúy cũng sợ hãi chạy vào lính gác báo động:

- Chết, không xong rồi, thiếu gia đến tìm chúng ta chắc thiếu gia đã theo dõi chúng ta. Cậu A Mông mau mau hãy mang ngọc quý ra để quận chúa chọn đi!

Lời nói của Phỉ Thúy đã thức tỉnh Cao Hàn, nên chàng vội vã mở ngăn kéo đem ra những bọc nhỏ đầy những vòng ngọc quý để trên cái đĩa màu nhung đỏ và liến thoắng nói:

- Mời hai quý nương cứ việc chọn, đây là những vòng ngọc thượng hạng chỉ dành cho quý khách.

A Đức vừa bước từng bước bước đưa La Chí Cang lên lầu, vừa ra vẻ lễ phép:

- Nếu tôi đoán không lầm thì ông muốn tìm bà, hiện bà đang xem ngọc quý trên lầu, xin mời ông theo tôi

La Chí Cang bước nhanh lên lầu, nhìn thấy Tuyết Kha và Phỉ Thúy đang cúi xuống coi những vòng ngọc để trên mặt bàn, còn Cao Hàn thì đang vòng tay đứng bên cửa chờ đợi. La Chí Cang đưa mắt nhìn quanh những bức tranh quý treo đầy khắp phòng, lối trang trí mỹ thuật lịch lãm như thế như chỉ để tiếp những khách sang trọng yêu thích những bảo vật nên La Chí Cang tự mình đánh tan mọi nghi ngờ.

- Thiếu gia vừa đến.

Phỉ Thúy giả vờ xoay lưng kinh ngạc hỏi A Đức vội cúi đầu:

- Thì ra ông đây chính là La thiếu gia, sao ông không cho biết sớm, chúng tôi thật là vô lễ.

A Đức nói xong bước đến trước mặt Cao Hàn, cũng long trọng cúi đầu:

- Thưa chủ nhân, có La thiếu gia quang lâm đến tiệm chúng ta

Nói xong Cao Hàn chấp tay xá xá ...

La Chí Cang đưa mắt dò sát Cao Hàn. Với dáng người quắc thước, đẹp trai, trầm tĩnh và phong cách. Cao Hàn nhìn La Chí Cang cơ hồ như đã gặp gỡ ở đâu trong trí nhớ chàng. La Chí Cang lịch sự cúi xá lại Cao Hàn nhưng lờm lờm Tuyết Kha. Nhìn thấy Tuyết Kha có vẻ e dè đứng dậy, ngẩng lên nhìn thẳng La Chí Cang với đôi mắt giận dữ, mặt tái xanh:

- Anh ... anh đến đây làm gì?

La Chí Cang cười mỉa mai:

- Em đến được, bộ anh không đến được sao. Và em đến đây làm gì?

Phỉ Thúy trả lời ngay:

- Thiếu gia, ông đã phụ lòng tốt của quận chúa rồi, quận chúa vào đây là để chọn mua một chiếc vòng ngọc, làm quà sinh nhật cho La lão thái thái. Bộ thiếu gia không nhớ tuần tới là sinh nhật của La lão thái rồi sao. Quận chúa có hiếu đến như vậy mà còn bị la nữa thật là oan cho quận chúa.

La Chí Cang nghe nói như thế bỗng dịu giọng hỏi lại Tuyết Kha:

- Có phải như vậy không em?

Tuyết Kha mỗi một trả lời một cách miễn cưỡng, chỉ nói thật nhỏ không biết La Chí Cang có nghe không:

- Không sao hết, dù lý do gì người ta cũng không tin đâu.

Tuyết Kha quay sang Cao Hàn, giọng nghiêm trang hơn:

- Cao tiên sinh, bộ ông không bớt chút đỉnh nào sao.

Và nâng chiếc vòng cẩm thạch trên miếng vải nhung;

- Thực sự tôi thích chiếc vòng này, nếu ông bớt như giá tôi trả thì tôi sẽ lấy ngay, vì tôi không có thì giờ để trở lại.

Cao Hàn ra vẻ lưỡng lự dăm ba phút, nhưng rồi quyết định bằng nụ cười giả lả:

- Nếu bà thích thì thôi, tôi cũng chịu ý bà. Có lẽ tôi quyết định nhanh để thiếu gia khỏi mất thì giờ chờ bà.

- Nhưng tôi mang về, mà má tôi không thích có thể mang lại đổi được không?

- Thừa bà khỏi lo, vì uy tín ông bà ở quận này ai mà không biết danh. Xin bà an tâm.

La Chí Cang nhếch nụ cười nói xen vào:

- Không sao, nếu má không thích mà em thích thì em hãy giữ lấy, anh tặng em đó, còn em có thể đưa má đến chọn món quà khác vừa ý má sau. Tất cả những khoảng tiền này ông vui lòng tính cho tội.

Trước tình thế đổi thay thành linh, nên đành phải tính theo giá cả sòng phẳng. Cao Hàn nói thẳng giá với La Chí Cang:

- Dạ thưa, tất cả là 300 đồng.

La Chí Cang vừa đếm bạc vừa lẩm bẩm:

- Ồ, cũng rẻ đấy chứ.

Trả xong quay lại ra lệnh:

- Xong cả rồi chứ. Chúng ta có thể rời khỏi nơi đây.

La Chí Cang, Tuyết Kha và Phi Thúy xuống từng bậc thang ra về. Cao Hàn ngẩn ngơ đứng nhìn theo, nghe tiếng động từng bậc thang Cao Hàn có cảm tưởng như mỗi tiếng động là nỗi xót xa. Bỗng chàng nhắm mắt lại để mặc cho hai giòng nước mắt chảy dài trên đôi má, không biết chàng khóc cho thân phận Tuyết Kha, hay cho mẹ chàng đang nằm quạnh hiu dưới chân núi ngoại ô.

oOo

Cao Hàn và A Đức cố gắng thúc ngựa phi nước đại, nên chỉ trong thời gian ngắn đã đến gặp được vương gia và bà phước tấn ở Bắc Kinh.

Sau khi nghe Cao Hàn thuật lại mọi chuyện vừa xảy ra ở La gia trang thật là ngoài sự tưởng tượng, nào là bà Châu đã qua đời trong lúc cơ cực bần hàn, Tiểu Vũ Diễm đã đi ở đợ cho gia đình họ La Tuyết Kha không có quyền để nhận đứa con yêu quý của mình. Tuyết Kha chịu đựng trăm cay ngàn đắng không biết cầu cứu với ai. Càng nói lên bao nhiêu nỗi ám ức này, Cao Hàn càng hy vọng ngày tao phùng với Tuyết Kha không xa nữa. Hạnh phúc đã gần kề, phải chăng lời thề với nhau trong ngôi chùa cổ ngày xưa nay đã linh nghiệm? Cao Hàn say sưa tưởng tượng đến những niềm vui trong những ngày sắp tới ...

Cao Hàn điềm tĩnh lý luận với vương gia sau khi đã thuyết phục bằng câu chuyện thương tâm vừa xảy ra:

- Ông trách tôi tại sao còn đi gặp Tuyết Kha! Nếu tôi không quyết định đi tìm Tuyết Kha thì làm sao khám phá được sự thật về cuộc đời đau khổ triền miên của Tuyết Kha được! Ông có bao giờ tự suy nghĩ về những chuyện ông đã làm từ trước, vì bảo thủ trong tinh thần môn đăng hộ đối, để rồi ông tạo nên những tấn bi kịch đau thương của ngày nay.

Ông đã chia lìa tình yêu của chúng tôi để cho Tuyết Kha khổ sầu đến suốt đời. Ông có biết không, mẹ con Tuyết Kha đã ở trong hoàn cảnh hết sức éo le cay đắng, gần bên nhau mà tưởng như xa ngàn dặm, hàng ngày phải chứng kiến cảnh người ta la rầy đánh đập con mình, mà không được quyền can thiệp, nếu là ông bà thì nỗi đau thương đến mức nào giữa tình mẫu tử. Sống như thế còn khổ hơn là chết. Ông có biết ngay trong cái đêm tân hôn đó, cả một thiên đường hạnh phúc ảo tưởng đã tan tành trong phút chốc, đã chìm xuống chín tầng địa ngục, mà ông cứ tưởng đứa con gái yêu quý của mình đang sống trong nhung lụa hạnh phúc. Ông bà không thể tưởng tượng được, hằng ngày Tuyết Kha phải nhìn tận mắt đứa con yêu của mình làm những việc nặng nhọc, vất vả cùng cực, đến khi nó đau ốm cũng không được quyền nhìn nhận. Thử hỏi lương tâm của ông bà để đâu. Sao còn không ra tay cứu độ chính đứa con mình. Ông hãy quên đi dĩ vãng sai lầm ngày xưa để tìm cách cứu mẹ con Tuyết Kha ra khỏi địa ngục đau khổ đó càng sớm càng tốt. Ông bà nên cứu lấy đứa cháu ngoại ra khỏi hoàn cảnh đau thương đó, tôi van ông bà.

Vương gia và phước tấn im lặng ngồi nghe tất cả câu chuyện đau buồn xảy ra đã làm giao động, mềm lòng vương gia và bà phước tấn đã không cầm được nước mắt. Trầm

ngâm trong giây lát, vương gia chợt ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt của Cao Hàn, nhưng ông không nói điều gì chỉ suy nghĩ riêng mình.

Không ngờ con người mộc mạc quê mùa ngày xưa lại có trái tim đôn hậu chung tình cao quý đến như vậy. Không ngờ chưa đầy mười năm đã hoàn toàn thay đổi. Cao Hàn đã thực sự trở thành thanh niên tuấn tú, ăn nói lý luận đàng hoàng chững chạc, tướng mạo thông minh hẳn ra, ai bảo là một lao động hầm mỏ ở Tân Cương mới về? Thật đúng là một thanh niên đầy cương nghị và hiền lành để cho Tuyết Kha phải yêu thích ... Trời ơi nếu tất cả câu chuyện của Cao Hàn vừa kể là sự thật thì đúng là Tuyết Kha và Tiểu Vũ Diễm đang rơi vào địa ngục, đau thương đến ngàn nào!

Vương gia đang suy nghĩ mông lung, thì bà phước tấn đánh thức ông bằng tiếng khóc nức nở:

- Chúng ta phải lên đường ngay để giải cứu Tuyết Kha và Tiểu Vũ Diễm, nếu chần chừ, kéo thêm sự đau thương của mẹ con Tuyết Kha càng tội nghiệp.

- Được, chúng ta nên đi ngay ngày mai. Chính tôi cũng đang nghĩ như thế.

Cao Hàn hớn hờ trước quyết định của ông bà vương gia:

- Cảm tạ, cảm tạ. Nhưng chúng ta phải nghĩ kế làm sao để cứu mẹ con Tuyết Kha đây. Điều trước tiên chúng ta phải giữ bí mật để bảo vệ sự an toàn của mẹ con Tuyết Kha. Vì theo sự điều tra của tôi thì La Chí Cang không phải tay vừa, hắn thủ đoạn độc ác lắm, nếu không có kế hoạch chu đáo thì La Chí Cang sẽ dùng thế lực đàn áp chúng ta, và dĩ nhiên chúng ta cô thế, tất bị thất bại.

Trước đề nghị của Cao Hàn, vương gia gật đầu đồng ý:

- Cao Hàn nói phải, chúng ta không nên đến thẳng La gia trang để lý luận trái phải, vì hoàn toàn chúng ta không có lý do để tra hỏi, vì Tuyết Kha đã làm dâu cho La gia trang từ lâu rồi, nên chúng ta không có tư cách gì đến với lý lẽ hơn thua vào nội bộ gia đình người ta. Có đến chẳng chẳng qua với chút tình thông gia hiu hắt bé nhỏ, nhiều khi không còn chút cần thiết trong ý nghĩ của La Chí Cang, vì nó đã có vợ khác rồi. Nên chúng ta phải có kế hoạch và thật thận trọng mới được, tôi thấy sự thật không phải là chuyện dễ đâu nhé!

- Bây giờ chúng tôi lên đường trước, dù thế nào chúng tôi cũng đợi vương gia và bà phước tấn ở Hoàng Ngọc lâu. Và bằng mọi cách chúng ta phải cứu mẹ con Tuyết Kha ra khỏi nơi khốn khổ đó càng sớm càng tốt.

Cao Hàn và A Đức đứng dậy từ tạ ra về.

Chương 9

Trong thời gian Cao Hàn đi Bắc Kinh, La Chí Cang đã đích thân điều tra tông tích tiệm Hoàng Ngọc lâu. Cũng trong thời gian vắng mặt, Cao Hàn đã nhờ một người bạn chuyên gia về đồ cổ đến giúp, nên cửa hàng thu hút khách ra vào tấp nập, và ai nấy đều khen đồ cổ Hoàng Ngọc lâu giá trị giá cả phải chăng, tiếp đãi ân cần lịch thiệp, nên cho dù La Chí Cang ra công sức để thăm dò cũng không đem lại cho La Chí Cang sự mong muốn.

Nhiều khi La Chí Cang tự trách mình:

- Có thể Hoàng Ngọc lâu là chỗ buôn bán thuần túy đáng tin cậy, và như thế những ý nghĩ của mình là sai lầm, vu oan cho Tuyết Kha có những tà ý không tốt. Những phản đối cư xử của Tuyết Kha chỉ là bướng bỉnh cố hữu, bao giờ cũng làm trái ý ta mà thôi.

Nhưng dù sao La Chí Cang cũng không an tâm khi nghĩ đến tên Cao Hàn đẹp trai, ăn nói nho nhã bất thiệp, hay liếc nhìn Tuyết Kha với ẩn ý không mấy thật thà.

Ta không bao giờ bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng như thế đâu. Ta phải quyết tâm theo dõi và phải phanh phui cho ra sự thật. La Chí Cang này đã từng chiến thắng trong mọi lãnh vực, chẳng lẽ bó tay với câu chuyện nhỏ bé này sao?

Khi vương gia và bà phước tấn đến La gia trang, La Chí Cang vắng nhà vì đang tiếp kiến với một quan phủ, tại một phủ lâu ở Thừa Đức, với mục đích dò la tông tích chủ

nhân tiệm đồ cổ Hoàng Ngọc lâu, nhất là cố tìm ra giấy tờ gian lận lậu thuế để tìm cách đóng cửa tiệm này, vì thời gian gần đây La Chí Cang ít hay có mặt ở nhà.

Được gia nô thông báo, La lão thái vội vàng ra phòng khách tiếp vợ chồng vương gia nhưng cũng ngạc nhiên không ít vì sự xuất hiện đột ngột của hai vợ chồng vương gia

- Chào ông bà, không quản ngại đường xá xa xôi đến thăm chúng tôi, chúng tôi thật vô vàn cảm kích.

Vương gia cúi đầu đáp lễ, vừa mỉm cười xã giao:

- Dạ, vợ chồng tôi có chút việc ngang đây, ghé vào thăm bà cùng các con, lâu quá cũng nhớ mấy cháu

La lão thái gọi gia nô pha trà, nhưng trong lòng không khỏi thắc mắc vì vương gia mang theo bốn hộ vệ trông hình như võ công thâm hậu, chẳng lẽ thời buổi đổi thay phong kiến, ông bà vương gia này cũng còn giữ phong cách đi đâu cũng có kẻ hầu người hạ? Tuy nhiên La lão thái vẫn tỏ ra niềm nở khách sáo:

- Ôi! Thật là bất ngờ, ông bà sao không thông báo trước để chúng tôi chuẩn bị đón quý vị.

Và xoay qua bảo Ông Vân:

- Hãy bảo Lý Biên, Triệu Phi, Tuyết Kha ra chào ông bà vương gia và bảo bà Phùng nhớ làm cơm đãi khách quý nghẹ Bảo Lam Chi, Lục Hà sửa soạn chỗ nghỉ ngơi cho đàng hoàng tươm tất.

Bà phước tấn vội góp ý kiến:

- Thưa bà, cứ để chúng tôi tự nhiên, thôi đừng có khách sáo quá, chỗ thăm giao với nhau mà. Chúng tôi chỉ ghé lại thăm vài ngày rồi lại lên đường ngay ... chúng tôi vội vàng quá nên không có chuẩn bị chu đáo, xin bà thông cảm ...

Bà phước tấn chưa nói dứt lời thì Tuyết Kha cùng Phi Thúy vội vàng vào đại sảnh.

Tuyết Kha như vớ được tấm ván của tâm trạng người đang chết đuối, nên Tuyết Kha cảm thấy vui mừng vô hạn, đôi mắt nàng lóe lên niềm hy vọng đến chảy nước mắt. Nhưng vì trước mặt La lão thái nên nàng cố gắng kiềm giữ nỗi xúc động. Tuyết Kha run rẩy cầm chặt lấy bàn tay gầy guộc của mẹ ấp lên má gọi khẽ:

- Ba mẹ đến, sao không báo trước?

Vương gia và bà phước tấn liếc nhìn Tuyết Kha như cố ý dò la tin tức để kiểm chứng những lời nói của A Mông có đúng sự thật! Quả thật như lời nói của A Mông vì Tuyết Kha gầy ốm xanh xao quá, đáng để run rẩy như có bệnh trong người, không ngờ chỉ mới mười năm mà Tuyết Kha thay đổi ngoài sức tưởng tượng. Đôi mắt lúc nào cũng u uẩn đượm sầu Bà phước tấn nhìn con mà xót xa cả lòng. Không cầm được nước mắt, bà phước tấn vội đứng dậy ôm choàng lấy Tuyết Kha thổn thức:

- Tuyết Kha, con yêu của mẹ, lâu quá không gặp con, mẹ nhớ con quá.

Tuyết Kha gục vào ngực mẹ bé bỏng như ngày nào:

- Mẹ, con cũng thế. Nhiều lúc nhớ mẹ tưởng chừng có thể chết được ...

Trong ý nghĩ thảm lặng, Tuyết Kha không ngờ đang gặp chuyện khó khăn lại có sự hiện diện của cha mẹ như một cứu cánh đầy ân sủng. Tuyết Kha xúc động quá nên không nén được những giọt lệ thấm ướt trên ngực áo mẹ nàng.

- Mẹ ơi! Cha mẹ đến bây giờ thật đúng lúc quá ... hay cho con quá ... vì con đang có những chuyện khó khăn tự mình con không thể giải quyết được ...

La lão thái nhìn thấy cảnh tượng quán quýt giữa mẹ con bà phước tấn, bà cảm thấy khó chịu chướng mắt, vì theo quan niệm của La lão thái, khi đã gả con ra khỏi nhà là cha mẹ của cô gái đó không còn quyền hành đối với đứa con gái của mình. La lão thái gườm mắt nhìn mẹ con Tuyết Kha và có vẻ bức bối Không biết họ đang diễn trò gì đây Chẳng lẽ cưới dâu về lập trang để thờ sao Đàng này từ khi về làm dâu lại không muốn có con với La Chí Cang thì dĩ nhiên nó phải lấy vợ khác chứ ... thật là lảm chuyện khó diễn trò ... khó coi quá.

Những lời thăm hỏi mỗi lúc mỗi đi dần vào khách sáo miễn cưỡng nên cho dù khi được mời dùng cơm vương gia và bà phước tấn cảm thấy không muốn ăn chút nào Tuy nhiên, vì lịch sự nên cả hai cùng làm ra vẻ như thích thú qua sự tiếp đãi thịnh soạn.

Đến xế chiều, Tuyết Kha và Phi Thúy đợi cho La lão thái đi nghỉ, bà Phùng đưa mấy người đi làm, nên mới dè dặt đưa bà phước tấn về phòng ... tuy nhiên cũng cẩn thận kiểm soát trước sau kỹ lưỡng rồi mới bắt đầu câu chuyện.

Bà phước tấn vừa bước vào phòng đã ôm vội Tuyết Kha và hỏi ngay:

- Tiểu Vũ Điềm ở đâu Sao không thấy nó trong những người giúp việc?

Tuyết Kha ngạc nhiên nhìn sững bà phước tấn:

- Sao mẹ lại biết chuyện này

Vương gia góp ý nhưng có vẻ bí mật:

- A Mông đã nói cho ba má biết và cũng đã kể hết mọi chuyện. Bây giờ con có thể chỉ cho ba má xem Tiểu Vũ Điềm!

Tuyết Kha gạt đầu:

- À! Thì ra như thế.

A Mông bao giờ cũng chu đáo và nhanh nhẹn giải quyết mọi vấn đề. Và điều ngạc nhiên không biết bằng cách nào A Mông đã thuyết phục cha mẹ một cách dễ dàng đến như vậy ...

- Ba, mẹ ...

Tuyết Kha nghẹn ngào nước mắt bỗng tuôn trào Tiếng nói vẫn cố gắng trong nức nở:

- Ba, mẹ có còn giận con không? Ba mẹ như linh tính con đang gặp nhiều khó khăn nên đã vội vàng vượt ngàn dặm đến đây thăm con, chia sẻ với con những nỗi đau khổ này

Vương gia tha thiết nhìn Tuyết Kha như đã tha thứ tất cả những lỗi lầm xưa cũ.

- Tuyết Kha, ba đã hiểu lòng con, nhưng tại sao con không nói rõ những ý nghĩ thầm kín ấp ủ từ bao nhiêu năm. Con nên thẳng thắn nói hết ra để ba mẹ có thể giúp con được gì?

Tuyết Kha nghe vương gia nói lên những lời đầy bao dung đó, cảm động quá vội quỳ xuống tạ cha mẹ:

- Xin ba mẹ hãy giúp con vấn đề nan giải này. Con bao giờ cũng là đứa con hiếu thảo đối với ba mẹ, nên từ lúc ba mẹ muốn gả con vào gia đình họ La này con không dám phản đối, mặc dù lòng con đã thành tảng băng sau cuộc tình giữa con và A Mông. Bây giờ cũng chính vì thương con, xin ba mẹ hãy giúp con dứt bỏ cuộc tình gượng ép đầy ngang trái đau khổ từ hơn tám năm qua Đến lúc con không đủ can đảm để kéo dài, chắc con ... Tuyết Kha lắc đầu và lấy khăn thấm nước mắt.

Bà phước tấn không cầm giữ những xúc động tốt cùng nên đã khóc theo con.

- Ta phải làm gì để cứu con ra khỏi nơi đây Con đã về làm dâu người ta, trên phương diện pháp lý thực sự ta không còn quyền hành gì nữa đối với con.

Vương gia có vẻ dăm chiêu suy nghĩ. Tuyết Kha đột nhiên ngược lên nhìn Vương gia:

- Con biết ba có thể giúp con được mà! Thời buổi bây giờ xã hội đã hoàn toàn thay đổi, mọi người dân đều có tinh thần dân chủ, đã có bình đẳng giữa đàn ông và đàn bà. Mọi người đều có quyền chọn lấy tình yêu hạnh phúc cho riêng mình chứ không thuộc áp lực nào Cho dù có kết hôn nhưng nếu sống với nhau không hạnh phúc cũng có quyền ly dị. Cuộc hôn nhân của con và La Chí Cang hoàn toàn không có hạnh phúc từ hơn tám năm qua, thì không có lý do nào phải kéo dài thêm nữa, trong lúc La Chí Cang đã có vợ có con với người khác thì chuyện ly dị không có gì là không hợp lý và phù hợp với đạo đức của xã hội Con xin ba mẹ tìm cách giúp cho mẹ con của con thoát khỏi "địa ngục" này để con sống những ngày hạnh phúc cuối đời với chồng con. Con đã suy nghĩ kỹ rồi, chỉ có con đường duy nhất là phải ly dị ngay ...

Vương gia nghe Tuyết Kha phân tích, thấy có lý phần nào nhưng đôi mắt vẫn còn đăm chiêu

Bà phước tấn vội xen vào:

- Chúng ta chỉ có đưa con duy nhất, cứ tưởng tìm nơi môn đăng hộ đối gả nó cho nó có một cuộc đời sung sướng hạnh phúc bên chồng con. Không ngờ định mệnh quá khắt khe, đày đọa nó tận cùng khổ đau tội nghiệp. Thôi thì sớm tính chuyện làm sao để giúp nó càng sớm càng tốt, khỏi cảnh đau thương này

Vương gia nhìn Tuyết Kha đầy thương yêu, ôn hòa nói:

- Mọi chuyện xảy ra làm ta khó nghĩ. Danh từ "ly dị" quả thật đối với ta còn quá mới lạ, như ta chưa từng nghe. Vì theo quan niệm bảo thủ của ta thì chuyện ly dị thật hoang đường, mọi người đàn bà phải thuận phục người đàn ông ... như một nô lệ suốt đời. Bây giờ chính ra lại phải đưa ra vấn đề trái ngược với thể hệ của ta, quả nhiên ta tự đánh đổ cả một truyền thống ngay chính trong lòng ta. Thật là mâu thuẫn quá.

Vương gia ngừng một lát, thờ dài:

- Ta phải mở miệng làm sao nói với họ. Và nếu như thế ta cư xử quá thiệt thòi cho La Chí Cang, vì nó có bạc đãi với con dâu để phải xử thái quá như vậy!

Tuyết Kha ngạc nhiên, nhìn thẳng vương gia:

- Cha, con mong cha giúp con, đến lúc con không cần phải trái, đạo lý luân thường rắc rối nữa. Con đang cần ba mẹ cứu con và con của con, ra khỏi đây ngay. Ba, con đã chịu đau khổ nhiều lắm rồi, sao đành để cho con phải đau khổ triền miên nữa. Chắc chắn lần này con không đủ can đảm để đối diện với hàng trăm nỗi xót xa cay đắng xảy ra hàng ngày ... nhất là đứa con yêu dấu của con ... Từ lâu, con cứ tưởng tình yêu của con đã chết theo thời gian, mọi hy vọng đã tàn phai. Nhưng từ khi con gặp lại A Mông, con gặp lại chính giọt máu thân thương của mình, thì mọi ý nghĩ đều thay đổi, vì con đã tìm thấy lại mùa xuân tin yêu của cuộc đời, định mệnh gần như đã an bài giữa con và A Mông, nên con đã hiểu ra lẽ sống hạnh phúc mà con phải vượt tới bằng tất cả mọi giá ...

- Tuyết Kha vừa kể vừa khóc nức nở làm cho vương gia cũng không cầm nổi nước mắt:

- Tuyết Kha, ba rất hiểu nỗi đau khổ tột cùng của con trước định mệnh nghiệt ngã dai dẳng hơn tám năm qua, ba sẽ cố gắng thuyết phục La Chí Cang để cho họ buông tha cho con được toại nguyện. Nhưng vấn đề trước tiên làm sao có thể cho ba mẹ xem mặt Tiểu Vũ Điềm.

Bà phước tấn đang khóc, nghe nhắc đến đứa cháu ngoại vội ngược lên nhìn Tuyết Kha:

- Ý kiến của ba con thật chí lý, mẹ cũng nôn nóng muốn xem mặt Tiểu Vũ Điềm.

Tuyết Kha không trả lời ngay, vội vàng đứng dậy đến bên cạnh Phỉ Thúy nói nhỏ:

- Phỉ Thúy, em làm ơn tìm mọi cách đi gọi Tiểu Vũ Điềm nói chị có việc đang cần tới cháu

Phỉ Thúy cúi đầu vâng dạ rồi nhìn trước, nhìn sau lăm lét đẩy nhẹ cánh cửa, bước ra ngoài:

Tuyết Kha lại tiếp tục:

- Cho đến bây giờ chúng con vẫn cố gắng giữ an toàn cho Tiểu Vũ Điềm, vì nếu La gia biết được, chắc nó sẽ ăn đòn dài dài, nên con xin ba mẹ hãy giữ bình tĩnh không nên sơ suất điều gì có phương hại đến nó, tội nghiệp.

Bà phước tấn trấn an ngay:

- Ba mẹ hiểu. Con an tâm ...

Nói xong bà phước tấn sửa lại áo quần và lấy khăn lau khô nước mắt.

Một lúc, cánh cửa lại hé mở, Tiểu Vũ Điềm đã xuất hiện trước mặt mọi người. Tiểu Vũ Điềm khép nép cúi đầu đứng trước Tuyết Kha chờ lệnh:

- Thừa ông bà vương gia vạn phúc ạ!

Vương gia và phúc tấn nhìn sững sờ Tiểu Vũ Điểm. Cả hai đều xúc động, nhất là nhìn đôi mắt, miệng cười, giống hệt như Tuyết Kha lúc còn bé. Nếu người nào ở vương gia trang lâu đời, chỉ nhìn qua Tiểu Vũ Điểm là biết ngay là con của Tuyết Kha

Vương gia đứng dậy vuốt tóc Tiểu Vũ Điểm:

- Cháu ngoan quá, cảm ơn cháu ...

Tiểu Vũ Điểm liếc nhìn bà phúc tấn, và vô cùng ngạc nhiên trong ý nghĩ non dại thơ ngây là không biết tại sao bà phúc tấn nhìn chăm chăm vào Tiểu Vũ Điểm với ánh mắt vô cùng trìu mến khác thường. Còn mợ Hai thì gương mặt u sầu khổ não ... tại sao và tại sao Chắc có chuyện gì bất ổn đang xảy ra Vừa nghĩ lao lung vừa liếc nhìn từng người hiện diện trong căn phòng, nhưng sao mọi người cứ nhìn Tiểu Vũ Điểm như soi mói điều gì ... nó có cảm tưởng như đã làm điều gì sơ suất, không vừa lòng mợ hai, nên nó vội quỳ xuống dập đầu cúi lạy:

- Con xin lỗi mợ Hai, chắc con đã làm điều gì phật ý mợ Hai, xin mợ Hai tha lỗi cho con ạ!

Thấy nó dập đầu sát đất lạy lia lịa, bà phúc tấn chớp chớp nước mắt, Tuyết Kha cũng ôm lấy vạt áo, lén lau nước mắt.

Vương gia ôm Tiểu Vũ Điểm vào lòng:

- Tội nghiệp cho cháu quá, mới mấy tuổi đầu đã phải đi ở đợ cho người lạ

Thấy tình trạng bắt đầu căng thẳng nên Phi Thúy vội vàng nhắc nhở:

- Xin ông bà sai bảo gì xong để cháu còn phải đi làm việc khác, kéo bà Phùng lại mắng bây giờ.

Bà phúc tấn lưu luyến không muốn rời Vũ Điểm:

- Khuya như vậy mà cháu còn làm việc nữa à?

Phi Thúy ngắt lời:

- Thừa bà, cứ mỗi đêm Vũ Điểm có nhiệm vụ đi châm dầu và thắp sáng mười mấy ngọn đèn chung quanh La gia trang ... cứ như thế, bất kể là mùa mưa hay nắng ...

Vương gia dăm chiêu khi nghe Phi Thúy kể công việc của Tiểu Vũ Điểm:

- Thật là vô lý, những ngọn đèn cao như thế làm sao bảo con bé có thể đảm đương được, lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao

Bà phúc tấn cũng dao động:

- Tại sao lại đối xử với mọi người tệ hại như thế nhỉ?

Phi Thúy cảm thấy mọi chuyện bắt đầu hé lộ những tình cảm riêng tư:

- Quận chúa an tâm, em sẽ giúp nó mà ...

Nói xong Phi Thúy dẫn Tiểu Vũ Điểm rời khỏi phòng sau khi bảo nó cúi đầu lễ phép lạy tạ

Chương 10

La Chí Cang tức giận và buồn bã, bước nhanh ra khỏi phòng khách. Chàng để nguyên cả quần áo nằm vật vã giữa đồng mền gối ngổn ngang giống như con thú bị trọng thương. La Chí Cang không thể ngờ được mọi chuyện xảy ra đã làm chàng phản ứng không kịp, như một cơn bão đổ ập tới tâm hồn chàng. Từ lâu chàng vẫn tự hào, người tạo ra tất cả quyền uy trong La gia trang, muốn là được nhưng với tình yêu Tuyết Kha đã gần mười năm nay chàng vẫn không khắc phục được, không lay chuyển được chút rung động trong tim nàng, thú thực với lòng là La Chí Cang say mê Tuyết Kha từ giây phút gặp gỡ và khi cưới được Tuyết Kha, chàng tự mãn là đã ôm trọn bầu trời Nhưng cái đêm tân hôn ấy thật là một thảm kịch làm tê điếng cả hồn chàng ... những ý nghĩ buồn vui hờn giận căm thù hiện lên như một cuộn phim lần lượt qua đi từng đoạn làm

cho La Chí Cang chết sống với muôn ngàn tình cảm mâu thuẫn cấu xé nhau trong lòng chàng ...

Gia San, vợ chàng cảm thấy đau khổ nhưng không biết làm thế nào để an ủi La Chí Cang, nàng chỉ biết ứa lệ ngồi thẫn thờ nhìn La Chí Cang đang quần quai trong cơn điên loạn tâm thần.

Gia San về làm dâu nhà họ La hơn sáu năm nay. Nàng được mọi người trong La gia trang yêu mến vì tính tình Gia San dịu dàng, hiếu thảo. Đối với La lão thái lúc nào cũng tỏ ra kính trọng lễ phép chiều chuộng vâng lời hết mực, đúng tiêu chuẩn một con dâu hiền ngoan, đối với La Chí Cang lúc nào cũng tỏ ra quý trọng, chăm sóc trọn vẹn về tinh thần lẫn vật chất, và xem La Chí Cang như một người chồng xứng đáng duy nhất của đời nàng. Đến những người giúp việc trong La gia trang cũng hết lòng quý mến Gia San vì cung cách cư xử thật thà bình dân và tử tế đối với tất cả mọi người. Điểm đặc biệt, đối với Tuyết Kha, Gia San lúc nào cũng quý mến như một người chị không hờn ghen tị hiềm. Gia San lúc nào cũng dành cho nàng nhiều sự thiệt thòi nhiều khi tưởng vai trò của nàng không có trong La gia trang.

Nhưng đó là tất cả bên ngoài đời sống, chính nội tâm của Gia San thì khác hẳn, sự thật không phải như vậy, Gia San không ngây ngô khờ dại ngớ ngẩn như người ta tưởng đâu, Gia San hiểu ý từng người một trong La gia trang này, nhưng nàng không muốn chuốc lấy những phiền toái vào người để gây chuyện ân oán.

Câu chuyện Tuyết Kha đòi ly dị như một quả bom nổ trong La gia trang, vì mọi người trong La gia trang, không thể tưởng tượng nổi ở cái thời đại phong kiến người con gái luôn luôn được xem gần như một hình ảnh nô lệ phục tùng quyền uy nhà chồng. Và Từ đó cô dâu hoàn toàn mất hết thanh thế địa vị, chỉ biết suốt đời sống âm thầm để phục dịch chồng con. Nên phản ứng của Tuyết Kha làm cho mọi người sửng sốt, vì không ngờ lại có chuyện kinh thiên động địa ấy xảy ra nơi một cô gái hiền thực. Không khác nào một cách mạng ghê gớm xảy ra trong La gia trang, nó đã hiển nhiên trở thành một đề tài để mọi người xì xầm bàn tán. Lúc xảy ra câu chuyện, Gia San không có ở nhà nhưng được Hương Lăng, người nô bộc trung thành của Gia San báo cáo đầy đủ mọi chi tiết ...

Cả tiếng đồng hồ Gia San ngồi chăm chú nhìn La Chí Cang đang nằm bất động, trong ý nghĩ Gia San liên tưởng đến người đàn ông mà lúc nào nàng cũng kính trọng về tài năng, oai nghi như một cây cổ thụ mà lúc nào nàng cũng chỉ là loài cỏ hoang nương bóng. Người đàn ông kiêu dũng chẳng coi trời đất ra gì ... thế mà bây giờ thế thảm khổ lụy đến như vậy, thật sự nàng không thể ngờ được. Nàng đã hiểu tại sao La Chí Cang lại tự hủy mình? Có lẽ La Chí Cang đã yêu say đắm Tuyết Kha Chỉ có tình yêu mới làm cho chàng khổ đau đến quá sức như thế. Càng cố gắng chịu đựng thì niềm đau lại càng giằng xé nát lòng bấy nhiêu. Đã nhiều lần La Chí Cang tự mãn: Không ai có thể làm cho tôi đau khổ, chỉ có tôi mới làm cho người khác đau khổ vì tôi mà thôi!

Bây giờ ... con sử tử đã bỏ rừng xanh nên những hồng hách ngang tàng đã quy ngã một cách tội nghiệp.

Những canh gà cát tiếng gáy đã qua nhiều lần, nhưng Gia San chưa chớp mắt nổi, nàng vẫn còn ngồi đó canh chừng La Chí Cang - đúng hình ảnh của một người vợ chính chuyên, ngoan hiền. Nghe tiếng động trở mình của La Chí Cang là Gia San đến gần khẽ gọi:

- Anh dùng chút sữa nóng nhé!

La Chí Cang mở mắt nhìn sống vào Gia San quát lớn:

- Cô im đi, để cho tôi nghỉ chút được không?

Tiếng quát của La Chí Cang lớn quá làm cho Gia San giật mình lùi lại Tuy nhiên Gia San vẫn tiếp tục van lơn:

- Em có làm điều gì phật lòng anh đâu, em chỉ xin anh uống chút sữa hoặc ăn ít cháo cho khỏi đói thôi mà.

La Chí Cang gắt gỏng:

- Tôi đã bảo để cho tôi yên mà cứ làm cho tôi bực mình mãi thế.

Đến lúc không thể chịu đựng vì thái độ hắt hủi của La Chí Cang, Gia San quỳ dưới chân chàng vừa khóc vừa kể lể:

- Em biết mà, em chỉ là chiếc bóng thâm lặng bên anh suốt đời. Tất cả tình yêu, anh đã dành cho Tuyết Kha. Anh yêu cuồng điên, si dại - Tại sao hơn tám năm trước anh không nói hết cho nàng hay ... và cưới em làm gì ... để hôm nay sự thật xảy ra em mới biết em chỉ là loài cỏ hoang trong tâm hồn anh.

Nghe những lời trách móc của Gia San, La Chí Cang như bị trăm ngàn mũi kim châm vào tim chàng, La Chí Cang tỉnh táo ngồi dậy dựa lưng vào tường:

- Em đừng nói như thế, tôi đâu có yêu Tuyết Kha. Tôi hận cô ta lắm, tôi phải trả thù đến tận kiếp ... Chưa có ai trên đời này ... tôi thù đến như vậy. Thật sự tôi đâu có yêu nó, em hiểu chưa? Chỉ có hận thù, hận thù ... nếu xé hàng trăm mảnh, tôi cũng có thể làm được mà.

Gia San ngồi thẳng dậy, từ tốn nói:

- Tuy em sống chung với anh một thời gian ngắn, nhưng em đã hiểu anh vì em yêu anh, anh không nên tự dối lòng anh, chính mình đánh lừa mình là điều đau khổ nhất thế gian. Nếu quả thật anh không còn yêu Tuyết Kha thì anh giữ chị ấy làm gì, nếu giết được chị để cho anh thỏa lòng thù hận điều đó em nghĩ anh không bao giờ làm được. Anh giữ chị ấy lại chỉ vì anh sợ mất vĩnh viễn thần tượng yêu dấu nhất đời anh. Em hiểu mà ... đến lúc chúng ta không nên lừa dối nhau mãi vì đời vốn là một vở bi hài kịch. Chúng ta đã thủ diễn riêng ta một vai trò trong đó rồi, em van anh không nên tiếp tục niềm khổ đau đó mãi ... đôi khi chính anh phải nói lên tất cả sự thật, lại làm cho anh thoải mái hơn ... có phải không anh ... La Chí Cang, người yêu dấu của em ...?

Vừa nói, nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt trắng xanh của Gia San. Và nàng đắm đuối nhìn La Chí Cang. La Chí Cang vẫn giữ vẻ cau có:

- Em hiểu tất cả ... đến bây giờ anh vẫn còn lừa dối chính mình, anh đâu có hận thù Tuyết Kha ... Tại vì anh không khuất phục được Tuyết Kha đó thôi. Anh lúc nào cũng tỏ ra yêu say đắm nàng, lúc nào cũng ghen tuông và nghi ngờ từng đường đi nước bước của Tuyết Kha ... nếu là kẻ thù anh đâu có chứng tỏ những cử chỉ đó. Có thể anh yêu, vì tự ái anh muốn dùng thế lực trong vai trò làm chồng của anh để khuynh đảo tình cảm của Tuyết Kha ... nhưng càng chứng tỏ quyền uy bao nhiêu, thì anh đã nhận lãnh những sự thờ ơ lãnh đạm bấy nhiêu nên anh đã rơi vào nỗi đau khổ trầm trọng ... tại sao anh không nói thật.

Càng nghe những lời chân tình thổ lộ của Gia San, tâm hồn La Chí Cang càng xốn xang ray rứt, vì nàng đã điếm trúng tim đen ... nhưng vì tự ái La Chí Cang nhất định phủ nhận sự thật, cả vú lấp miệng em ... la hét um sùm để đánh át ... sự thật chua cay đó ...

- Tôi đã bảo không yêu nó mà em cứ lải nhải nói mãi. Tại sao tôi phải đi yêu một người đã hạ nhục tôi. Nay đến cô cũng sỉ nhục tôi nữa sao?

Vừa nói La Chí Cang vừa trợn mắt nhìn Gia San với những tia đỏ máu của một con thú muốn nuốt chửng con mồi hiện hữu trước mắt.

Gia San cố gắng giữ vẻ ôn hòa điềm tĩnh, cầm lấy bàn tay La Chí Cang áp lên má đầy nước mắt của nàng.

- Em hiểu anh và thương anh quá. Cho dù sự thật phũ phàng đến mấy đi nữa thì em vẫn một lòng yêu anh. Anh hãy sống theo ý nghĩ của anh, em không muốn anh phải sống mãi những ngày tháng nghịch lý với lòng mình, đến một ngày nào đó anh sẽ không còn đủ can đảm chịu đựng, và rồi anh sẽ hóa điên thì đau khổ cho em biết chừng nào! Anh đừng nên lẩn trốn với chính anh nữa ... Em hiểu vì anh quá yêu nên anh trả thù chỉ bằng cách để giày vò, đày đọa chỉ anh mới cảm thấy tự ái được xoa dịu ... nhưng điều đó anh đã làm, vì những thâm kịch do anh gây nên để rồi chính anh nhận lấy khổ đau gấp trăm lần ... Em không hiểu tại sao anh cứ tiếp tục mãi như thế ... lợi ích gì. Gần mười năm qua, theo ý em - anh nên nói thật ý nghĩ của anh cho chị ấy biết ... ít ra anh cũng biểu lộ đức tính rộng lượng bao dung người đàn ông cho chị ấy biết ... và sau đó, nếu còn thuận nghĩa vợ chồng thì sống tiếp tục, bằng không thì ... đường ai nấy đi!

La Chí Cang suy nghĩ miên man, qua những lời tâm tình nồng nhiệt của Gia San, và chàng cảm thấy những lời ấy đã gỡ dần chàng ra khỏi đồng tư vò. Có lẽ vì tình yêu đối với Tuyết Kha quá say đắm từ những phút giây đầu tiên đã làm cho La Chí Cang u tối lương tri La Chí Cang ôm ái rút tay ra khỏi hai bàn tay ôm ấp của Gia San, chàng thờ dãi ôm lấy đầu đau đớn.

- Gia San, tại sao em lại nói với anh những điều đó? Em không ghen không oán hận anh sao Em không nghĩ là em đã chiếm trọn trái tim đau khổ của anh sao

- Em đâu phải gỗ đá, chính vì yêu anh, em mới nói lên sự thật đó. Người vợ nào không muốn hình ảnh của mình ngự trị trọn vẹn và duy nhất trong tâm hồn chồng mình. Riêng với em, từ khi bước chân vào La gia trang, em chỉ là người vợ thứ và em cảm thấy an phận vì chung quanh mọi người đều yêu thương em, và cả Tuyết Kha không hề tỏ ý ghen tị, nên em không bao giờ muốn vượt xa hơn địa vị của em. Nhưng lần này vì yêu anh, em không muốn ai làm khổ anh, em cũng không muốn hình ảnh oai nghi của anh sụp đổ trong sự ngưỡng mộ tuyệt đối của em. Anh không thể yếu đuối bi quan đến như vậy được ...

Những lời nói của Gia San như những gáo nước lạnh tạt vào mặt làm cho La Chí Cang tỉnh táo La Chí Cang đưa mắt triu mến nhìn Gia San, anh đã tìm thấy nỗi rung động như lúc anh gặp Gia San đầu tiên. La Chí Cang nhìn kỹ khuôn mặt trái xoan hiền hậu với đôi mắt đen to như bồ câu đang lách lánh những hạt lệ, bỗng dưng La Chí Cang khám phá vẻ đẹp kiều sa mà từ lâu vì ghen tuông đeo đuổi Tuyết Kha, chàng đã quên lãng. Sắc đẹp của nàng thật sự đâu có thua kém Tuyết Kha, La Chí Cang ngồi thẳng xích lại gần Gia San lấy tay vuốt tóc nàng mỉm cười Gia San bắt gặp nụ cười La Chí Cang, nàng sung sướng chớp mắt bên lên mỉm cười theo

Sáng hôm sau La lão thái lại mời vương gia, phước tấn dùng điểm tâm. Riêng về ý nghĩ của La lão thái, những chuyện xảy ra đêm qua làm cho bà thỏa mãn vì từ lâu bà cũng có ý định như thế, nhưng bà sợ làm mất lòng bà phước tấn và vương gia, nên nghe đề nghị ly dị mắt bà sáng lên, và nhận lời ngay Mọi vấn đề nan giải bực dọc sống bên nhau như những hồn ma gần cả chục năm nay cũng làm cho bà khó chịu, sự có mặt của Tuyết Kha chẳng khác nào như cái gai ở trước mắt muốn nhổ đi cho nó xong. Thời buổi đang có phong trào đòi hỏi cái cách dân chủ tiến bộ này, chuyện trai gái tự do yêu nhau thì chuyện ly dị không phải là chuyện quan trọng. Đến lúc bà cũng chẳng cần lời dị nghị của thiên hạ, vì chính bà cũng đang cần sự thoải mái, sự an bình cho gia đình con cháu bà. Nên sau khi thỏa thuận với nhau giải pháp ly dị, thì La lão thái cho người giúp việc mời La Chí Cang đến thảo luận ngay

Sáng nay, vương gia đã lấy lại được sự bình tĩnh, hài hòa Vừa thấy La Chí Cang đến vương gia vội đứng dậy vỗ vai:

- Chí Cang, dạo này tôi có tuổi nên hay lẩm cẩm, đêm qua có gì không hay con bỏ qua đi nhé! Thật tình cha có lỗi với con, năm xưa cha đã sai lầm dùng thủ đoạn để gả Tuyết Kha cho con, cũng chỉ mong hai con được hạnh phúc. Đâu dè mọi chuyện trắc trở xảy ra làm khổ con cho mãi đến hôm nay, cha ân hận quá. Thôi thì cha xin lỗi con. Theo cha nghĩ, mọi chuyện lằng lằng đã qua con nên rộng lượng cho nó qua luôn. Và đã đến lúc hai con không nên làm khổ nhau nữa

Bà phước tấn chen vào:

- Chí Cang bây giờ đã có Gia San xinh đẹp, thông minh. Gia đình hạnh phúc thì nên buông tha cho Tuyết Kha, trông nó càng xấu và đau khổ cũng tội nghiệp. Má cũng đặt niềm hy vọng nơi con, con nghĩ như thế nào

La lão thái cũng không còn giận dữ như đêm qua, bà miễn cưỡng giữ nụ cười xã giao cũng góp lời:

- Vương gia nói với con những lời đó là thật lòng yêu thương con đấy! Vì đã đến lúc con phải nghĩ cho hạnh phúc con chứ. Chuyện gì con phải đuổi theo mãi hòn đá nặng trên lưng ... đã gần mười năm, mẹ thấy con chịu đựng đau khổ cũng nhiều rồi! Tất cả mọi người đều nghĩ về con sao con không quyết định để đi đến một giải pháp dứt khoát khi vương gia rời khỏi La gia trang. Chí Cang con hãy nói đi!

La Chí Cang vẫn đứng im như pho tượng đá, qua một đêm không ngủ dần vật tâm tư trên gương mặt xanh xao hốc hác, La Chí Cang không nhìn thấy mọi người đang nói chuyện mà nhìn ra khung cửa một cách lơ đãng đến khi nghe La lão thái nói La Chí Cang mới quay lại nhìn mẹ, suy nghĩ một lúc rồi mới từ tốn trả lời:

- Con thành khẩn xin các người đừng bắt buộc con làm ngược ý con ... con không muốn ly dị mà. Con xin lỗi về những lời nói và cử chỉ lố bịch đêm qua Có lẽ thái độ kém lễ phép đối với ba má xin ba má rộng lượng tha lỗi cho con. Từ này con sẽ cố gắng ăn năn hối cải để cư xử hiền hòa với Tuyết Kha, và con nguyện tạo cho nàng một cơ hội hạnh phúc.

Chưa nói hết ý, La lão thái tỏ vẻ giận dữ, quát mắt nhìn La Chí Cang:

- La Chí Cang, mẹ không hiểu con muốn nói gì? Tại sao con có thể khờ dại ngu xuẩn đến mức cùng quẫn như vậy?

Chí Cang vẫn kiên quyết:

- Con đã nói rồi cơ mà ... con nhất định không ly dị ... con không phải để trả thù hay hờn giận mà bởi vì ... con không thể thiếu Tuyết Kha trong đời sống của con ... các người nghe rõ chưa?

Cả ba người sững sờ khi nghe La Chí Cang nói lên sự mâu thuẫn đó ... người ngạc nhiên nhất là La lão thái ... chính bà cũng không tin những lời lẽ đó lại thốt ra từ miệng của La Chí Cang, nên bà hốt hoảng:

- La Chí Cang, con nói gì lạ lùng không thể tưởng tượng được đến như vậy, bộ con điên rồi sao? Tức quá La lão thái đập mạnh tay lên bàn:

- Không, con nói láo, không bao giờ có chuyện đó. Tại sao con phải nói những điều trái với ý con, mẹ hoàn toàn không tin. Đến lúc này chính mẹ cũng không bằng lòng cho đứa con bất hiếu làm nhục nhà họ La ... một người đàn ông mất hết cả sĩ khí, một người tri thức không thể cư xử ích kỷ tồi tệ đến như vậy, chính con tự hủy hạnh phúc của con. Tại sao lại có những ý nghĩ kỳ quặc đó xảy ra trước mặt mẹ?

La Chí Cang vẫn giữ điềm tĩnh:

- Đến lúc con không cần biết các người có tin hay không những lời nói thật của con, con chỉ biết đó là sự thật ... trước khi con nói lên sự thật đó con đã suy nghĩ kỹ lưỡng và phải dùng đến nghị lực cuối cùng ... tại sao các người lại bắt con nói khác hơn ý nghĩ trung thực của con! Điều đó thật là vô lý. Các người có biết bao nhiêu năm con đã tự đánh lừa con, sống giả dối với chính mình, nên con đã đau khổ triền miên cho đến ngày hôm nay, chính lúc con mới sống thực với lòng mình ... con đã can đảm nói lên sự thực đó ... tại sao các người không chịu hiểu con ...

Vừa nói La Chí Cang hai tay ôm lấy đầu quần quai trong nỗi đau khổ đến tội nghiệp ... và nhắm mắt lại La Chí Cang nói tiếp:

- Chính điều đau khổ của con là con đã yêu Tuyết Kha ngay từ lúc gặp gỡ. Sỡ dĩ con nói lên tất cả sự bí mật mà con đã giấu kín trong tâm hồn từ lâu ... vì các người đã đưa con vào cái thế không thể nói lên sự thực ý nghĩ mình ... các người đâu có hiểu, nói lên điều đó là một cực hình đối với con!

Chí Cang cố gắng kiềm hãm, nhưng những giọt nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt xanh gầy ... La Chí Cang cắn răng chịu đựng cho đến lúc không đủ can đảm tông cửa chạy ra ngoài ...

Một bầu không khí căng thẳng ngột ngạt bao trùm giữa ba người còn lại trong phòng. Vương gia cúi đầu xuống thờ dài, La lão thái đưa mắt nhìn bà phước tấn cũng chán nản thờ dài và ... tự động chia tay nhau.

Về đến phòng bà phước tấn đã tường thật hết mọi chuyện đã làm cho Tuyết Kha tê điếng cả tâm hồn, vì chuyện này xảy ra ngoài sức tưởng tượng của nàng.

- Ảnh yêu con? tại sao ảnh lại yêu con nhỉ thật là vô lý. Con không tin anh ấy yêu một người đàn bà đã mất sự trong trắng khi bước chân vào La gia trang này, một nơi chốn đầy khắc nghiệt của lễ giáo khiêm cung! Con hoàn toàn là một người đàn bà bất nghĩa, không xứng đáng với tình yêu của anh ấy đã dành cho con. Trong suốt gần mười năm

qua sống gần bên nhau tưởng chừng như những bóng ma đầy thù hận, bộ con không đo lường được tình cảm của Chí Cang đối với con hay sao! Cha mẹ đừng có tình những lời đường mật đấy! Chí Cang đang âm mưu gì đây, chắc lại muốn giờ trò ... để hành hạ trả thù con chẳng? Anh ấy cảm hận con từng phút, từng ngày. Đã dẫn vật, giày vò con trong suốt hơn tám năm qua chưa đủ sao. Có lẽ Chí Cang muốn con chết dần chết mòn thể thâm trước mắt anh, mới thỏa mãn. Không còn giấu giếm gì với ba má, suốt thời gian qua con đã nhận lãnh không biết bao nhiêu là đau khổ có lúc tưởng chừng như con muốn chết cho an thân nơi chín suối, con hoàn toàn không có quyền của một con người, con như một tội phạm. Những lúc ảnh làm cho con đau khổ tận cùng là những lúc ảnh sung sướng mãn nguyện nhất. Chắc ảnh muốn con biến thành trò tiêu khiển của anh? Thiếu con là ảnh thiếu đối tượng để sỉ nhục. Con van xin ba mẹ hãy tìm cách cứu con ra khỏi địa ngục này ... Vừa nói Tuyết Kha vừa nức nở khóc khiến vương gia và phước tấn cũng mũi lòng khóc theo. Phước tấn ôm con vào lòng vỗ về:

- Có thể con đã hiểu lầm nó. Vì trong lòng con lúc nào cũng hướng về A Mông. Có lẽ con chưa cho nó cơ hội để tỏ tình với con đó thôi!

Tuyết Kha sừng sốt ngược mắt nhìn mẹ:

- Không phải như thế đâu! Cho đến bây giờ mà mẹ còn bị những lời giả dối của anh ấy khuất phục mẹ. Có thể mẹ sinh con, nhưng mẹ hoàn toàn không hiểu tâm ý con ...

Tuyết Kha tỏ vẻ thất vọng:

- Chỉ có mấy câu "Anh ấy yêu con" là tất cả mọi người đầu hàng trước những thủ đoạn hãm hiếp của anh ấy. Tại sao ba mẹ không nghe lời con thuật lại tất cả những đòn thù nhỏ nhen, ích kỷ mà ấy ấy đã đối xử với con. Đến nước này con hoàn toàn thất vọng ...

Bà phước tấn ngắt lời:

- Dĩ nhiên, có bà mẹ nào không yêu thương con mình, nhưng nghe những lời tâm sự của Chí Cang thật sự mẹ cũng cảm động. Nó như con chim bị đạn, khi nói đến tình yêu với con, mẹ có cảm tưởng nó đã chân thành. Đã già đến bao nhiêu tuổi này bộ ba mẹ không phân biệt được những lời chân thật hay giả dối sao con! Theo thiên ý của mẹ, con nên suy nghĩ lại, lần hồi tìm cách tạo dựng lại niềm hạnh phúc. Trong một gia đình trên thuận dưới hòa còn gì hạnh phúc cho bằng ... Thôi đừng lo nghĩ vớ vẩn nữa ...

Vương gia mỉm cười xích lại bên Tuyết Kha góp ý:

- Mẹ con nói đúng đấy, chuyện đâu còn đó, lần hồi hiệp ý cùng nhau để giải quyết. Có lẽ cả hai phải tạo cơ hội đối diện nói thật lòng nhau, thì chuyện hiểu lầm không còn. Ba nghĩ những ý kiến của mẹ con nói có lý lắm ... con nên suy nghĩ lại xem.

Tuyết Kha nảo nề thất vọng, vì nàng chỉ còn hy vọng đóm lửa cuối cùng được thắp lên để nàng bám lấy tin yêu mà sống, không ngờ ánh sáng cuối cùng đã tắt lịm ... nàng chỉ còn ngập lút trong bóng tối thất vọng. Nàng cảm thấy đau đớn và cô đơn tận cùng. Đến nỗi không còn nước mắt để khóc nữa. Nàng bám vào thành ghế mệt mỏi nhìn vương gia và bà phước tấn, như một cái xác vô hồn ... cuối cùng nàng chỉ nói lên những lời trần trối xa vắng từ trong vô thức:

- Có phải ánh sáng cuối cùng đã tắt thật sự rồi sao? Chắc ta phải thực sự giải quyết đời ta cho mọi người mãn nguyện ...

Bỗng Tuyết Kha xoay người lại nhìn thẳng vào vương gia:

- Con cứ tưởng với uy quyền của ba có thể cứu con chứ. Ba có biết ba đã từng là một lãnh chúa một vùng, ai nấy đều khiếp sợ ba, sao bây giờ ba lại không đem sức mạnh đó để cứu con, ba có biết con đã chịu hơn tám năm rồi, tâm hồn con đã vỡ tan muôn ngàn mảnh ... Ba đã từng hứa với con cho dù khó khăn nguy hiểm đến mức nào thì lòng thương con ba không thay đổi và dĩ nhiên ba sẽ vượt qua để cứu con mà.

Vội về mặt trầm ngâm vương gia gật gù nói:

- Tuyết Kha, con vẫn là con yêu quý của ba. Đã bao năm nhớ thương con và cầu khẩn Phật Trời cho con hạnh phúc. Ba đã lớn tuổi rồi, những dũng mãnh thời trai trẻ đã qua. Đến lúc ba sống đơn thuần với tình cảm lại dễ xúc động, mấy hôm trước ba đã xúc động vì những lời tường thuật của A Mông nên vội vã tìm đến thăm con. Hôm qua lại

xúc động nghe những lời tâm sự náo nùng của con và sáng nay của Chí Cang. Tất cả mọi lời đều chân thật nên tất cả đều có giá trị đối với bà. Bây giờ phải xử trí như thế nào đây. Cũng chính vì thiếu suy nghĩ mà ngày xưa ba mẹ đã làm lỡ xử tệ cuộc tình của con ... Tất cả mọi đứa con đều vô tội từ A Mông, Chí Cang và con ... tất cả đều tội nghiệp, ba thương hết các con với lòng thương yêu chân thật của ba ...

Vương gia triu mến nhìn Tuyết Kha:

- Đó là những lời thật của ba, có lẽ ba không còn sống bao lâu nữa nên tâm hồn ba dạo này bỗng dưng rộng lượng ... con nên hiểu ba ... vì ba không biết phải làm thế nào bây giờ ... đừng bắt ba phải thêm một lần làm lỡ nữa ... chưa nói hết lời vương gia thấy mệt nên vuốt ngực để kiềm hãm cơn họ

Tuyết Kha cố gắng ngăn giữ những dòng nước mắt, lẳng lặng nhìn vương gia rồi thờ dài ... Căn phòng lại chìm trong bầu không khí trầm lắng buồn bã.

Qua lời thuật lại của ông bà vương gia về những điều La Chí Cang đã làm, Tuyết Kha choáng váng mặt mày vì nàng không thể tưởng tượng con người La Chí Cang lại có thể thâm hiểm đối với nàng như vậy. Mọi người có vẻ đều xúc động trước màn kịch thương tâm đầy lố bịch của La Chí Cang. Tuyết Kha có cảm tưởng như đang rơi xuống vực sâu và hoàn toàn tuyệt vọng ...

Buổi cơm tối bà Phùng ra lệnh cho Tiểu Vũ Điểm xới cơm cho từng người và phải đứng hầu Tiểu Vũ Điểm về mặt ngậy thơ nhưng đượm buồn, có lẽ vì hiểu mình là tội đồ nên thật trọng hậu hạ từng người. Tuyết Kha nuốt từng miếng cơm mà nàng có cảm tưởng như nuốt từng cục than hồng, theo dõi những cử chỉ tội nghiệp của Tiểu Vũ Điểm mỗi lần cúi khom xới cơm mang tới từng người, làm cho lòng nàng tê điếng. Hiểu được ý con nên ông bà vương gia cùng chỉ ăn lời vài miếng cho xong, và thấy được tình cảm của Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điểm, trong lòng cả hai đều đau như dao cắt.

- Tiểu Vũ Điểm ...

Đột nhiên La Chí Cang gọi:

- Dạ ... dạ ... Thừa thiếu gia gọi cháu

Tiểu Vũ Điểm sợ sệt lính quỳnh suýt làm rơi bát cơm trên tay. Càng lính quỳnh bao nhiêu thì nỗi sợ sệt càng tăng lên bấy nhiêu làm cho khuôn mặt Tiểu Vũ Điểm càng thêm tái xanh. Liếc mắt thấy cảnh tượng đáng thương của con nên Tuyết Kha không cầm lòng được vội đứng lên bước nhanh đến đỡ bát cơm nóng trên tay Tiểu Vũ Điểm, nếu không sẽ bị rơi vỡ. Nhưng La Chí Cang nhanh hơn, đã đỡ được bát cơm trên tay Tiểu Vũ Điểm trước Tuyết Kha.

- Phi Thúy, hãy đưa cháu đi thoa dầu nhanh đi kẻo phỏng tay. Vừa nói Chí Cang vừa nhìn Tiểu Vũ Điểm với giọng ôn tồn:

- Tôi gọi cháu chứ có làm gì đâu mà cháu hoảng sợ đến thế?

Tiểu Vũ Điểm cố nén cơn đau, đầu cúi xuống:

- Dạ ... dạ ... Thiếu gia sai bảo chuyện gì để cháu làm. Cháu không có gì đâu

- Thật ra tôi định bảo cháu xuống bếp tìm việc nhẹ nhàng hơn tôi không có ý xấu đối với cháu đâu. Mặc dầu La Chí Cang cố đóng kịch ra vẻ biết thương yêu người nhưng sự kiện vừa xảy ra ... chỉ có tiếng gọi thôi đã làm cho Tiểu Vũ Điểm bay hồn bạt vía, đủ biết La Chí Cang hung ác đến độ nào, hèn gì đối xử thậm tệ với Tuyết Kha là đúng lắm ... nên thừa cơ hội đó vương gia và phước tấn mới quyết định ngay chuyện ly dị.

La chí Cang giả bộ quay sang bà Phùng trách móc:

- Bà Phùng, bà thật quá đáng, đứa bé mới ngần ấy tuổi đầu mà bà sai bảo những chuyện người lớn! Ở nhà này cả chục người hầu sao không sai bảo họ?

La lão thái vội lên tiếng:

- Đó là ý tốt của bà Phùng, nếu không tập cho nó những chuyện lớn thì làm sao trưởng thành được.

- Thôi được, thôi được.

La Chí Cang dịu giọng nói tiếp:

- Phải thúy hãy đưa cháu xuống bếp và từ rày không được giao việc nặng nhọc cho nó nữa. Và nên nhớ từ đây nên đưa nó hầu hạ Tuyết Kha vì hai người trông như có duyên phận với nhau lắm đấy.

Tuyết Kha nghe nói giật mình, nàng liếc mắt nhìn sắc diện của La chí Cang sau câu nói. Nàng như có linh tính mọi chuyện chắc không qua mắt La Chí Cang. Hay là La Chí Cang đã khám phá ra mọi chuyện? Hay là chàng chỉ nghi ngờ vớ vẩn vậy thôi! Hay vì cử chỉ quá trù mền của ta đối với Tiểu Vũ Điểm chẳng? Hàng trăm câu hỏi vụt đến trong ý nghĩ của Tuyết Kha. Nhưng nhìn qua nét mặt của La Chí Cang thì vẫn bình thản lạnh lùng như mọi khi. Trong một thoáng, ánh mắt của Tuyết Kha chạm cùng với cái nhìn của La Chí Cang.

Tuyết Kha đã đọc thấy có chút gì dịu dàng bao dung và hiền hòa một cách kỳ lạ.

Tuyết Kha lúng túng trong giây phút, và nàng không biết mình sẽ làm gì ... bây giờ.

Buổi cơm tối nhuộm đầy không khí ngột thở, vì hình như ai cũng miễn cưỡng nuốt cho xong chén cơm hậu đãi vì ngại phụ lòng nhà. Ông bà vương gia xin kiếu từ trở về phòng. Tuyết Kha cũng lặng lẽ về phòng riêng, nàng chưa kịp sắp xếp chăn gối thì La Chí Cang xô cửa bước vào trước sự kinh ngạc của Tuyết Kha, La Chí Cang cố giữ cho nét mặt bình thản, nói giọng ôn tồn:

- Anh có việc muốn nói với em được không?

Tuyết Kha cúi đầu:

- Dạ được, anh cứ nói đi!

Trong ý nghĩ của nàng như đang chuẩn bị một sự chống đối mãnh liệt, vì hôm qua nàng tưởng sẽ dựa vào sự che chở của cha mẹ, nhưng cuối cùng nàng đã thất vọng, bây giờ chính nàng phải tự bảo vệ lấy mình, đứng trước một đối thủ lợi hại sắp phải đương đầu nên nàng tự nhủ phải hết sức thận trọng, can đảm lên mới vượt qua được những trở ngại này. Chí Cang trầm ngâm vài phút rồi thông thả nói với Tuyết Kha:

- Về vấn đề ly dị của chúng ta, có lẽ điều này quá mới mẻ đối với anh. Nhưng với xã hội tân tiến hiện thời, anh nghĩ chắc cũng không có gì là lạ cho những cặp vợ chồng cảm thấy không nên sống chung tiếp tục nữa. Tuy nhiên, đây là một hiện tượng quá mới lạ xảy ra trong đại gia đình của chúng ta. Vì từ lâu, gia đình này vẫn được dạy bảo theo truyền thống lễ nghi, cung cách đạo đức. Nên chuyện ly dị đã làm cho mọi người hết sức ngạc nhiên. Giữa chúng ta, ngay từ đêm tân hôn đã gây nhiều sóng gió, nhưng qua thời gian hơn tám năm đã phối phai hờn giận. Ngay từ lúc cam go nhất của tình cảm, tại sao em không đòi ly dị, cho đến nay sao lại đề nghị khi mặt nước hồ đã phẳng lặng? Anh không hiểu tại sao một người con gái hiền thực như em lại bị cuốn theo sóng của thời đại, và đã học đòi trào lưu văn minh này từ bao giờ nhỉ? Không biết có liên hệ đến Hoàng Ngọc lâu ... đến Cao Hàn ...

Tuyết Kha nghe nhắc đến Cao Hàn, nàng giật mình ngược lên nhìn La chí Cang và tự hỏi, có lẽ chàng điều tra và tìm ra manh mối, chàng vào đây với mục đích phanh phui sự thật chứ không phải để giải hòa.

Giọng nói của La Chí Cang nghiêm nghị và, thành thật:

- Anh xin lỗi em. Đáng lẽ anh không nên theo dõi từng hành vi, cử chỉ của em như vậy, anh thật thô lỗ hèn hạ hết sức đối với em, và dường như lúc nào cũng muốn dùng những lời chanh chua cay đắng để trách cứ em ... có thể mọi lý do cũng chỉ vì ... anh yêu em. Một lần nữa anh thành thật xin lỗi em, và chúng ta hãy bắt đầu lại!

Với đôi mắt hiền dịu thành khẩn, Tuyết Kha nhỏ nhẹ:

- Tại sao anh mãi đeo tảng đá phiến muộn hoai trên vai. Nên lợi dụng sự bất hòa này để dứt khoát bỏ em đi có phải hợp lý, để anh sống trọn với hạnh phúc của anh. Vì em chỉ như cái gai trước mắt, chỉ làm anh bức bối thôi. Càng gần em, càng thêm sự bất hạnh cho anh. Trong tám năm qua, thật nhiều hải hùng vỹ đã xảy ra nhiều phiến muộn, dần vật, khổ đau cho cả hai chúng ta, níu kéo làm gì nổi đau như vết dao nhức nhối đó. Em

cảm thấy chúng ta không nên duy trì mãi cuộc hôn nhân miễn cưỡng đầy kịch tính đó mãi làm gì ...

La Chí Cang thở dài, ngồi xuống bên mé giường:

- Anh biết, viên ngọc khi còn ở trong tay mình không thấy quý nên khi vụt mất, mình mới cảm thấy tiếc nuối ngẩn ngơ. Chính anh bây giờ đang ở trong trạng thái ấy. Em có nghĩ rằng ... vì anh đã yêu

- Xin anh đừng nói ... yêu tôi

Tuyết Kha cắt ngang lời La chí Cang:

- Anh có thể đóng kịch trước mặt ba má tôi, chứ anh không thể đánh lừa được tôi. Anh tầm thường lắm. Tôi xin anh hãy buông tha tôi, anh đừng bày vẽ nói yêu đương với tôi. Quả là chuyện hoang đường, tôi hoàn toàn không tin anh. Tôi van anh hãy buông tha tôi mà ...

La Chí Cang nhấn nạt ngồi im để nghe những lời trách móc. Chàng không ngờ con người đoan trang hiền dịu ấy, suốt bao nhiêu năm trời tuân phục dưới mọi quyền uy của chàng, bỗng dưng ngày hôm nay trở dậy, một cách quyết liệt, làm cho La Chí Cang hết sức ngạc nhiên sửng sốt.

La Chí Cang nắm chặt lấy đôi vai của Tuyết Kha lay mạnh:

- Thực sự anh cũng mong là anh sẽ không bao giờ yêu em ... thì hạnh phúc cho anh biết mấy. Nhưng càng cố gắng quên em thì anh như đang phản bội lại chính anh. Và mỗi lần anh tự đánh lừa mình như thế là mỗi lần tâm hồn anh đau khổ biết chừng nào ... mà em đâu có hay. Anh quả thật là một kẻ bất hạnh. Anh không thể nào mất em, vì em đã là một phần trong sự sống của anh từ lâu rồi! Em cứ việc không tin tùy ý em ... nhưng sự thực anh đã yêu em.

Nghe La Chí Cang nói thế, Tuyết Kha hốt hoảng la lên:

- Yêu ... yêu ... xin anh tha cho tôi đi, cho đến bây giờ, anh còn đủ can đảm nói như thế đối với tôi! Anh yêu tôi từ bao giờ nhỉ! Sao tôi không biết?!!

Rồi đột nhiên La Chí Cang ngược đôi mắt sáng rực lên nhìn thẳng vào đôi mắt của Tuyết Kha, và chàng cố nén sự xúc động tột cùng để thốt ra những lời tâm sự giấu kín tận đáy lòng từ bao nhiêu năm nay.

- Ngày cưới em có lẽ vì phải lo bận rộn nhiều công việc trước ngày đón cô dâu, đã tạo cho anh những rạo rức khắp khờ sẽ đón người yêu anh từ trong mộng. Chỉ nhìn khuôn mặt của em trong giây phút bước vào khung cửa La gia trang là anh đã cảm nhận được sự hạnh phúc tuyệt vời! Anh đã thực sự yêu em ... điều đó làm sao em hiểu được ... cho đến khi được nghe em thổ lộ nỗi niềm chua chát đó, anh như rơi xuống vực thẳm khổ đau, và em đã hy sinh ngay cả bản thân em để bảo vệ hạnh phúc tiềm ẩn trong tâm hồn em từ thuở biết yêu lần đầu. Từ đó anh vì yêu em mà đâm ra hận em, thù hận người đàn ông đã được em trao nụ hoa đầu hạnh phúc đó. Bây giờ chắc em đã hiểu, anh đã yêu em từ bao giờ và thù hận em từ bao giờ?

Tuyết Kha nhìn đăm đăm La Chí Cang, đây là lần đầu tiên Tuyết Kha khám phá con người thật của La Chí Cang. Trong khóe mắt chàng long lanh. Bỗng Tuyết Kha thấy lòng mình chùng xuống, và nàng tự hỏi những lời nói của La chí Cang có phải là phát ra từ sự hối hận chăng? tuy nhiên Tuyết Kha sợ sự im lặng sẽ đồng lõa cho những tấn công bất ngờ, vì nếu xảy ra chắc nàng sẽ quy ngã, đầu hàng nên Tuyết Kha cố gắng đánh tan bầu không khí nguy hiểm đó:

- Tôi thành thật xin lỗi anh tất cả, cuộc hôn nhân này do tôi tạo ra ... và tôi chịu tất cả tội lỗi, nếu đã gây ra sự đau khổ cho anh, kiếp này trả không được, tôi xin nguyện ở kiếp sau

La chí Cang trầm ngâm được một lúc thì lên tiếng:

- Theo anh nghĩ, em không nên nói những lời xin lỗi nghe khách sáo quá, tại sao phải xin lỗi

La chí Cang âu yếm cầm lấy đôi tay của Tuyết Kha và hôn nhẹ:

- Em đừng nói đến kiếp sau, chỉ trong kiếp này mà em hứa cùng ta thỏa nguyện chuyện lứa đôi hạnh phúc, hưởng gì hẹn đến bao nhiêu kiếp nữa ... Chúng ta còn được nữa đời còn lại, chúng ta sẽ bắt đầu lại tất cả. Bao bão tố đã qua đi, anh hy vọng mùa xuân bắt đầu trong khu vườn tình yêu của chúng ta Anh đã nghe hình như có tiếng chim hót trong hờn anh đêm nay ... có phải như thế không em? Hãy cho anh chuộc lại những lỗi lầm xưa cũ, anh nguyện sẽ hoàn toàn đổi thay là một người chồng mới đầy yêu thương, che chở an ủi cho em đến khi bạc đầu Em hãy cho anh một cơ hội ... Anh yêu em.

La Chí Cang đắm đuối nhìn Tuyết Kha, và tiếp tục nói những lời thành khẩn như một tội đồ sám hối

Những lời nói của La Chí Cang như có ma lực thu hút làm lòng nàng mềm nhũn, nàng có cảm tưởng như đang chơi vơi giữa lưng trời Nàng bay bổng như cánh chim. Tuyết Kha không cảm nổi nước mắt, nàng ôm mặt nức nở:

- Thật lạ lùng, đã hơn tám năm trời, một người chồng sau khi cưới vợ mới thật sự biểu lộ tâm tình chân thật của mình. Không biết đây có phải là giấc mơ hay sự thực? Không biết cho đến giờ phút này em có thể không hoài nghi, xóa tan tất cả mọi sự đê tiện để tin những lời bi thảm này của anh chẳng? Nhưng cho dù đó là sự thật hay chỉ là những lời phủ dụ, phỉnh phờ em, em vẫn cứ cho nó là sự thật của lòng bao dung và niềm ăn năn từ tâm nhất.

Sự mâu thuẫn đang giằng xé trong lòng, nàng quằn quại đau khổ như một con sâu trong cuống hoa, trông thật tội nghiệp.

- Tuyết Kha, em đã khóc rồi đấy và cứ để cho nỗi buồn tự nhiên bộc lộ ra ngoài, may ra sẽ làm cho em vui đi ... Nhưng chính những giọt nước mắt của em đã làm cho anh cảm thấy sung sướng vì những lời nói của anh đã làm cho em không còn thù hận anh ... và em đã tha thứ cho anh.

Tuyết Kha ngược lên nhìn La Chí Cang gật đầu như thỏa hiệp với sự nhận xét của La Chí Cang.

Chương 11

Đã hơn mười ngày trôi qua, đối với Cao Hàn như mười năm biền biệt. Mỗi ngày Cao Hàn ở Hoàng Ngọc lâu cứ nóng lòng trông ngóng tin tức, bỏ bê cả việc buôn bán. Hàng trăm câu hỏi cứ nảy sinh trong đầu óc tưởng tượng của Cao Hàn. Không biết những chuyện gì sẽ xảy đến cho Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điểm, đứa con yêu quý của chàng. Và sự mong ngóng cuối cùng rồi cũng xảy đến. Ông bà vương gia đã đến thăm Cao Hàn, và đã cho Cao Hàn biết tất cả những sự kiện xảy ra trong thời gian chờ đợi Với nét mặt đăm chiêu vương gia đã tâm sự:

- Qua những điều chúng tôi đã nhìn thấy, chắc chắn có những bất hòa xảy ra giữa La Chí Cang và Tuyết Kha ... Nhưng biết làm sao bây giờ, khi trên thực tế pháp lý Tuyết Kha là vợ được gia đình La Chí Cang cưới hỏi đàng hoàng, danh chánh ngôn thuận. Nếu cuộc hôn nhân đó hoàn toàn bị gãy đổ, mất hạnh phúc thật sự, và chính Tuyết Kha bị đày đọa vô cùng tàn nhẫn dĩ nhiên chúng tôi có trách nhiệm can thiệp để cứu thoát Tuyết Kha ... và giao lại cho cậu Nhưng đằng này không phải ghê gớm như chúng ta đã tưởng tượng. Dĩ nhiên có những mối bất hòa, nhưng tựu trung chỉ là những bất hòa xảy ra như hàng vạn cặp vợ chồng khác, không trầm trọng lắm. Và bây giờ, trước mặt chúng tôi, La chí Cang đã tỏ ra người có lỗi, y đã xin lỗi và hứa từ nay về sau sẽ thay đổi tất cả tình cảm cuộc sống đối với Tuyết Kha ... Như thế thì cậu bảo chúng tôi can thiệp vào đâu được? La Chí Cang biểu lộ sự thành khẩn cùng tận, đến nỗi cả hai chúng tôi đều phải chấp nhận sự hối cải chân thành đó. Thôi thì để cho chúng nó có cơ hội tạo dựng lại hạnh phúc, chúng ta không có quyền xen vào nội bộ gia đình nó nữa Chúng tôi cũng thành thật khuyên cậu hãy rời xa khỏi huyện này để giúp cho vợ chồng nó những ngày êm ả cuối đời Tôi chắc cậu cũng yêu thương Tuyết Kha mà hy sinh cho nó!

Nghe những lời khuyên của vương gia, giống như trăm ngàn mũi tên đang bắn vào trái tim nhức nhối đau khổ của Cao Hàn. Cao Hàn vẫn cứ lắc đầu không tin vào những lời nói của vương gia:

- Thật vô lý, trong khi chính Tuyết Kha đã nhiều lần cầu cứu cơ mà. Xoay qua bà phước tấn, Cao Hàn thành khẩn:

- Bà là mẹ của Tuyết Kha, đã cứu mạng bằng tất cả sự yêu thương, tôi hy vọng bà sẽ nói lên sự thật.

Bà phước tấn do dự nhìn vương gia, không biết phải nói thế nào đây. Suy nghĩ một lúc bà chậm rãi trả lời:

- Nó ... nó nhờ chúng tôi đến đây nói lại với cậu ...

Bà ngập ngừng:

- Nó bảo ... là cậu hãy quên tất cả. Nếu quả thật cậu còn yêu thương nó, thì nên xa lánh nó, và hãy dồn tất cả lại cho Tiểu Vũ Điểm.

Cao Hàn bực tức:

- Tại sao lại đổ tất cả lên đầu bé thơ và chính là con của mình? Tiểu Vũ Điểm có khác gì hoàn cảnh của Tuyết Kha đâu. Nó đang đau khổ như mẹ nó, tại sao chúng ta không cứu lấy những người đang đau khổ?

- Hãy bình tĩnh, chúng tôi cũng đang tìm cách nhờ Tuyết Kha thừa lại với La lão thái giao Tiểu Vũ Điểm lại cho chúng tôi mang về, lấy cơ hiện tại La gia trang nhiều người giúp việc mà hiện gia đình chúng tôi thì cần một cháu nhỏ săn sóc, sai bảo những việc vặt vãnh ... hy vọng chúng tôi sẽ đạt được ý muốn. Tuyết Kha hứa sẽ tìm mọi cách để nhờ La Chí Cang thừa lại với La lão thái. Sau khi rời khỏi La gia trang chúng tôi sẽ mang Tiểu Vũ Điểm đến trao lại cho cậu, và cậu nên mang đến ngay Phước Kiến để ẩn cư.

Cao Hàn gạt đầu nhìn bà phước tấn:

- Đó là kế hoạch của ông bà và Tuyết Kha

- Phải

- Đó là mệnh lệnh buộc tôi phải làm theo chứ gì?

- Nếu cậu không làm theo thì sẽ thực hiện theo ý cậu như thế nào

- Tôi muốn cả hai mẹ con Tuyết Kha. Vì cả ba chúng tôi là một gia đình. La Chí Cang là người ngoài, không liên hệ huyết thống gì với nhau mà. Dĩ nhiên chúng tôi không bàn đến chuyện xưa nữa, chúng ta hãy nên ngay thẳng bàn đến những chuyện cụ thể hiện tại. Tôi biết nếu Tiểu Vũ Điểm rời xa mẹ nó, chắc chắn Tuyết Kha sẽ chết mất, và như thế chúng ta lại mang tội chia rẽ tình mẫu tử. Nàng sống được đến ngày hôm nay là để nuôi hy vọng gặp lại đứa con yêu dấu của nàng, nhưng định mệnh quá trớ trêu, nàng đã hội ngộ đứa con đầy yêu thương đó trong một hoàn cảnh quá bi thương, tội nghiệp. Theo ý tôi, phải bằng mọi cách để cứu thoát nàng và đưa con của tôi ra khỏi nơi đầy đọa tàn nhẫn đó ...

Vương gia ngắt lời Cao Hàn:

- Cậu làm như thế đâu có được, cậu và Tuyết Kha giống nhau ở chỗ quá nóng nảy, cứng rắn, bảo thủ. Nên lúc nào cũng tưởng mình đạp vỡ được những tảng đá khổng lồ. Nếu Tuyết Kha biết được cha con cậu đoàn tụ, chắc chắn nó sẽ sung sướng an tâm đến mức nào, và có thể nói tâm hồn nó mới an tịnh để kết nối hạnh phúc với La Chí Cang ...

Cao Hàn đập mạnh tay lên bàn, và hét lớn như con thú bị thương:

- Tôi quyết định rồi, tôi phải cứu nàng ra khỏi ngôi nhà quỷ ám đó. Nàng đã đau khổ bao nhiêu năm rồi, tôi thế phải cứu nàng ra, ông bà nghe rõ chưa. Chúng tôi phải đoàn tụ, những người yêu thương nhau phải sống sung sướng với nhau. Có như thế ông Trời mới công bằng được.

- Cậu muốn đoàn tụ như thế nào Thực sự cậu không có tư cách để làm cái việc ngông cuồng đó được. Còn có pháp luật chứ có phải đâu cậu sử dụng luật rừng ở chỗ không người!

- Dĩ nhiên, nếu cần sử dụng vũ lực để cứu người, tôi vẫn thực hiện ... miễn là làm thế nào để cứu Tuyết Kha ra khỏi La gia trang. Ông bà nên nhớ hiện tôi đã chuẩn bị những tay võ nghệ cao cường nhất để thi hành kế hoạch.

Vương gia giận dữ:

- Bộ cậu định dùng vũ lực để đi bắt người sao Thật là ý tưởng hoang đường. Cậu nên nhớ La gia trang là một trong những nơi chốn có thế lực nhất tại huyện Thừa Đức này ... đã từ muốn bắt ai thì bắt.

- Nhưng đối với chúng tôi là chuyện khác, chúng tôi thừa biết điều đó mà vẫn đương đầu, chúng tôi chúng tôi phải có thực lực như thế nào

Vương gia lắc đầu:

- Tôi không tán thành hành động của cậu Tại sao cậu cứ xen vào chuyện nội bộ của người khác?

- Tuyết Kha là vợ của tôi, nàng đã có con với tôi, tôi phải có bổn phận cứu nàng và đưa con của tôi chứ. Ông là cha mà sao ông không giúp tôi để cứu lấy đứa con đang đau khổ.

- Tôi đã bảo với cậu là cậu đang chơi với dao đó, chắc chắn cậu sẽ chảy máu Chưa thi hành mà tôi đã nhìn thấy sự thất bại của cậu Cậu muốn mang tính mạng của Tuyết Kha và Tiểu Vũ Diễm ra đùa giỡn với tử thần? Với hàng rào kiên cố người giúp việc tới lui canh chừng, đến con chuột cũng không lọt ra khỏi cửa, huống gì con người Tôi thành thật khuyên cậu, nếu quả thật yêu thương Tuyết Kha và Tiểu Vũ Diễm, thì hãy nên để cho mẹ con nó an vui, tiếp tục cuộc sống mới Nếu cậu cứ lén lút phá hoại bằng cách này hay cách khác thế rồi cậu cũng vào tù, và lại gây rắc rối thêm cho mẹ con Tuyết Kha Đối với tôi, chuyện cũ coi như xóa bỏ, tôi thành thực xem cậu như con nên tôi mới khuyên cậu những lời chân tình ấy Tôi vẫn có điều hy vọng cậu sẽ mang Tiểu Vũ Diễm tới một phương trời xa xăm nào đó nuôi dạy cho nó nên người, có tương lai là cậu đã giúp Tiểu Vũ Diễm đền ơn sinh thành của Tuyết Kha

Bà phước tấn cũng xen vào:

- Cao Hàn, hãy bình tâm suy nghĩ đi Tiểu Vũ Diễm có những nét xinh đẹp như mẹ nó, lại thông minh nữa, nếu cha con đoàn tụ với nhau không có gì hạnh phúc bằng, đó là mong ước của Tuyết Kha Thôi đừng gây thêm sự đau khổ cho nhau nữa Cao Hàn nên hy sinh một người đi ... cũng không nên "được voi đòi tiên", nếu không suy nghĩ sâu xa, lỡ có chuyện gì bất hạnh xảy đến thì ân hận cả một đời Chúng tôi hiểu tâm trạng của cậu, nhưng thôi, hãy vì Tuyết Kha mà nghe theo sự sắp xếp của Tuyết Kha đi

Sực nhớ một điều, bà vội mở chiếc ví nhỏ lấy mảnh giấy trao cho Cao Hàn:

- À, Tuyết Kha có trao cho con mảnh giấy này, xem đi ...

Cao Hàn vội quay lại, mắt chàng chạm phải mắt bà phước tấn, tự nhiên chàng có linh tính như sau đôi mắt u buồn ấy chứa chất những ý nghĩ nguyên vẹn thực thà chuyển từ tâm hồn của Tuyết Kha Những lời nói vừa rồi hoàn toàn trái ngược với ý nghĩ của bà. Cao Hàn nhận mảnh giấy và vồn vồn trong ý chỉ có mấy câu: "Ngọc ở trong Tuyết không hề phại Tiểu Vũ Diễm con của chúng ta Hãy yêu thương nó. "

Cao Hàn đang đăm chiêu với những lời lẽ trong mảnh giấy nhỏ qua nét chữ yêu dấu của Tuyết Kha ... Bà phước tấn lên tiếng:

- Vì con của các con, nên con phải hy sinh mà yêu thương Tiểu Vũ Diễm. Như vậy ba mẹ mới hy vọng có cháu ngoại để bông chứ. Chúng tôi nhất định phải cứu lấy Tiểu Vũ Diễm ra khỏi la gia trang mà. Thật sự cứu lấy Tiểu Vũ Diễm không phải là chuyện dễ dãi chút nào. Không biết trời có thuận cho lòng người mưu sự thành công hay không.

Cao Hàn thờ dãi tỏ ra bất lực trước hoàn cảnh mâu thuẫn:

- Tiểu Vũ Diễm, con của chúng ta, tôi phải nghĩ cách cứu con trước nhất. Rồi sau đó hãy tính chuyện cứu Tuyết Kha ...

Liên tục mấy ngày, không khí trong La gia trang như đang ở trong tình trạng chiến tranh lạnh. Bên ngoài có vẻ như bình thường, thanh thản, nhưng bên trong mỗi ngày như đang diễn ra một trò thật là bí hiểm như một thế giới riêng tư. La Chí Cang thì làm ra vẻ như người vừa lột xác đối với mọi người dịu dàng kiểu cách đôi khi như giả tạo. Tuyết Kha thì cố gắng tỏ thái độ dịu hiền như một người vợ chính chuyên thờ chồng. Tuy nhiên ánh mắt và cử chỉ dành cho Tiểu Vũ Điềm, nàng lén lút theo dõi những bước chân của Tiểu Vũ Điềm, vương gia và bà phước tấn thì ra vẻ vui tính hơn với nụ cười phúc hậu lịch thiệp và kiểu cách của một nếp sống vương giả còn sót lại. Cũng nhiều lúc vương gia cố gắng khuyên răn Tuyết Kha không nên biểu lộ tình cảm lộ liễu quá sẽ làm cho mọi toan tính bất thành. Bên ngoài thì như thăm lặng nhưng bên trong tiềm ẩn những đợt sóng ngầm chực chờ trỗi dậy bão tố.

Trong khi đó La lão thái là nhân vật sâu sắc điềm tĩnh nhất. Bà âm thầm theo dõi từng người để xem họ đang diễn xuất vai trò gì với màn bi hài kịch trong thời gian lưu trú tại La gia trang này. Bà Phùng, một nô bộc trung thành cũng đang ráo riết theo dõi và báo cáo đầy đủ chi tiết cho La lão thái ... nào là Tiểu Vũ Điềm lén lút đến gặp Tuyết Kha rồi đưa đến phòng vương gia và bà phước tấn xàm xì ... làm cho bà Phùng nghi ngờ có chuyện gì bí mật có liên quan đến Tiểu Vũ Điềm ... tên nhóc con a đầu lấm chuyện. Theo lời bà Phùng, có đêm Tuyết Kha ra cổng giúp Tiểu Vũ Điềm lau bóng đèn vừa lau vừa khóc. Trong thời gian gần đây tính tình Tuyết Kha bất thường lắm, hay là Tuyết Kha đang bị bệnh tâm thần chăng?

Thật quái lạ, nhưng còn vương gia và phước tấn cũng có vẻ yêu thương săn sóc và tội nghiệp con bé a đầu lấm. La lão thái đột nhiên để ý đến Tiểu Vũ Điềm, và lần đầu tiên La lão thái mới nhìn kỹ khuôn mặt Tiểu Vũ Điềm. Quả thật con bé có khuôn mặt trong sáng thông minh thật. Đôi mắt đen long lanh như hai hột nhãn. Đôi môi đỏ như hoa đào, cặp chân mày vòng nguyệt, da dẻ mịn màng, tay chân thon đẹp, đài các như con của các bậc quân tử tiểu thư con nhà giầu. Với những hình tướng khôi ngô như thế không thể nào là xuất xứ là con cái nông dân ở nhà quê được. La lão thái lại quay về với những ngày đầu tiên Vũ Điềm được bà Phùng mang đến giới thiệu với La lão thái ... Trong khi La lão thái miên man nghĩ về Tiểu Vũ Điềm thì ông bà vương gia bước vào chào La lão thái để ngày hôm sau chuẩn bị trở về Bắc Kinh.

Trong thâm tâm La lão thái cũng không ưa thích vương gia nên trông họ sớm rời khỏi La gia trang càng sớm càng tốt. Tuy nhiên bà cũng cố gắng làm ra vẻ lịch sự đầy đọa:

- Sao ông bà vội về sớm thế? Ở lại chơi thêm vài ngày, không mấy khi chúng ta gặp gỡ nhau mà.

Wương gia cũng cười xã giao tiếp lời:

- Ở nhà còn nhiều việc phải làm. Nhìn thấy Tuyết Kha, La Chí Cang hòa thuận để tạo dựng tương lai hạnh phúc là chúng tôi cảm thấy vui rồi. Chúng tôi thấy thời gian đến thăm bà và mấy cháu như thế cũng tạm đủ. Trước khi ra về chúng tôi muốn xin thưa với bà một chuyện không biết có đáng không?

La lão thái ngạc nhiên hỏi lại:

- Vậy có việc chi cứ nói

- Là chuyện con nhỏ giúp việc Tiểu Vũ Điềm.

La lão thái giật mình và ngạc nhiên:

- Nó có chuyện làm phiền lòng nhị vị à?

Wương gia cười cầu hòa:

- Thưa bà không phải vậy. Chỉ có vài ngày ở đây mà chúng tôi đã có cảm tình với con nhỏ đó, ước gì bà đồng ý cho nó về hầu hạ chúng tôi trong tuổi già thì không còn gì hạnh phúc cho bằng.

La lão thái cũng lấy làm lạ, vì thật sự vương gia tuy đã hết thời quan tước, nhưng kẻ hầu người hạ thiếu gì, đâu phải cần đến một đứa ở nhỏ như Tiểu Vũ Điềm. Vả lại Tiểu Vũ Điềm chưa có thể làm nên trò trống gì để gọi là hầu hạ được. Bà đưa mắt nhìn bà phước tấn như thể muốn đọc lấy những ý nghĩ của bà phước tấn.

- Thật là kỳ lạ! Sao ông bà lại đi xin một đứa nhỏ để hầu hạ, trong khi chỉ việc múc cơm vào bát cũng chưa xong.

La lão thái nói gần từng tiếng.

Vương gia giả vờ như không nhìn thấy thái độ khó chịu của La lão thái, vẫn điềm nhiên nói:

- Tuổi già chúng tôi muốn có một đứa nhỏ bên cạnh để coi như con cháu cho vui, nếu bà không có trở ngại gì chúng tôi đề nghị trao đổi đến bà một người hầu khác để đổi lấy Tiểu Vũ Điềm.

La lão thái lại cười gần từng tiếng. Bà lấy trong túi gói thuốc bỏ thêm vào ống điếu, chậm rãi đưa lên miệng rít vài hơi, nhả khói quện thành vòng trong không gian.

- Chuyện này tôi chẳng có ý kiến gì. Chỉ sợ Tuyết Kha không cho đó thôi

Trầm ngâm vài giây, vương gia tiếp:

- Tôi nghĩ Tuyết Kha sẽ bằng lòng ... vì chúng tôi già cả ... hy vọng Tuyết Kha sẽ nghĩ nên có một đứa nhỏ bên cạnh để sai chuyện vặt ...

Bà phước tấn cũng hăng hái xen vào:

- Chắc chắn Tuyết Kha sẽ đồng ý mà.

Cử chỉ hăm hở và lời nói như quả quyết vô tình dễ bị La lão thái nghi ngờ, thấy thế nên vương gia cũng nhìn phước tấn và giả đàng hắng để bà phước tấn đừng nói thêm nữa

La lão thái hết nhìn vương gia rồi đến bà phước tấn như hiểu ý câu chuyện họ muốn gì, nên La lão thái mỉm cười mai mỉa:

- Tại sao ông bà quả quyết là Tuyết Kha sẽ đồng ý, trong khi tôi nhìn thấy cử chỉ của Tuyết Kha càng ngày càng quẩn quýt bên Tiểu Vũ Điềm lắm đó ... Chính La Chí Cang mấy hôm nay để mua chuộc tình cảm của Tuyết Kha nên cho Tiểu Vũ Điềm theo hầu hạ mà. Tôi nghĩ vấn đề này nên thảo luận lại với La Chí Cang thì hay hơn.

Vương gia gạt đầu trả lời:

- Thôi được, chúng tôi thành thật cảm ơn bà đã tiếp chúng tôi trong mấy ngày qua. Về việc chúng tôi đề nghị để xin con nhỏ a đầu chúng tôi sẽ hỏi ý kiến La Chí Cang.

Vương gia và bà phước tấn bái từ ra khỏi phòng. La lão thái ngồi lại trong phòng tiếp tục nhả khói thuốc và lần lượt nhớ lại những chuyện đã xảy ra từ khi có sự xuất hiện của Tiểu Vũ Điềm tại La gia trang ... nhưng một khúc phim quay lại ... từ lúc bà nội của Tiểu Vũ Điềm đưa Tiểu Vũ Điềm vào xin việc ... và tình cảm giữa Tuyết Kha đối với Tiểu Vũ Điềm nảy sinh thân thiết như thế nào ... hiện lên rõ từng nét làm cho La lão thái giật mình đến toát mồ hôi

Trong thời gian đó tại phòng riêng của Tuyết Kha nàng tìm mọi lời lẽ để chinh phục tình cảm của Tiểu Vũ Điềm nên van xin để được theo hầu hạ vương gia và bà phước tấn về Bắc Kinh. Không ngờ chính Tiểu Vũ Điềm phản đối kịch liệt, và quỳ xuống chân Tuyết Kha van lạy

- Tại sao đuổi con ra khỏi gia trang này. Có phải mẹ Hai ghét con, hay con đã làm điều gì phật ý mẹ Hai. Con quý trọng mẹ Hai, con nguyện suốt đời làm thân trâu ngựa để đền đáp ơn của mẹ Hai đã dành cho con.

Vừa nói Tiểu Vũ Điềm nước mắt tuôn dài trên má làm cho tâm hồn Tuyết Kha bán loạn hơn vì yêu thương. Tuyết Kha cũng không thể ngờ với mấy tuổi đầu như thế mà nói được những lời sâu sắc như người đã từng trải, có thể vì khổ đau đã rèn luyện cho trí nó khôn lớn rạ

Tuyết Kha cúi xuống ôm chầm lấy Tiểu Vũ Điềm và nước mắt cũng tuôn ra trên đôi má nàng.

Tuyết Kha lắc đầu phân bua:

- Không phải, không phải đâu, những ý nghĩ của con đều sai. Vì chính mẹ Hai thương con quá nên mới không thể nhẫn tâm mỗi ngày nhìn thấy con làm việc vất vả ở La gia trang này. Con nên về ở với vương gia và bà phước tấn sẽ nuôi con trong tình thương

thật sự và giúp đỡ con có một tương lai sáng sủa hơn. Như vậy cuộc đời con sẽ hạnh phúc sung sướng, dĩ nhiên sẽ không có ai ăn hiếp đánh đập con. Mẹ Hai vì thương con mới đề nghị với con như thế. Mẹ Hai bao giờ cũng yêu thương con, che chở con và giúp đỡ con tận tình.

Tiểu Vũ Điểm lắc đầu phản đối:

- Con xin mẹ Hai đừng bỏ con, đừng đuổi con, con chỉ muốn ở gần mẹ Hai thôi, xin đừng đuổi con đi mà mẹ Hai ...

Những lời van xin thảm thiết của Tiểu Vũ Điểm như trăm ngàn mũi kim châm vào tim Tuyết Kha làm nàng tê điếng trong nỗi đau thương.

Tuyết Kha nói trong nước mắt:

- Để con đi, mẹ Hai cũng đau lòng ... vì mẹ Hai cũng yêu thương con lắm.

- Nếu mẹ Hai thương con, tại sao mẹ Hai lại đuổi con đi! để con tiếp tục hầu hạ mẹ Hai. Khổ mấy con cũng chịu mà, miễn sao con gần được mẹ Hai!

Tiểu Vũ Điểm quay nhìn Phi Thúy với nước mắt ràn rụa:

- Chị Phi Thúy, từ lâu chị vẫn dành cho em tình thương nồng ấm mà tại sao chị không giúp em nói với mẹ Hai đừng đuổi em đi. Em muốn gần mẹ Hai, gần chị suốt đời mà ... chị hãy giúp em đi!

Phi Thúy cũng thấy xót xa, vỗ về Vũ Điểm trong nước mắt:

- Tiểu Vũ Điểm! Mẹ Hai và chị bao giờ cũng thương yêu em ... Em hãy đi với vương gia ... rồi đến ngày nào đó, em sẽ hiểu ... mẹ Hai. Vì mẹ Hai thương em nên mới làm như thế. Em hãy hiểu, và vì tương lai nên nghe lời mẹ Hai!

- Không! Không! Không mà! Em nhất định không đi đâu cả. Em ở đây với mẹ Hai và chị.

Tiểu Vũ Điểm vùng dậy mở cửa chạy ra ngoài!

Nhưng khi con bé xô cửa chạy ra ngoài với nước mắt nhòe nhoẹt trên má, bỗng chạm phải La lão thái đang đứng trước cửa tự bao giờ, với khuôn mặt lạnh lùng như tượng đá. Tuyết Kha và Phi Thúy cũng vội vàng chạy đuổi theo Tiểu Vũ Điểm, cũng hoảng hốt khi chạm phải La lão thái!

Tiểu Vũ Điểm quỳ mọp dưới chân La lão thái, vừa khóc, vừa van xin:

- Lão thái thái, con không muốn rời khỏi La gia trang này mà. Con muốn ở đây để hầu hạ Lão thái thái, con không muốn đi đâu, trăm lạy Lão thái thái thương con, cho con ở lại đây suốt đời. Con nguyện sẽ siêng năng hơn để vừa lòng Lão thái thái. Xin bà đừng đuổi con mà, con xin van bà ...

La lão thái nhìn Tuyết Kha đang khấp nép đứng gần đó, gần mạnh từng tiếng:

- Nó rất thích con, nếu má không ngoa thì chính con cũng thích nó, tại sao nỡ lòng cho nó đi đến một nơi khác. Tại sao. Tại sao. Con nói cho ta nghe!

Tuyết Kha run sợ trước nét mặt đanh ác của La lão thái và cúi đầu ấp úng:

- Dạ ... dạ ... vì ... cha mẹ con rất thích nó ... Cần có một đứa nhỏ lanh lợi ở bên cạnh hầu hạ trong lúc tuổi già.

- Má không nghĩ câu chuyện đơn giản như vậy, vì theo má, chắc có uẩn khúc gì bên trong. Con hãy nói sự thật cho má nghe đi. Con có thể qua mặt Chí Càng chứ không thể qua mặt ta được. Đã lớn chừng này tuổi để gì ta bị người ta đánh lừa được chứ.

Rồi La lão thái nắm tay Vũ Điểm dẫn mạnh:

- Con tiểu a đầu, không biết từ đâu, lý lịch không rõ! Mà có biết cha mẹ mà là ai không? Bà nội mà tên là gì, mà có biết!

- Tiểu Vũ Điểm vừa đau, vừa run sợ trước những trấn áp mạnh bạo của La lão thái, mặt tái xanh như một con thú bị tên, thu mình lại trông rất tội nghiệp. Tuyết Kha không thể chịu đựng được hình ảnh đứa con yêu quý của mình bị hà hiếp, nên đã liều lĩnh nhào tới dành lấy Tiểu Vũ Điểm đang khóc thét.

- Bỏ nó ra, xin má đừng có hành hạ nó, vì đây chỉ là đứa bé vô tội nó thật tình không biết tất cả mọi chuyện xảy ra mà ...

- Thế tại sao chuyện gì con cũng biết? Nói mau, đứa bé đó là ai Có liên hệ gì đến con?

- Quận chúa ... quận chúa

Phỉ Thúy hốt hoảng xen vào

Lão thái quay lại, thuận tay tát mạnh vào mặt Phỉ Thúy, không kịp tránh Phỉ Thúy bị té sấp trên sàn.

- Mà đừng có lộn xộn, hỗn hào, hãy im mồm đi ...

Quay sang Tiểu Vũ Điểm, La lão thái vẫn chưa buông tha, vẫn túm lấy áo giạt mạnh:

- Sao con a đầu đứng như trời trồng như thế? Hãy nói đi chứ?

Tất cả Tuyết Kha, Tiểu Vũ Điểm đều im lặng chỉ nghe thấy tiếng thút thít.

La lão thái giận dữ quát tháo:

- À được, nếu bọn bây không nói thì tao cho biết lý lịch, Tiểu Vũ Điểm! Cha mày là một tên thợ hạ cấp, mẹ mày là một con đàn bà trác nết, lén lút hạ sanh ra mày trong chuồng ngựa tối tăm, rồi đem mày giao cho bà nội mày ... vội vã mang đi để giấu nhem dấu tích nhục nhã đốn mặt đó. Mày là đứa con vô thừa nhận, vì vậy bây giờ mày vẫn không biết cả cha lẫn mẹ mày. Mày chỉ biết mang máng bà nội mày tên Châu

Tiểu Vũ Điểm nghe nhắc tên bà nội thì xúc động khóc nức nở.

- Cháu có cha mẹ đằng hoàng mà, cha cháu họ Cố ... mẹ cháu là một tiểu thư quận chúa ... họ đều là những người tốt có đạo đức ... cha cháu đi làm mỏ ở Tân Cương ... con có cha mẹ mà.

- Vậy mẹ của mày là ai, ở đâu

- Dạ! Nghe nội nói đã chết rồi!

La lão thái cười gằn hung hiểm:

- Để tao nói cho mày nghe, mẹ mày chưa chết, làm một người đàn bà khốn nạn, vô liêm sỉ, chỉ biết mưu cầu sự sống ích kỷ ... hóa thân làm vợ Hai, dưới mắt tao là hạng người hạ cấp, tao khinh bỉ, mày biết không ... đúng là phường vô loại!

Vừa nói xong những lời độc địa đó, La lão thái như thỏa mãn đã trả thù được món nợ áp ủ từ bấy lâu nay. La lão thái xô Tiểu Vũ Điểm vào cái xác vô hồn của Tuyết Kha đứng chết lịm từ bao giờ.

Trước khi bỏ đi La lão thái còn nói những lời nguyên rủa:

- Đồ vô liêm sỉ, cứ tưởng đẹp đẽ thế kia mà lòng dạ dơ bẩn như con thú.

Tuyết Kha vội vàng chạy lại ôm chầm lấy Tiểu Vũ Điểm, tâm trí nàng tan nát rã rời! Tuyết Kha choáng váng như có trăm ngàn hình ảnh Tiểu Vũ Điểm xoay quanh như chong chóng, rồi tối sầm. Từ từ Tuyết Kha ngã quy xuống trong tay Phỉ Thúy.

Phỉ Thúy hoảng hốt lay Tuyết Kha:

- Tuyết Kha, chị hãy bình tĩnh lại đi!

Được vài phút thì Tuyết Kha từ từ mở mắt ứa lệ nhìn Phỉ Thúy:

- Em hãy giúp chị đi gọi giùm vương gia và mẹ chị ngay!

Tiểu Vũ Điểm không hiểu chuyện gì chỉ thấy Tuyết Kha ngất xỉu nên càng run sợ hơn, chạy lại ôm lấy Tuyết Kha khóc nức nở:

- Vợ Hai ... vợ Hai ... tại sao La lão thái nói ra những đời đó. Tại sao đem chuyện ba mẹ con ra mà mắng chửi như thế?

Tuyết Kha càng nghe Tiểu Vũ Điểm nói lòng Tuyết Kha càng đau đớn như ai xát muối vào lòng.

- Con à! Thật sự mẹ con chưa chết ...

- Vậy ... mẹ con ở đâu mẹ Hai

Tuyết Kha ôm sát Tiểu Vũ Điềm vào lòng và khẽ nói:

- Tiểu Vũ Điềm, chính ta là mẹ ruột của con đây

Tiểu Vũ Điềm cảm thấy như có luồng điện chạy khắp châu thân, sững sờ và sung sướng ôm chầm lấy Tuyết Kha gục đầu vào ngực nàng.

- Có thật sự mẹ Hai là mẹ con không? Tại sao bà nội nói là mẹ con đã chết từ lâu

Tuyết Kha vừa vuốt tóc Tiểu Vũ Điềm vừa dỗ dành:

- Con à, con hãy tin lời mẹ đi. Bây giờ không có thì giờ để mẹ kể tất cả mọi chuyện cho con nghe, vì sao bà nội lại nói là mẹ đã chết ... Bà nội mang con đến đây là có ý đưa con đến gặp mẹ đó, trước khi chết bà nội đã hoàn tất nhiệm vụ ... thật là tội nghiệp. Bà nội rất thương con thì không thể nào đem con đi bán ở đợ cho người lạ. Vì bà nội biết mẹ còn sống và hiện ở tại La gia trang nên mới đưa con vào cho mẹ con ta gặp gỡ. Mẹ chính là mẹ ruột của con đây mà.

- Không! Không! Con làm sao hiểu được những chuyện vừa xảy ra. Mẹ Hai là mẹ Hai, mẹ Hai làm sao là mẹ con được. Mẹ con chết từ lâu rồi. Nếu mẹ con chưa chết thì tại sao mẹ con lại nở nở bỏ con? Đúng là mẹ con đã chết thật sự rồi ...

Vừa nói Tiểu Vũ Điềm vừa rời khỏi vòng tay của Tuyết Kha lắc đầu chối cãi ...

Tuyết Kha chìm trong cơn bán loạn tâm thần, nàng đau khổ hết nhìn Tiểu Vũ Điềm lại nhìn Phỉ Thúy, nàng cười khóc như điên dại:

- Tiểu Vũ Điềm, chính ta là mẹ của con đây mà, mẹ không chết nhưng mẹ thật khổ nạn đã bỏ con từ khi con mới vừa lọt lòng. Mẹ không xứng đáng để nhìn con, Tiểu Vũ Điềm, con hãy tha thứ cho mẹ. Mẹ yêu thương con thật mà.

Tiểu Vũ Điềm sợ hãi nép vào một góc xó như một con mèo bị ướt mưa. Ngay lúc đó thì vương gia và phước tấn vào, có cả La lão thái, La Chí Cang, Gia San ... và mọi chuyện bắt đầu xảy ra xô đẩy Tuyết Kha rơi vào vực thẳm của đau thương, đến khi Tuyết Kha không còn chịu đựng nổi, nàng ngất xỉu trong tiếng sỉ vả thô bạo của La lão thái.

Vừa bước chân vào phòng là La Chí Cang sừng sộ hung dữ:

- Mà thật là đồ súc vật, hạ cấp, đàn bà lăng loàn trác nết, vô liêm sỉ ...

Và thuận tay hấn nắm lấy vai Tuyết Kha, còn một tay túm lấy Tiểu Vũ Điềm, lay như đang nổi cơn khùng. Khuôn mặt tái xanh, đôi mắt đỏ ngầu như muốn lòi ra vì tức giận, La Chí Cang cắn hờn đay nghiến:

- Tại sao tụi mày lại đối xử với tao tệ như thế. Đã sỉ nhục tao bao nhiêu năm rồi chưa thỏa mãn sao. Ngày hôm nay lại mang cái chứng tích như bản đó về trong La gia trang này, như muốn trêu ngươi tao hở? Mày vô liêm sỉ vừa thôi chứ. Tao không ngờ mày đánh lừa mẹ con tao, mày hãy nói đi. Một con điếm thú vị tao chưa từng thấy ở trên đời ... Tại sao mày lại gạt tao, mày hãy nói đi ...

La Chí Cang như con thú điên tiết lồng lộn, nghiến răng đay nghiến Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điềm như muốn ăn tươi nuốt sống cho hả cơn giận.

Tuyết Kha vẫn bất động như một cái xác không hồn, nàng đau đớn tột cùng, chỉ mong biến thành làn khói bay ra khỏi bàn tay độc ác nham hiểm của La Chí Cang, vươn ra khỏi phòng lên tận cõi không mệnh mông.

Tiểu Vũ Điềm vừa sợ xanh người, vừa đau đớn trong bàn tay như chiếc kềm thắt lại nên khóc thét lên thật tội nghiệp.

- Dừng tay, dừng tay!

Vương gia lập tức xông vào can thiệp, vì ông không thể thấy cảnh tượng quá đau thương đang ép chế con ông và đứa cháu yêu quý của ông được.

- Chuyện gì còn có đó, tôi yêu cầu La Chí Cang bình tĩnh, đừng có xử sự một cách hồ đồ và trẻ con như vậy ... chúng ta nên tìm một giải pháp hòa nhã thích đáng ...

Bà phước tấn cũng kinh hoàng, phụ họa:

- Đứng đấy, cậu không nên hành hạ Tuyết Kha như và Tiểu Vũ Điềm một cách thái quá bằng vũ lực, hãy buông tha cho chúng. Chúng tôi biết đó là lỗi lầm không thể tha thứ được, nhưng chúng ta nên bình tĩnh để tìm một giải pháp êm dịu khác thì hay hơn. Dù sao Tuyết Kha cũng đã sống chung với cậu hơn tám năm nay trong tình nghĩa vợ chồng, nên cậu mở lòng từ tâm mà thương xót chúng.

Nghe những lời của vương gia và bà phước tấn, La Chí Cang như dầu châm thêm lửa, cơn giận bốc lên ngàn ngọn:

- Nó đã xé nát tâm hồn tôi từ bao năm nay rồi chưa thỏa mãn hay sao Vợ chồng tám năm ...

La Chí Cang nghiêng rặng, tay chàng nắm chặt hơn. Tuyết Kha tê buốt như không còn cảm giác, Tiểu Vũ Điềm khóc thét lên vì quá đau đớn, nhưng không còn cách nào để vùng vẫy ra khỏi bàn tay nắm chặt như móc sắt của La Chí Cang.

- Tám năm vợ chồng, các người còn dám mở miệng ra nói điều đó kể cũng can đảm và liều láo thật. Tôi không ngờ cả một lũ khốn kiếp đã lường gạt tôi, gây ra những chuyện nhục nhã không thể tưởng tượng nổi! Một con người bình thường có giáo dục, hay nói cách khác, một lũ chuyên làm những chuyện điếm nhục, lường gạt thiên hạ bằng những thủ đoạn hèn nhát mới có thể ngang nhiên phơi mặt trước thiên hạ như vậy, chứ những người có lương tri chắc chắn không còn dám vác mặt đến đây, chắc ông bà hiểu chứ. Sao lại xen vào can thiệp, hãy rút đi ngay thì tốt hơn!

Vừa nói vừa tức giận điên cuồng nên La Chí Cang đẩy mạnh Tuyết Kha ngã quy xuống đất, và nhắc bổng Tiểu Vũ Điềm ném vào tường:

- Đồ súc sanh, sao mày lại đeo đuổi làm nhục tao hở? Tao cho mày chết luôn.

Chương 12

Tuyết Kha như sự tĩnh, nàng nhào đến chân tường kịp thời ôm chầm lấy Tiểu Vũ Điềm vào người. Cả hai lăn vòng trên đất trông thật xót xa tội nghiệp. Nhưng La Chí Cang không bỏ lỡ sự bức tức, sấn tới hung hãn đành lấy Tiểu Vũ Điềm.

Tuyết Kha cố gắng dùng sức lực cuối cùng của bà mẹ, như đôi cánh của con gà mẹ, phủ phục bảo vệ lấy Tiểu Vũ Điềm.

- Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mà ... xin anh tha cho Tiểu Vũ Điềm, hãy tha cho nó ...

Nàng nói trong tiếng nức nở và quỳ mọp dưới chân La Chí Cang van xin:

- Tôi là đồ vô liêm sỉ, tôi là thứ hạ cấp đê hèn nhất thế gian. Tất cả đều do tôi gây nên, tôi xin chịu tất cả. Anh có hành hạ đánh đập, chửi mắng tôi đi, anh muốn gì tôi đều làm theo ý anh, nhưng có một điều tôi van xin anh hãy tha cho Tiểu Vũ Điềm, nó là đứa trẻ vô tội ... đứa trẻ vô tội mà anh ...

Tuyết Kha lết lê lại gần dưới chân La lão thái, đập đầu xuống đất đến tươm cả máu trên trán:

- Thưa mẹ ... thưa mẹ ...

La lão thái trợn trừng mắt nhìn Tuyết Kha, đay nghiến:

- Tôi không muốn cô gọi tôi là mẹ, cô không xứng đáng để gọi những lời đó ... tôi kính sợ, tôi ghê tởm quá rồi!

Bà phước tấn cũng khóc theo Tuyết Kha, và năn nỉ:

- La lão thái, xin bà hãy tha thứ cho con tội! Chúng tôi xin bà ...

Gia San đứng gần đó cũng quỳ xuống:

- La lão thái, xin mẹ hãy tha thứ cho Tuyết Kha!

Rồi Gia San quay lại La Chí Cang:

- La Chí Cang, xin anh hãy tha thứ cho chị Tuyết Kha đi! Em van anh mà ...

Đang cơn giận, thấy Gia San xen vào nên La Chí Cang cũng bực mình quát tháo:

- Cô cút đi, tôi không muốn ai xen vào chuyện quyết định riêng của tôi, cô nghe rõ chưa
Và thuận tay hất bỏ nhào Gia San vào góc tường:

Thấy cảnh tượng quá đáng xảy ra làm cho vương gia nóng mặt, ông hét to xông vào chấn đối diện La Chí Cang chỉ thẳng vào mặt chàng:

- Thôi được, hãy giao Tiểu Vũ Điềm cho tôi

- Giao cho ông? Tại sao phải giao cho ông? Chắc ông say rồi đó.

Vừa nói, vừa túm lấy cổ Tiểu Vũ Điềm và nghiến răng một cách thô bạo:

- Tao phải giết chết mày, tao phải giết mày mới hả giận tao được. Mày là dấu tích nhục nhã thách thức suốt đời tao Tao giết mày

Tiểu Vũ Điềm co rút thân mình vốn đã nhỏ bé xanh xao, lại càng nhỏ hơn và run sợ tội nghiệp như một con mèo ướt mưa Tiểu Vũ Điềm la khóc nhưng bị bàn tay La Chí Cang nắm chặt chỉ phát ra những tiếng ọ ọe gần như sắp tắt thở, khuôn mặt xanh như tàu lá. Mọi người đều hoảng sợ nên cùng nhau xúm lại quyết dành sự sống cho đứa bé. Vương gia gỡ cánh tay La Chí Cang, phuróc tấn, Phi Thúy cố giật Tiểu Vũ Điềm ra khỏi La Chí Cang. Không còn cách nào hơn Tuyết Kha đành cắn mạnh vào tay La Chí Cang. Đau quá chàng buông Tiểu Vũ Điềm, vương gia ôm lấy đứa bé chạy ra xa La Chí Cang vừa đau vừa tức giận cuồng điên nên đá văng Tuyết Kha hất bồng cao rơi vào chân tường, máu từ miệng Tuyết Kha chảy ra ... Phi Thúy hét hoảng vừa khóc vừa lay gọi:

- Quận chúa! Quận chúa! Hãy tỉnh lại

Mọi người gần như nghẹt thở trước hành động quá dã man của La Chí Cang. Tiểu Vũ Điềm sợ quá khóc thét lên. Vương gia trợn mắt nhìn Tuyết Kha nằm sóng soài trên sàn nhà như một xác chết. Tức quá, ông hét lớn:

- Thôi được, thôi được. Mọi việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng, chỉ còn con đường duy nhất là tình nghĩa thông gia coi như cắt đứt, mạnh ai lo phần nấy Chúng tôi sẽ mang Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điềm về nhà.

Vừa nói vương gia vừa gọi Lý Biên, Triệu Phụ ... bốn tên võ sĩ to lớn mang theo hộ vệ bước vào chờ lệnh.

La Chí Cang nhìn những tên hộ vệ vương gia, cười khiêu khích:

- Thì ra các người đã chuẩn bị đem cả bọn lưu manh vào tận La Gia Trang để uy hiếp chúng tôi Được, được, chống mắt mà coi, rượu mời không uống mà uống rượu phạt. Bộ các người tưởng đây là vương phủ nhà các người sao, muốn làm gì thì làm. Các người đừng nên coi thường ta quá chứ. La gia trang không phải là nơi vào ra dễ dàng như các người tưởng, các người lầm rồi, danh oai cả quận huyện này đều biết uy thế của La Chí Cang. Chắc các người muốn thử lửa Ta chấp các người muốn gì ta cũng thuận cả. Bây giờ các người muốn đánh lộn hay sao

La Chí Cang cười rú lên như một loài quỷ dữ hiện về.

Rồi bắt chước giọng vương gia:

- Người làm đầu

Cửa vụt mở, ông Văn dẫn theo một đội lính súng ống chỉnh tề đứng chờ lệnh La Chí Cang.

Vương gia hét hồn trước biến động đột ngột.

La Chí Cang chỉ vào mặt vương gia:

- Bây giờ tôi nói cho các người biết. Tuyết Kha, Tiểu Vũ Điềm đã vào La gia trang thì chuyện rời khỏi La gia trang không phải dễ dàng như các người nghĩ đâu Món nợ này tôi sẽ trả dần từng ngày từng tháng đến khi chết mới thôi Các người muốn sống hãy mang lũ ăn hại này rời mau khỏi La gia trang. Đừng làm gai mắt tôi nghe rõ chưa

Lý Biên nổi giận định ra tay nhưng vương gia kịp thời ngăn cản.

- Lý Biên không nên lỗ mãng.

La Chí Cang cười đắc thắng châm biếm:

- Vương gia quả thật là người biết thời cơ không hổ danh người hùng một thuở.

Nói xong La Chí Cang ra tay, nhanh như chớp nắm lấy Tiểu Vũ Điềm:

- Nô tỳ của La gia trang hãy trả lại cho La gia trang.

Tuyết Kha hoảng hốt quên cả sự đau đớn và máu chảy trên mặt, nàng lết nhanh đến dưới chân La Chí Cang van lơn:

- Xin đừng hành hạ con tôi Xin hãy buông tha cho cha mẹ tôi ra khỏi La gia trang. Tôi xin ở lại đây anh muốn làm gì thì làm ... xin hãy tha cho Tiểu Vũ Điềm theo cha mẹ tôi, tôi van xin anh lần cuối cùng mà.

Gia San cũng vội vàng quỳ xuống bên cạnh Tuyết Kha:

- Gia tộc ta vốn hiền lương, xin anh hãy tha cho đứa bé vô tội, anh phải nghĩ đến Ngọc Lân và tương lai nó nên xin anh hãy tha thứ cho Tiểu Vũ Điềm đi anh.

- Tha cho Tiểu Vũ Điềm? Các người có nằm mơ không nhỉ? Do trời mang đến cho ta để trả hận thù nhọc nhằn bao nhiêu năm đau khổ, làm sao ta tha thứ cho Tiểu Vũ Điềm. Hãy coi chừng tôi kể cả Gia San nữa, nghe rõ chưa Nếu cô cảm thấy đời sống này quá vô vị thì tôi sẵn sàng cho cô về châu diêm chúa cùng với kẻ lằng loàn khôn nạn kia Cô có muốn thử không?

Gia San bị phản ứng bất ngờ của La Chí Cang, nàng hoảng hốt xanh mặt lùi xa xa gần bên Phi Thúy để như phòng thủ sự tấn công bất ngờ.

La Chí Cang lờm mắt nhìn vương gia và phước tấn, ra lệnh:

- Quân hầu đâu, hãy đuổi hai lão già này ra khỏi La gia trang ngay!

Trước tình cảnh và thế lực vũ trang của đối phương, vương gia đành thúc thủ dẫn vợ và bốn tên võ sĩ thâm lặng ra khỏi La gia trang.

Mặc dầu trời đã khuya nhưng vương gia cố gắng đưa đoàn người về đến Hoàng Ngọc lâu để gặp Cao Hàn. Cao Hàn vừa mở cửa tiếp đón vợ chồng vương gia vừa xúc động vì tình cảnh vừa xảy ra nhất là mọi chuyện bí mật đã bị tiết lộ ...

Lần này Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điềm chắc chắn sẽ nhận lãnh những trận đòn thù của La Chí Cang. Phước tấn kể chuyện làm cho Cao Hàn đau đớn đến rơi lệ. Nhất là biết thế lực của La Chí Cang đã liên hệ mật thiết với thế lực quân sự tại quận huyện làm cho Cao Hàn lo lắng kinh sợ hơn về trường hợp của Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điềm. Cao Hàn đứng ngồi không yên và tỏ ra thất vọng não nề. Cao Hàn đi tới đi lui không biết tìm phương cách nào để giải thoát cho họ bây giờ?

Vương gia hớp thêm hớp rượu:

- Tôi cảm thấy hối hận quá. Nếu theo đề nghị của cậu đặt ra đánh tháo bất ngờ Tuyết Kha, Tiểu Vũ Điềm rồi bỏ trốn ... như vậy thì hay quá. Bây giờ mọi chuyện đã trễ hết rồi!

Vương gia bóp trán suy nghĩ. Không khí trong căn phòng yên lặng đến nghẹt thở.

- Tại tôi, tại tôi quá tự tin cứ nghĩ mọi chuyện xảy ra như ý mình. Tôi cứ tưởng không có cậu xuất hiện thì cuộc hôn nhân giữa Tuyết Kha và La Chí Cang sẽ nối kết những hạnh phúc. Tôi đã đánh giá sai lầm con người vũ phu La Chí Cang. Nói là một thằng khôn nạn, nó giữ Tuyết Kha lại không vì yêu thương mà là trả thù. Nó là tên quỷ quyết ngoài sức tưởng tượng của tôi! Nhờ thế tôi mới khám phá ra bộ mặt thật độc ác ...

Cao Hàn cúi xuống nước mắt chảy dài trên má:

- Đến lúc này ông mới tỉnh người ư? Và đến lúc này ông mới hiểu thế nào là lương tri của một con người! Không phải những thành phần giàu sang học thức mà có một tâm hồn nhân đức biết đối xử nhân nghĩa với mọi người! Hay càng hiểu biết càng thủ đoạn hành xử với người khác một cách đốn mạt hơn. Đến lúc này ông mới chấp nhận thằng rề quê mùa này hả? Những lời nói chân tình của ông thật sự đã làm cho tôi cảm động.

Nói xong Cao Hàn quay nhanh ra cửa chính, vương gia ngạc nhiên chạy theo gọi lớn:

- A Mông, cậu định đi đâu!

- Tôi tới La gia trang, tôi đi tìm tên La Chí Cang! Bây giờ là lúc tôi phải đối diện với hắn.

Vương gia hoảng hốt ngăn:

- Không được, tôi không thể để cậu sa vào bẫy của hắn. Cậu đừng có ngây thơ. Chắc chắn nó không bao giờ chịu để cậu ngồi kể lể chuyện dông dài đâu. Nó mang tâm trạng bị cậu làm cho nó sỉ nhục đã chiếm tâm hồn lẫn thể xác Tuyết Kha, người đẹp mà nó đã tôn thờ làm thần tượng từ bao nhiêu lâu. Nên từ khi bị sỉ nhục thì dĩ nhiên nó nghĩ về cậu là mục tiêu nó sẽ tấn công cho hả cơn giận. Cậu hiểu chưa? Chẳng may nó lại dùng thể lực đuổi cậu ra khỏi nhà và cuộc ẩu đả ví dụ xảy ra thì cậu sẽ là người nhận lãnh sự thiệt thòi nhất vì nó ghê gớm lắm có thể lực lắm ở cái quận huyện này. Không những thế cậu lại tạo nên sự tức giận có thể liên lụy đến tính mạng của Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điểm.

Phước tấn cũng vội vã chạy ra ngăn cản Cao Hàn:

- Cao Hàn, con không thể liều lĩnh như vậy được. Nó thâm độc và có thể lực lắm, chắc chắn con sẽ nhận lãnh những hậu quả quá mạnh.

Cao Hàn khựng lại lắc đầu:

- Vậy tôi phải làm sao bây giờ?

Vương gia cũng trầm ngâm suy nghĩ. Một thời gian ngắn trôi qua, vương gia đứng dậy nghiêm nét mặt oai phong凛冽 như một thuở nào vang bóng. Những hình ảnh kiêu hùng xưa cũ đang sống dậy trong tâm hồn ông. Cái thuở người ta đã từng xưng tụng ông, như một danh tướng ... vương gia ... vương gia ... ông vẫn là vương gia mà.

Đêm đó La gia trang chìm trong nỗi im lặng đến tê tái cả lòng người vì những chuyện khủng khiếp vừa xảy ra, mọi người như không ai chớp mắt.

Tiểu Vũ Điểm bị bà Phùng theo lệnh của La lão thái giám kín nơi xó bếp.

La Chí Cang ôm lấy đầu nằm bất động, sau khi nổi cơn lôi đình. Chắc cơn giận cũng đã tan dần để còn lại những nỗi đau đớn xót xa trên khuôn mặt đầy nét nhăn nhó. Chưa bao giờ chàng cảm thấy bị sỉ nhục bị thua trước một người đàn ông, nhất là ở tình trường. Chàng tự mãn cho mình là người có tài năng, thể lực muốn chinh phục ai nhất định được. Phái nữ đối với chàng quả thật là chuyện trong tầm tay. Nhưng lần này với Tuyết Kha ... chàng coi như đã thất bại nào nề ngay từ hiệp đầu nên chàng tức tối quá ... chàng phải trả thù bằng mọi cách ... nhưng đối tượng trả thù lại là đối tượng mình yêu say đắm ... thật là mâu thuẫn đớn đau không thể nào tưởng tượng. Và nỗi khổ này cứ ám ảnh chàng suốt bao nhiêu năm rồi không tìm ra một lối thoát.

Trong khi La Chí Cang miên man nghĩ đến chuyện căm thù thì Tuyết Kha vẫn quỳ bên cạnh giường suốt đêm, đầu óc rối bời, miệng sưng vì bị La Chí Cang đánh đập, mắt bầm tím rướm máu trông thật thảm hại, thân thể còn run rẩy như con chim bị đạn, sắp ngã quỵ trên sàn nhà. Nhưng Tuyết Kha vẫn cố gắng chịu đựng như cố chống lại cơn mê sảng sắp tấn công nàng mãnh liệt.

Phỉ Thúy yên lặng, lẳng lặng chạy ra chạy vào pha cho La Chí Cang một tách trà sâm rồi quay sang đổ cho Tuyết Kha chút nước vào miệng, vuốt lại mái tóc cho nàng. Có khi chạm phải tia nhìn căm phẫn của La Chí Cang, Phỉ Thúy vội vã cúi xuống lảng tránh và thẳm lặng ngồi lại cạnh bên Tuyết Kha.

Những tiếng thở thật nhẹ gần như cả ba đều nghe rõ tiếng đập của con tim nhau.

La Chí Cang liếc mắt nhìn Tuyết Kha, những nét xinh đẹp không còn nữa, chỉ còn lồi lõm những vết sưng bầm xấu xí thảm thương, chàng thấy lòng tự ái của mình được xoa dịu và cảm thấy thỏa lòng vì đã trả được mối căm hờn giấu kín từ bao năm chịu đựng, nhất là dưới sự chứng kiến của ông bà vương gia lại càng làm cho chàng thỏa mãn hơn ... nhưng cũng chính trong những giây phút ấy chàng cảm thấy xót xa tận cùng. Có lẽ vì tình yêu của chàng đã dành cho Tuyết Kha.

Cảm tưởng La Chí Cang đang nhìn mình nên Tuyết Kha gắng gượng cố lết đến gần hơn chút nữa, thều thào:

- La Chí Cang ... tôi biết tôi có lỗi với anh ... tôi biết tôi đã làm cho anh đau khổ từ bao nhiêu năm nay ... tôi rất ân hận, tôi biết tôi đã làm mất thể diện anh. Tôi hiểu tôi không

có cách nào để làm vui mỗi thù hận của anh ... cho dù có làm thân trâu ngựa cũng không thể xứng đáng đền đáp lại nỗi đau khổ của anh ...

La Chí Cang quay lại nhìn sững Tuyết Kha trong khi Tuyết Kha vẫn tiếp tục nói:

- Mấy ngày trước anh đã nói anh yêu tôi tha thiết lắm mà và ước mong chúng ta sẽ làm lại tất cả từ đầu ... có phải không anh?

Càng nói nước mắt càng chảy dài trên khuôn mặt sừng vù trong thật thảm nảo

- Bây giờ mọi chuyện anh đã hiểu Tôi chỉ van xin anh lần cuối chỉ dành cho tôi chút nương náu cuối cùng trong tâm hồn anh, dù cho chỉ mong manh như tờ trời, như sương khói Anh bắt tôi phải trả những hờn căm đến suốt đời La Chí Cang tôi đang quỳ dưới chân anh để đón nhận những trả thù của anh đây Nhưng có một điều tôi khẩn cầu anh hãy buông tha cho Tiểu Vũ Điềm, nó là đứa bé vô tội, chỉ có tội là đã đầu thai vào làm con tôi, nó thật bất hạnh, tất cả chỉ là lỗi của tôi Hãy hành hạ đánh đập tôi cho hả giận và hãy xin buông tha cho Tiểu Vũ Điềm ...

La Chí Cang vẫn giữ bộ mặt lạnh như nước đá, không nhìn vào mặt Tuyết Kha:

- Tôi tưởng em nói những lời mới mẻ hay ho hơn, nói tới nói lui cũng chỉ là việc cầu xin cho con nha đầu Tiểu Vũ Điềm. Tôi không ngờ em quá âm mưu tàn độc đối với tôi như thế, đem cả di tích khốn nạn để nhõn nhơ trước mặt tôi Bây giờ mọi chuyện vỡ lở lại tìm cách để cho nó ra khỏi đây

Tuyết Kha thẫn thức và nhẩn nhịn:

- Đúng, những điều anh nói thật không sai chút nào, anh đã hiểu như thế sao anh không chấp nhận lời cầu xin tha thiết của em lần cuối cùng này Xin anh hãy nói nữa đi, em sẵn sàng nghe những lời chỉ trích, sỉ vả đến khi nào em không còn nghe nữa

La Chí Cang lững lờ ngó lên trần nhà:

- Muộn quá rồi, muộn quá rồi!

Tuyết Kha gắng gượng lết đến bên cạnh La Chí Cang năn nỉ:

- Thế nào là quá muộn?

La Chí Cang giận dữ đập mạnh tay xuống giường:

- Mọi chuyện đều do cô tạo nên, cô đừng dối tôi nữa - khi tôi đã đem tất cả chân tình của tôi dành cho cô ngay từ giây phút đầu tiên, cô có biết không? Tôi đã thật lòng yêu cô, tôi đã cố gắng để bỏ qua chịu đựng để bỏ qua tất cả dĩ vãng ô nhục đó. Nhưng tại sao cô không bao giờ chân thật nói hết những điều giấu kín trong tâm hồn cô, tại sao cô đối xử như thế với tôi Cô không biết rằng sự hiện diện của Tiểu Vũ Điềm trong ngôi nhà này là điều sỉ nhục đối với tôi sao Cô không biết tôi bị chạm tự ái một cách ghê gớm sao ... nếu mẹ tôi không khám phá và công khai hóa sự thật này ... Trời ơi! (La Chí Cang ôm lấy đầu một cách đau khổ) tôi sẽ nhục nhã đến trọn đời Người ta sẽ trêu chọc, mỉa mai tôi là thằng đàn ông khiếm nhược bị cấm sừng một cách thảm thương bên cạnh như thế mà không hay không biết. Nếu đặt địa vị cô là tôi, cô sẽ phản ứng ra sao Cô thật sự không biết chuyện đã xảy ra hay giả vờ đóng kịch không hay biết? Vì yêu cô, nên từ lâu tôi đã dẹp bỏ tất cả. Nếu trước đây khi mẹ tôi chưa khám phá ra sự thật, cô nói hết mọi chuyện cho tôi nghe, tôi sẵn sàng tha thứ. Cần gì cô phải che đậy, đánh lừa, gian dối với tôi Chuyện tà trời trong đêm tân hôn, khủng khiếp như vậy mà tôi còn có thể tha thứ cho cô, huống gì câu chuyện nhỏ với con nít ranh Tiểu Vũ Điềm kia mà tôi không giải quyết được? Tôi chỉ tức giận là vì cô không nói thật.

Tuyết Kha chớp mắt cảm động, trước những lời lẽ chân thật của La Chí Cang, vì nàng không ngờ tình yêu của La Chí Cang dành cho nàng bấy lâu nay là tình yêu chân thật. Những giận hờn trả thù cũng chỉ vì quá yêu này mà nảy sinh, Tuyết Kha xiết chặt lấy bàn tay của La Chí Cang thờ dài:

- Bây giờ vẫn chưa muộn, phải không anh?

La Chí Cang thờ dài vẫn không quay lại nhìn Tuyết Kha:

- Bây giờ thì mọi chuyện đều ... muộn rồi!

Tuyết Kha thất vọng, yên lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Vậy thì anh định đối xử với Tiểu Vũ Điểm như thế nào

La Chí Cang vẫn giữ thái độ lạnh lùng:

- Khi nó đã vào đây nhận việc của một con ở thì nó vẫn làm việc của một con ở cho đến hết thời gian giao kèo, thế thôi. Và từ nay tuyệt đối cô không được gặp mặt nó.

Tuyết Kha vẫn không nản lòng, cố gắng thuyết phục:

- Tại sao lại tự làm khổ chính anh? Tổng đi cho xa những hình ảnh làm vướng mắt anh, em nghĩ anh sẽ thanh thản hơn. Riêng em, em hứa sẽ ở lại ngôi nhà này, hầu hạ anh đến suốt đời. Và nhận tất cả những hình phạt anh sẽ dành cho em. Em đã bắt đầu thấy hiểu và gần anh hơn. Cám ơn anh, dù sao mọi việc xảy ra anh vẫn giữ thái độ bao dung tha thứ cho cha mẹ em ... Anh vẫn còn là hình ảnh trượng phu trong tâm hồn em. Có lẽ trong thâm tâm anh vẫn còn thương em nên đã dành những khoan nhượng đó, em cám ơn anh vô cùng.

Tuyết Kha lại khóc và nói đứt quãng trong cơn xúc động:

- Em chỉ van xin anh một lần cuối cùng, hãy tha cho Tiểu Vũ Điểm về ở với cha mẹ em. Em vô cùng cảm kích, sẽ mang ơn anh trọn đời còn lại. Em sẽ làm tội mọi để nhận sự trừng phạt của anh ... Tình yêu đâu có đánh giá bằng thời gian. Chúng ta đã lãng phí làm lỡ hơn tám năm qua, nhưng còn rất dài cho thời gian sắp đến, chúng ta sẽ làm lại từ đầu ... em nghĩ không có gì muộn màng, phải không anh? Nếu được gặp nhau một ngày, thật hạnh phúc, để rồi ôm mỗi tình xuống tuyền đài thì hạnh phúc sẽ vĩnh viễn. Chỉ một ngày thôi, cũng đủ cho một đời, huống gì chúng ta còn cả một thời gian dài để tha thứ, để yêu nhau, phải không anh?

La Chí Cang mỉm cười mai mỉa:

- Khuôn mặt cô vẫn còn mỹ miều đó chứ! Vẫn tỏa ra những nét đẹp tuyệt vời để làm dao động kẻ khác. Nhưng những lời cô vừa nói ra đều là những lời cô muốn bao che, bảo vệ Tiểu Vũ Điểm, chỉ là tình mẫu tử hy sinh cho đứa con yêu dấu của cô, vì Tiểu Vũ Điểm thì đúng hơn là vì cô yêu tội tôi quá hiểu con người của cô, hơn tám năm qua không biết với những lời của cô bây giờ có làm cho tôi tin là sự thật? Bằng cách nào để tôi tin cô?

- Xin anh hãy tin em một lần này đi. Em chân thành cầu khẩn anh mà! Nếu anh chấp thuận buông tha cho Tiểu Vũ Điểm, em nguyện một lòng thương anh đến trọn đời. Em xin hứa trở thành người vợ hiền, hầu hạ anh suốt đời!

La Chí Cang quay lại nhìn Tuyết Kha rồi thờ dãi, trả lời:

- Tôi cần phải suy nghĩ lại!

- Trong khi chờ đợi sự quyết định, em van xin anh đừng có tiếp tục hành hạ Tiểu Vũ Điểm, vì nó chỉ là đứa trẻ thơ dại, thật sự nó vô tội mà.

La Chí Cang cắn môi suy nghĩ và thờ dãi, hơi gật đầu:

- Thôi được, em yên tâm, nếu không vì sự giận dữ thì La gia trang chưa bao giờ mang tiếng bạc đãi với kẻ ăn người ở một cách thái quá như thế. Thôi, đi bảo bà Phùng đừng bắt nó làm những việc nặng nhọc nữa.

Tuyết Kha cảm động nước mắt chảy dài ... cuối cùng trong đêm tối đen của sự bi thảm Tuyết Kha đã bắt gặp chút le lói ánh sáng để lần mò đến niềm hy vọng tỏa đầy, tỏa đầy.

Có thể hy sinh cho Tiểu Vũ Điểm, nàng sẽ hy sinh luôn cuộc tình của nàng. A Mông, cái tên thân thiết nồng nàn của thuở đầu tiên yêu thương, nàng sẽ cất giữ tận đáy hồn như kỷ vật tuyệt vời, suốt đời mang theo.

Nàng bất lực, đã phản bội chàng. Nàng không thể nào làm hơn được nữa. Nàng quá yếu đuối, không thể cứu được Tiểu Vũ Điểm. Xin anh tha thứ cho em lời thề năm xưa ấy ...

Trong khi Tuyết Kha cố gắng thuyết phục La Chí Cang bằng mọi cách kể cả những đòn thù mà nàng đã nhận lãnh, để cứu cho được đứa con yêu quý của nàng. Mọi chuyện gần như đang bắt đầu lay chuyển hy vọng sẽ thành công như ý nàng.

Nhưng định mệnh quả khắc nghiệt đang cưỡng chống lại ý nàng ... không khí giữa La Chí Cang và Tuyết Kha đang lần hồi trở lại êm dịu, bỗng trưa nay có người thanh niên cỡi ngựa bạch đến viếng La gia trang, và yêu cầu được gặp La Thiếu gia về một câu chuyện rất quan trọng. Ông Văn vội vã vào trình lại La Chí Cang và được chấp thuận.

La Chí Cang vừa bước vào phòng khách, ngạc nhiên vì người thanh niên ấy trông rất quen, hình như đã được gặp ở đâu La Chí Cang còn đang suy nghĩ thì người thanh niên nở nụ cười cầu tài:

- La thiếu gia, tôi là thằng Đức ở Hoàng Ngọc lâu, bộ thiếu gia quên rồi sao Tôi đã đưa thiếu gia lên lầu gặp bà xem ngọc thạch đấy

- À, Hoàng Ngọc lâu

La Chí Cang vừa buông lời, vừa gật đầu như đã nhớ câu chuyện xảy ra ở Hoàng Ngọc lâu làm chàng bực mình. La Chí Cang lờm lờm nhìn người thanh niên tên Đức. Đức cũng nhìn thẳng vào mắt La Chí Cang, nháy hiệu như muốn nói riêng với La Chí Cang. Hiểu ý La Chí Cang quay sang ông Văn:

- Ông Văn xuống bếp lấy nước trà pha cho khách đi

Chờ cho ông Văn đi rồi, người thanh niên tên Đức lấy lá thư trong túi ra trao cho La Chí Cang:

- Thưa ông, ông chủ tôi đây phải đưa lá thư này cho ông. Và xin ông xem xong, trả lời ngay cho ông chủ tội Cảm ơn ông.

La Chí Cang lưỡng lự vài giây rồi xé lá thư ra xem:

""La Chí Cang tiên sinh:

Tâm bệnh thì phải tìm đến bác sĩ chuyên về tâm bệnh mới mong lành. Có người khách từ xa đến, ân oán đã hơn tám năm trời, cần giải quyết. Nếu muốn biết rõ hơn thì tối nay - đúng 8 giờ, mời đến tề xá Hoàng Ngọc lâu""

La Chí Cang giật mình quét mắt nhìn vào người thanh niên:

- Chủ mày không dặn điều gì nữa sao

- Chủ tôi mấy hôm nay vô cùng bận rộn vì khách khứa ghé thăm, ông nhờ tôi nhắn thêm: Việc này bí mật xin đừng bỏ lỡ cơ hội, tin hay không tùy ông. Tuy nhiên, chủ tôi có ý tốt muốn giúp ông đó.

La Chí Cang không nói gì thêm, máu anh hùng cuộn cuộn dâng lên nên vò nát tấm giấy trong tay, dẫn từng tiếng:

- Được, mày hãy về bảo với chủ mày tối nay tôi sẽ đến!

Đợi cho tên Đức ra khỏi cửa, La Chí Cang gọi ông Văn kêu bốn vệ sĩ, trang bị súng ống đạn dược đầy đủ để đi theo La Chí Cang có việc cần. Mọi chuẩn bị đều xong xuôi, La Chí Cang lên xe thẳng tới Hoàng Ngọc lâu, trước khi vào nhà quay lại căn dặn kỹ là phải đề phòng cẩn thận khi nào lên tiếng phải lập tức ra tay Bốn tên vệ sĩ nhận rõ chỉ thị.

Cũng chính người thanh niên tên Đức mở cửa đón La Chí Cang vào nhà. Bước vào tiệm, La Chí Cang sửng sốt vì tất cả hàng hóa đã dọn đi chỗ khác, chỉ còn lại một ngôi nhà trống không. Ở giữa nhà chỉ có cái bàn nhỏ, đặt sẵn bình trà và hai cái tách. Cao Hàn đã chễm chệ ngồi đó tự bao giờ.

Người thanh niên cúi gập người xuống rất cung kính:

- Thưa chủ nhân, tôi đã đưa La thiếu gia đến gặp chủ nhân.

Nói xong người thanh niên lùi ra cửa biến mất trong bóng tối

Chỉ còn lại hai người - La Chí Cang và Cao Hàn. Cao Hàn không đứng dậy tiếp khách, chỉ đưa tay mời La Chí Cang:

- Mời ông ngồi

La Chí Cang nhìn quanh dưới ánh đèn leo lét, căn phòng rộng âm u như đang bỏ trí một âm mưu đen tối. La Chí Cang nghi ngờ sẽ có những chuyện ám muội. Tuy nhiên, vốn là người có bản lĩnh nên chàng điềm tĩnh ngồi xuống, đối diện với Cao Hàn.

Một không khí yên lặng đột ngột khó thở bao trùm giữa hai người, chỉ nghe tiếng nước trà róc rách đổ xuống từ cái bình trên tay Cao Hàn vào hai tách bằng men trắng có vẽ cách hạc bay qua khuôn trăng vàng.

Cao Hàn đưa tay nói khẽ:

- Mời ông dùng trà.

La Chí Cang bưng lấy tách trà, đưa vào miệng nhắm một chút rồi lại để trên bàn.

- Ông mời tôi đến có việc gì? Và xin ông cho tôi biết người khách là ai?

Cao Hàn mỉm cười:

- Ông đã biết người khách đó rồi mà.

La Chí Cang ngạc nhiên ngược lên nhìn Cao Hàn bối rối, bốn mắt nhìn nhau được một khoảnh khắc thì La Chí Cang cố giữ vẻ điềm tĩnh, cười mỉa mai lên tiếng:

- Tôi tưởng ai xa lạ chứ ông thì tôi đã gặp. Nhưng dụng ý mời tôi đến hôm nay, sao chưa trả lời?

Cao Hàn vẫn giữ vẻ lịch thiệp hòa nhã, bình tĩnh trả lời từng câu:

- Ông đã biết tôi là Cao Hàn, và tôi đã biết ông điều tra lý lịch của tôi kỹ lưỡng trong thời gian gần đây để có tìm cho ra manh mối những điều mà ông muốn biết về tội Thừa ông, ngoài cái tên Cao Hàn ra, tôi còn một cái tên khác là A Mông.

La Chí Cang thoáng giật mình, vì cái tên A Mông đã ám ảnh La Chí Cang từ khi câu chuyện phi nhỏ vào lương tri. La Chí Cang nổi đau như một vết chàm sâu thẳm trong trái tim chàng, thì ra người ngồi đối diện cũng là đối thủ từ bao nhiêu năm nay đang đối diện với chàng. Nét mặt La Chí Cang đổi thay:

- Không biết ông có biết đến A Mông không chứ? Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điểm chắc chắn ông không còn xa lạ gì. Hôm nay tôi khẳng định với ông Tuyết Kha là vợ tôi và Tiểu Vũ Điểm là đứa con yêu quý của tôi. Chúng tôi đã bị mọi người bày mưu lập kế chia rẽ vợ chồng. Chúng tôi đã từng thề nguyện với nhau trước bàn thờ Phật ở Bắc Kinh là sẽ sống bên nhau đến trọn đời. Cuội đời khốn nạn đã đưa đẩy chúng tôi vào những địa ngục đau thương hơn tám năm ròng rã.

La Chí Cang nhìn sững Cao Hàn, kinh ngạc đến không biết phải đối phó ra sao trước hoàn cảnh bất ngờ. Bỗng dưng chàng khám phá ra rằng chàng bị gài vào bẫy, chắc chắn Cao Hàn không thể dành cho chàng những cảm tình nhân nhượng, mà mời chàng đến để đặt điều kiện bắt chàng phải chấp thuận. La Chí Cang nhìn quanh để tìm cửa chính và ra hiệu cho những tên vệ sĩ vào tiếp sức chàng. Nhưng tất cả đều chìm trong bóng tối. La Chí Cang lúng túng định đứng dậy, nhưng một giọng nói quen thuộc cất lên:

- La Chí Cang, chúng ta lại hội ngộ nhau, bất ngờ nhỉ!

La Chí Cang kinh ngạc quay lại thì vương gia cũng vừa bước tới:

- Cậu khỏi phải gọi bốn tên cận vệ, chúng đã bị chúng tôi trói gô lại từ lâu rồi. Chắc cậu tưởng tôi phải hỏi hỏi về Bắc Kinh để mang cận vệ đến đối đầu với cậu, không cần phải đi đâu xa ở bên cạnh cậu vẫn có người của tôi, và đủ sức để đương đầu với cậu bất cứ lúc nào. Bây giờ cậu cứ yên chí ngồi nói chuyện tự nhiên khỏi sợ ai quấy rầy. Và chúng ta có thể bình tâm tìm với nhau một giải pháp êm đẹp, hợp tình, hợp lý hơn. Có phải như thế không cậu Chí Cang?

La Chí Cang không ngờ tình thế lại đổi thay ngoài sức tưởng tượng. Cũng chỉ vì La Chí Cang quá ỷ lại vào sức mạnh lẫy lừng như mãnh hổ của La gia trang tại quận Thừa Đức. Bấy lâu nay chàng muốn làm gì thì làm, chẳng có ai dám ngăn cản... Đây là lần đầu tiên La Chí Cang phải ngậm đắng chịu thua cuộc, chàng cố vẻ tức tối lộ ra mặt, như hiểu được tâm trạng của La Chí Cang, vương gia trấn an:

- Cậu an tâm, cung cách đối xử của cậu với chúng tôi khi còn ở La gia trang không đến nỗi tệ lắm, nên chúng tôi sẽ không làm điều gì phật ý cậu đâu. Dù sao chúng ta cũng còn bản chất con người với nhau mà. Cậu hiểu chứ.

o0o

La Chí Cang từ chiều dẫn theo bốn tên cận vệ đến thăm Ngô tướng quân hay đi đâu vẫn chưa thấy về. La lão thái sáng thức dậy bỗng nháy hoài mắt bên phải, nên bà linh tính có chuyện gì không may sắp xảy ra. Bà cảm thấy lo lắng. Mấy hôm nay trong La gia trang bỗng dưng nổi sóng, xảy ra nhiều chuyện rắc rối, tiếng khóc, tiếng la hét, tiếng rên rỉ đau thương ... như một vở bi hài kịch ngoài sức tưởng tượng, làm cho đầu óc bà căng thẳng tột cùng. Lại thêm La Chí Cang mang về những người lính với súng ống đạn dược như thể sắp xảy ra trận chiến với quân thù. Nỗi lo lắng của bà hiện lên nét mặt đã xấp xỉ nhiều vết nhăn. Gia San cũng lo lắng khổ sở hơn nên bồi rối đi tìm La lão thái

- Thưa mẹ, chúng ta nên đến nhà Ngô tướng quân để xem thử anh La Chí Cang có quá chén chưa về kịp không?

- Cho dù khuya mấy, nhưng nếu say, Ngô tướng quân cũng phải sai người đưa La Chí Cang về nhà.

Bà như chợt nghĩ ra điều gì, nhìn thẳng vào mắt Gia San:

- Tuyệt Kha đâu

Bị phản ứng quá nhanh nên Gia San lo sợ lúng túng nói:

- Dạ ... Dạ ...

- Nó đang làm gì?

La lão thái hét lớn:

- Dạ ... Dạ ... đang thoa thuốc cho Tiểu Vũ Điểm ... vì đứa bé cả người bị sưng bầm. Phỉ Thúy và chị Tuyệt Kha đang thoa thuốc cho Tiểu Vũ Điểm.

La lão thái đập mạnh tay xuống bàn:

- Tôi đã ra lệnh cấm không cho chúng gặp nhau mà. Ai cho chúng nó gặp nhau

- Dạ ... Dạ ... con đó thưa mẹ.

La lão thái ngạc nhiên mở trừng mắt nhìn Gia San:

- Gia San, con à?

Gia San sợ quá vội quỳ sụp xuống dưới chân La lão thái cúi đầu van lạy:

- Thưa mẹ, tại con ... con van xin mẹ hãy tha lỗi cho con ... hôm qua anh Chí Cang cũng đã bảo cho con biết đừng nên làm khó dễ mẹ con Tuyệt Kha nhiều. Mọi chuyện bay giờ đã dĩ lỡ rồi, nên chuyện mẹ con họ gặp gỡ con nghĩ là chuyện dĩ nhiên thôi ... Hơn nữa chỉ còn hai hôm thôi, mẹ con họ không còn gặp nhau nữa ... vĩnh viễn.

La lão thái trầm hẳn giọng:

- Thật vậy sao? Nếu vậy La Chí Cang đã sắp đặt hết mọi chuyện rồi hả? Nó ... định đuổi Tiểu Vũ Điểm đi nơi khác? Tuyệt Kha thì sao?

- Dạ thưa mẹ, theo ý anh La Chí Cang thì quyết định giữ chị Tuyệt Kha lại, vì theo anh Cang nghĩ có thể chấp nhận giải pháp tha cho Tiểu Vũ Điểm biết đâu Tuyệt Kha sẽ vì thương yêu con mà trở lại với La Chí Cang, và hy vọng hai người sẽ hòa thuận với nhau lâu dài ... và lại gia đình sẽ được kính trọng nhờ ăn ở đạo đức với mọi người.

La lão thái trầm ngâm ...

Gia San vội vã chạy lại tiêm thuốc vào ống điều rồi đưa lại cho La lão thái rít một hơi thuốc, nhả khói la đà quyện tròn trong không gian.

Bỗng ông Văn giúp việc hốt hải chạy vào tâu:

- Thưa lão thái thái ...

- Cái gì mà la lồi om sòm vậy
- Dạ thưa La lão thái ... Vương gia và phước tấn trở lại
- Hả, có đúng không?
- Dạ đúng trăm phần trăm?

La lão thái thất kinh, cử chỉ lúng túng, mặt bình tĩnh.

- Họ có mang theo người nào khác?
- Dạ thưa không, chỉ có một thanh niên đi theo mà thôi ...
- Là ai vậy?

- Dạ thưa, chưa gặp qua lần nào Một thanh niên dáng dấp khôi ngô đẹp trai như một công tử. Họ xin được hầu chuyện với La lão thái

La lão thái cố gắng giữ vẻ bình tĩnh để chứng tỏ uy quyền chủ nhân La gia trang:

- Ra thưa với bọn họ chờ ở phòng khách, ta ra ngay!
- Dạ!

La lão thái bước chậm, ưỡn ngực cố làm ra vẻ hiên ngang bình thản đi vào phòng khách. Vừa bước vào cửa, bà đã bị sự hiện diện của Cao Hàn lôi cuốn ngay. Khuôn mặt quắc thước khôi ngô, dáng người cao dong dỏng, tướng mạo phi thường, bộ áo quần trắng lịch sự làm tăng thêm nét con nhà khá giả, phong cách nho nhã, cử chỉ đàng hoàng khiến cho người đối diện dễ có cảm tình ngay phút giây đầu tiên gặp gỡ. La lão thái trầm nghĩ đã nhiều năm trong giới giao thiệp thương trường, bà đã từng gặp biết bao nhiêu chàng trai, nhưng chưa bao giờ bà nhìn thấy một chàng trai tuấn tú như chàng trai hiện đang đứng trước mặt bà ... Từ ý nghĩ đẹp này chuyển sang ý nghĩ đẹp khác, thì bỗng Cao Hàn lên tiếng, thật lễ độ với dáng thủ lễ cúi đầu cung kính:

- Thưa lão thái, Cao Hàn xin được hân hạnh kính chào La lão thái

La lão thái ngạc nhiên:

- Hả, chính ông là Cao Hàn?

Bà quay sang nhìn vương gia và phước tấn.

- Các người đi chung với nhau hả? Chắc có mục đích gì? Nói thẳng đi!

Cao Hàn từ từ ngồi xuống ghế và từ tốn tiếp:

- Dạ được, chúng tôi sẽ thưa với Lão thái thái nhiều chuyện ...

Vương gia ngắt lời Cao Hàn.

- Thưa Lão thái thái, bà biết phải thì chúng tôi đâu có lời thô lỗ phạm đến tư cách đầy kính trọng của bà. Chúng tôi thành thật xin bà tha lỗi vì đã phạm thượng bắt giữ La Chí Cang và bốn tên cận vệ, hiện chúng tôi giam tại một địa điểm bí mật với sự canh phòng của hơn bốn mươi cận vệ với vũ khí đầy đủ ...

Vương gia chưa nói hết đã thấy mặt La lão thái tái xanh gần như sắp bất tỉnh, bà vịn tay vào thành ghế để gắng gượng bình tĩnh, tuy nhiên bà cảm thấy vô cùng lo sợ. Hèn gì sáng nay bà cảm nhận những linh tính báo cho bà biết những chuyện không may sẽ xảy đến với gia đình bà.

Cao Hàn ngược mắt nhìn thẳng vào La lão thái nói rất kiên quyết:

- La lão thái xin bà hãy bình tĩnh, nếu bà bằng lòng thả vợ con tôi là Tuyết Kha và Tiểu Vũ Diễm tôi hứa sẽ thả thiếu gia ra về một cách an toàn,

La lão thái kinh ngạc:

- Vợ con người! Ông là ai mà dám nhận danh chồng Tuyết Kha
- Thưa lão thái thái, tôi đã giới thiệu tôi là Cao Hàn, còn có tên gọi là A Mông.

Cao Hàn đứng dậy đi đến gần để đối diện thẳng La lão thái:

- Thừa bà, hơn tám năm qua tôi đã vô cùng đau khổ để tìm kiếm dấu vết vợ con tôi. Chúng tôi đã từng thề thốt với nhau trước bàn thờ Phật ở Bắc Kinh là kết đôi sống với nhau trọn đời ... chúng tôi đã yêu nhau thật tình và đã có với nhau đứa con là Tiểu Vũ Điểm. Những phản ứng của Tuyết Kha đối với La Chí Cang trong bao nhiêu năm qua đã chứng tỏ mối tình sâu đậm của chúng tôi đến mức nào, như bà đã nhận thấy. Hiện được biết vợ con tôi đang ở tại La gia trang vậy yêu cầu bà hãy chấp thuận giải pháp và điều kiện chúng tôi vừa nêu ra thì mọi chuyện sẽ êm đẹp.

Sự việc xảy ra quá nhanh làm cho La lão thái sửng sốt không biết phải phản ứng ra sao ... ông Văn từ nãy giờ vẫn đứng lắp ló ngoài cửa như chờ động tịnh là ra lệnh cho những người giúp việc tiếp cứu. Vương gia dứt khoát hơn:

- Thừa Lão thái thái xin bà hãy quyết định nhanh vì trong ba tiếng đồng hồ không thấy chúng tôi trở về thì những người thuộc hạ của chúng tôi sẽ giết sạch những người đang bị giam giữ.

Thật ra La lão thái mất bình tĩnh và lúng túng không biết phải xử trí ra sao. La lão thái nhìn chăm chăm vào Cao Hàn.

- À thì ra bấy lâu nay cậu đến Thừa Đức này mở tiệm để theo dõi mọi chuyện rồi lén lút làm những chuyện mờ ám hèn hạ đến như thế. Hò hẹn bản thủ với Tuyết Kha, chúng bây đã lường gạt La Chí Cang còn dám đến đây giờ giọng ngang tàng dám nhận là vợ cậu trong khi Tuyết Kha đã làm dâu nhà này một cách danh chính ngôn thuận. Mà tưởng Tuyết Kha của mà là danh giá lắm hả ... còn hơn một con đàn bà trác nết dâm loạn, khốn nạn chưa từng thấy trên thế gian này, còn Tiểu Vũ Điểm chỉ là một đứa con rơi đây nhục nhã ...

Cao Hàn tức giận xía xói thẳng vào mặt La lão thái:

- Tôi mong lão thái thái hãy ăn nói tử tế đừng hoang một chút, bà đang nói chuyện với một người đàn ông hơn tám năm trước đã bị người ta cướp vợ cướp con bà có hiểu chưa. Và bà có bao giờ hiểu được người đàn ông đau khổ đó đã chịu biết bao nhiêu gian truân để tìm đến đây ... chỉ van xin bà một điều thật đơn giản ... là chỉ cho chúng tôi đoàn tụ với nhau. Chính mẹ con nó cũng đã quá đau khổ nhiều rồi, xin bà hãy mở lòng từ bi rộng lượng mà tha thứ. Bà có nghĩ một đứa nhỏ vì tôi mà phải làm việc khổ nhục còn bị đánh đập một cách tàn nhẫn. Nếu cháu bà ở trong hoàn cảnh như thế bà sẽ nghĩ sao. Tôi đến đây để phân tích cho bà thấy mọi điều phải trái chứ không phải đến đây để nghe bà mắng chửi thậm tệ. Mong bà hãy bình tĩnh suy xét những điều tôi vừa thưa với bà. Thật sự bà không còn sống bao lâu, nay bà nên tu thân tích đức thì vừa, kéo không bà sẽ vĩnh viễn đi vào địa ngục.

Bà nhìn sững Cao Hàn theo dõi từng lời nói, bà cảm thấy như trăm ngàn mũi kim đang đâm thẳng vào tim bà làm cho bà cảm thấy đau đớn. Vừa lúc đó Tuyết Kha đưa Tiểu Vũ Điểm đến phòng khách sau khi đẩy được bà Phụng vào xó bếp và xô ngã ông Văn ngoài sân.

Vừa bước vào cửa, Tuyết Kha run rẩy gọi trong tiếng kêu thảm thiết:

- A Mông! A Mông, anh đã đến rồi sao

Quay sang nhìn vương gia và phước tấn vội quỳ xuống ôm gối cha vừa khóc vừa khẽ gọi thể thảm:

- Ba má cũng trở lại cứu con đây à!

Tiểu Vũ Điểm cũng ùa khóc theo

Bà phước tấn vừa lấy tay sờ trên những vết bầm tím trên khuôn mặt Tuyết Kha vừa khóc vừa lắc đầu:

- Nó lại đánh con tôi một cách tàn nhẫn như thế này. Cả cháu của tôi nữa. Trẻ thơ vô tội mà. Tôi không ngờ La Chí Cang tồi tệ đến như vậy.

Rồi bà cũng khóc theo

Cao Hàn từ khi gặp lại Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điểm, lòng dào dạt đang lên bao niềm thương mến nhất là nhìn thấy khuôn mặt Tuyết Kha đang bị thương, trông thật xót xa hơn. Cao Hàn nhìn Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điểm với ánh mắt nồng nàn thương yêu

Tuyết Kha vụt đẩy Tiểu Vũ Điềm thật nhanh đến trong tay Cao Hàn như sợ không còn cơ hội

- Tiểu Vũ Điềm, con hãy nhanh chạy đến cha con đi!

Tiểu Vũ Điềm vừa ngỡ ngác vừa kinh ngạc từ chuyển biến này qua chuyển biến khác làm cho nó không hiểu gì cả, nhất là những biến cố dồn dập xảy ra trong mấy ngày hôm nay ... từ mẹ Hai trở thành mẹ của Tiểu Vũ Điềm ... từ một ông khách lạ trở thành cha Tiểu Vũ Điềm, trong khi trí nhớ của nó chỉ nghe bà nội bảo: "Cha con đã ở Tân Cương một xứ sở xa xôi nghìn trùng", còn mẹ thì đã chết rồi mà. Hoàn toàn Tiểu Vũ Điềm không hiểu được ... nhất là những trận đòn nên thân làm cho nó càng hoang mang kinh sợ hơn. Với trí óc non nớt không đủ sức tiếp tục chấp nhận, những bão tố dồn dập xô ngã nó rơi xuống vực thẳm. Nên đứng trước hoàn cảnh bất ngờ này, nó cũng không biết có nên gọi má và gọi bà Nên nó sững sốt đứng như trời trồng.

Nhìn thấy phản ứng của Tiểu Vũ Điềm, Tuyết Kha vội bước tới cầm lấy tay Tiểu Vũ Điềm, thôi thúc:

- Tiểu Vũ Điềm, nếu con không nhận mẹ thì chẳng sao nhưng con phải nhận người ấy là cha, vì chính là cha con thật mà. Người cha mà từ lâu con mong đợi ở xa mới về và đã lặn lội đi tìm con bao nhiêu năm nay

Tiểu Vũ Điềm ngược lên nhìn Cao Hàn rồi lại cúi đầu dăm chiêu nghĩ ngợi Cha của tôi đã bị đày ải ở Tân Cương kia mà. Cha đâu xuất hiện thành linh ở La gia trang này nhỉ? Tại sao cha tôi lại cùng vương gia và bà phước tấn lại gặp nhau cùng đến đây Cả trăm nghi vấn tra hỏi trong trí óc ngây thơ của Tiểu Vũ Điềm làm cho nó càng thêm bối rối Cao Hàn nhìn Tiểu Vũ Điềm với ánh mắt hiền hòa, bao dung, thân thiết, đưa tay đón Tiểu Vũ Điềm.

- Tiểu Vũ Điềm! Con hãy đến đây với ba nào

Cao Hàn bồi hồi cảm xúc quỳ xuống bên cạnh Tiểu Vũ Điềm, dang cả đôi tay như chờ đón vòng ôm đưa con thân yêu từ bao nhiêu năm xa cách. Lần đầu tiên Cao Hàn mới nhìn rõ khuôn mặt Tiểu Vũ Điềm với đôi mắt sáng long lanh như sao trời, mũi dọc dừa, đôi má lúm đồng tiền, cái miệng chúm chím như đóa hoa ... Tất cả ở Tiểu Vũ Điềm là kết tinh nét đẹp tuyệt vời của Tuyết Kha như thuở nhỏ ... quả Tiểu Vũ Điềm xinh đẹp như thiên thần. Cao Hàn ngây ngất nhìn con:

- Tiểu Vũ Điềm con! Đến đây với cha

Và nước mắt chảy dài trên đôi má của Cao Hàn.

- Không biết có khi nào bà nội kể cho con nghe về chuyện ngày xưa khi bà còn bé ba rất tinh nghịch, có một lần leo cây hái ổi bị con chó hàng xóm cắn vào chân phải của ba làm cho máu chảy đến ngất xỉu, may nhờ có bà nội thấy được kịp thời vực ba vào nhà lấy thuốc chữa ... bà nội bảo ba chỉ còn vài phút chậm trễ là ba đã chết rồi ...

Nói xong Cao Hàn xắn quần để lộ dấu vết bị chó cắn ngày xưa cho Tiểu Vũ Điềm nhìn thấy

Câu chuyện đã đánh thức tiềm thức của Tiểu Vũ Điềm, cả một thời thơ ấu trong vòng tay bà nội Tiểu Vũ Điềm đã nghe câu chuyện này, nên Tiểu Vũ Điềm giật mình nhớ lại tất cả. Đột nhiên Tiểu Vũ Điềm vụt chạy đến ôm chầm lấy Cao Hàn khóc nức nở:

- Ba ơi! Con của ba đây mà. Con thương nhớ ba lắm. Bà nội và con đã tốn biết bao nhiêu năm đi tìm kiếm ba, mệt mỏi cực khổ đến nỗi bà nội không chịu đựng nổi phải ngã quỵ xuống bên vệ đường ... Nội ơi, sao nội không ráng sống để ngày hôm nay tái ngộ cùng ba con ...

Tiếng khóc của Tiểu Vũ Điềm thật thiết tha đã làm cho mọi người đều mũi lòng, nhất là Cao Hàn và Tuyết Kha

Tuyết Kha không chịu đựng nổi, nàng cũng khóc theo và chạy lại ôm lấy Tiểu Vũ Điềm. Nàng bỗng xót xa tê điếng cả tâm hồn vì Tiểu Vũ Điềm vẫn không nhận ra nàng là mẹ của nó, tuy nhiên nàng cảm thấy được an ủi đôi chút vì Tiểu Vũ Điềm đã nhận ra ba nó, như thế cũng đủ rồi Từ nay Tiểu Vũ Điềm sẽ được nuôi dưỡng trong vòng tay triu mến

của Cao Hàn. Đời nó sẽ hết đau khổ. Nàng có thể hy sinh tất cả chỉ vì chàng và cho Tiểu Vũ Điểm, như thế là nàng đã toại nguyện. Tuyết Kha quỳ xuống chân La lão thái:

- Xin mẹ hãy tha thứ cho con và chấp nhận lời van xin cuối cùng là hãy cho Tiểu Vũ Điểm trở về với cha nó. Riêng phần con như đã hứa với La Chí Cang là con sẽ ở lại hầu hạ La Chí Cang suốt đời để đền đáp những lỗi lầm con đã gây nên. Xin mẹ mở rộng lòng nhân, hãy chấp thuận lời cầu xin này

Cao Hàn sững sốt trước câu nói của Tuyết Kha, vội chạy lại đỡ nàng đứng lên và gạn hỏi:

- Tuyết Kha, đã hơn tám năm qua, bao nhiêu đau khổ nhục nhã mà em đã chịu đựng chưa đủ để đền đáp lòng "tốt" của dòng họ La này sao Chẳng lẽ em phải hy sinh đến cả cuộc đời còn lại Gia đình chúng ta hôm nay đã thực sự đoàn tụ sao em không hưởng những ngày hạnh phúc? Em đừng sợ, hiện La Chí Cang và những tên cận vệ khốn kiếp đã bị anh bắt giam một chỗ bí mật rồi!

Cao Hàn ngược nhìn La lão thái, vừa lấy tay lau những giọt nước mắt còn đọng trên mi:

- Xin bà hãy trả lại hạnh phúc cho vợ con tôi, như bà đã nhìn tận mắt, chúng tôi là những nạn nhân đau khổ từ bao nhiêu năm nay. Tôi nghĩ bà là người nhân đức tiếng tăm lừng lẫy, ai cũng kính phục, chẳng lẽ bà nhắm mắt để tiếp tục xô đẩy vợ con tôi vào địa ngục nữa hay sao La Chí Cang đã có vợ khác, đã có con, sống trong gia đình hạnh phúc còn dành lại Tuyết Kha làm gì, chả lẽ để trả thù mãi hay sao

Trầm ngâm vài giây phút rồi Cao Hàn nói tiếp:

- Khi nào chúng tôi đưa Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điểm rời khỏi nơi đây chúng tôi mới trả La Chí Cang và đồng bọn an toàn trở về hội ngộ cùng bà ...

La lão thái vẫn cố giữ nét mặt nghiêm nghị lạnh lùng, mặc dầu trước cảnh cha con Cao Hàn đoàn tụ đã làm cho bà dao động. Bỗng dưng lời nói thách thức của Cao Hàn như gáo nước lạnh làm cho bà tỉnh táo, từ những thoáng tình cảm đã đổi ngay ra căm thù. Hành động bắt cóc con bà đã làm áp lực buộc bà phải thả, hay nói khác hơn, là phải trao đổi Tuyết Kha, Tiểu Vũ Điểm. Hành động đó bà xem như lũ côn đồ hèn hạ, bà vừa giận vừa khinh bỉ. Bà không thể tin lời bọn này một cách ngây thơ và ngu xuẩn đến như vậy. Vì họ đã làm chuyện thiếu tư cách như thế thì chuyện họ sẽ không tôn trọng lời hứa không thả La Chí Cang thì sao Một lũ vô cùng thâm độc không thể tin được. Nghĩ đến đó La lão thái với gọng ông Văn đến nhận chỉ thị:

- Lão Văn đến ngay và mau đem Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điểm vào trong cho tạ

Nhưng vài giây La lão thái lại thay đổi quay sang vương gia:

- Các người có thể mang Tiểu Vũ Điểm đi nhưng Tuyết Kha thì tuyệt đối không được. Vì nhà tôi đã đi cưới hỏi đàng hoàng, danh chánh ngôn thuận, hơn tám năm qua ai cũng biết Tuyết Kha là dâu của nhà này thì không có lý do gì để cái người đưa đi một cách dễ dàng, việc này tôi phải hỏi ý kiến của chồng nó là La Chí Cang ...

Cao Hàn ngạc nhiên:

- Không được, tôi muốn Tuyết Kha lẫn Tiểu Vũ Điểm để đổi lấy La Chí Cang. Chúng tôi xin hứa với bà chúng tôi sẽ giao La Chí Cang an toàn về sum họp với bà và vợ con.

Tuyết Kha ngược lên nhìn Cao Hàn, phản đối:

- Không, không, không thể được. Ước muốn của tôi là chỉ mong Tiểu Vũ Điểm theo anh để nó được bắt đầu có người cha đùm bọc nuôi nấng chăm sóc tương lại Như vậy là em đã mãn nguyện. Má nói như thế là đúng, kể từ ngày em bắt đầu về làm dâu La gia trang, em đã thuộc về La gia trang đến suốt đời, đó là về phương diện pháp lý không thể chối cãi được. Em xin anh đừng có tranh cãi nữa Anh hãy mau thả La Chí Cang và hãy mau mang Tiểu Vũ Điểm rời khỏi nơi đây mau đi Con của chúng ta đã khổ suốt bao nhiêu năm rồi, anh còn chần chờ gì nữa Em sẽ ở lại Thừa Đức này đến suốt đời Em xin cầu chúc anh và con lên đường may mắn, an lành. Anh hãy cố gắng bảo bọc lấy con, đó là niềm an ủi duy nhất đối với em. Cho dù ở đây và phương trời xa cách nào tâm hồn em cũng hướng về anh và con yêu dấu của chúng tạ

Tuyết Kha vừa nói vừa khóc nức nở đã làm cho Cao Hàn cũng xúc động đến chảy nước mắt theo

- Tuyết Kha, tại sao em lại thay đổi lòng dạ nhanh chóng thế? Em đã phản bội lời thề năm xưa rồi sao Tại sao chúng ta đã đau khổ hơn tám năm rồi, giờ này còn tiếp tục đau khổ nữa, em đã mong chờ ngày đoàn tụ hôm nay sao em lại chối từ? Có phải em đã làm nghịch lại ý nghĩ của em không? Tuyết Kha, tại sao em lại thay đổi như vậy Anh không hiểu được.

Tuyết Kha càng nức nở thê thiết hơn:

- La Chí Cang chắc chắn không bao giờ buông tha em đâu Cho đến bây giờ anh mới thú nhận đã yêu em từ giây phút ban đầu Chẳng lẽ giữa hai gia đình vĩnh viễn biến thành thù nghịch? Em ở lại để cho mọi sự căm thù được giải tỏa, em phải hy sinh. Xin anh hãy vì em mà tha thứ tất cả lỗi lầm, xin cha mẹ hiểu cho lòng con mà hãy bao dung tội cho con ... Vì con không còn giải pháp nào hơn ... nên con phải quyết định ở lại ...

La lão thái gằm gừ như bực bội trước cảnh tượng giằng co giữa Tuyết Kha và Cao Hàn nên vội lên tiếng:

- Thôi được, đừng có đóng kịch mãi khó coi quá. Các người cho biết địa điểm trao đổi và thời gian, chúng tôi sẽ y hẹn. Bây giờ Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điểm hãy vào trong đi

Tuyết Kha vội vã gắng gượng đứng dậy cầm lấy tay Tiểu Vũ Điểm. Cao Hàn vội nắm tay Tiểu Vũ Điểm kéo lại phía mình. Vương gia quay sang con:

- Thôi được, đổi một người trước rồi sẽ tính. Thì giờ không thể chần chờ được nữa

Lại quay sang La lão thái:

- Sáng mai đúng 9 giờ, chúng tôi đứng đợi tại Hoàng Ngọc lâu trên đường Thanh Phong.

Tuyết Kha lặng nhìn Cao Hàn. Trong ánh mắt như thầm nói cả vạn lời triu mến yêu đương. Tuyết Kha bước đến cầm lấy tay Tiểu Vũ Điểm. Tiểu Vũ Điểm lấy tay quẹt nước mắt:

- Cha ơi! Cha ơi! Đừng bỏ con.

Tuyết Kha vuốt tóc Tiểu Vũ Điểm an ủi:

- Tiểu Vũ Điểm, con đừng nôn nóng! Ngày mai con vĩnh viễn ở bên cha con suốt đời!

Cao Hàn lưu luyến không muốn rời gót, chàng cứ sững sờ ngó theo mẹ con Tuyết Kha Trong hồn chàng nghĩ, nếu có được đôi cách chàng sẽ cấp mẹ con Tuyết Kha ra khỏi La gia trang này Vương gia đến bên Cao Hàn nói nhỏ:

- Thôi chúng ta về đi để còn tính chuyện khác, cứ lưu luyến mãi niềm tuyệt vọng này mất thì giờ chúng ta sẽ ân hận đó. Từ lâu rồi cha đã hiểu sự an bài của định mệnh. Cái gì của ta thì ta giữ cái gì không phải của ta thì cho dù muốn giữ cũng không được.

Chương 13

Xuyên qua cánh cửa sổ hé mở, La lão thái nhìn những vì sao nhấp nháy trên bầu trời đen thăm thẳm, bà liên miên suy nghĩ hết chuyện này sang chuyện khác, nhất là khi bà khám phá ra những lời lẽ chân tình của La Chí Cang tỏ lộ mối tình từ lâu với Tuyết Kha lại càng thấm thía hơn trong cuộc sống của La Chí Cang không thể nào thiếu Tuyết Kha Tuyết Kha gần như là hơi thở của cuộc sống La Chí Cang. Bằng mọi cách trong cuộc đấu trí này bà phải giữ cho bằng được Tuyết Kha Tuyết Kha chỉ là cái gai khó chịu đối với bà, nhưng có ý nghĩa đối với La Chí Cang. Một sự nghịch lý thường xảy ra trong ngôi nhà này Nếu nó mất Tuyết Kha, nó sẽ trở thành con thú hung dữ, và mối thù này chắc chắn nó sẽ không để yên. Như vậy khoảng thời gian cuộc đời chỉ là những ngày tháng sẵn đuổi hận thù.

Trước kia vì nghe những lời xuyên tạc, bà cứ tưởng A Mông chỉ là tên nô bộc nhỏ nhóp, hèn hạ, ngu đần. Không ngờ khi bà đối diện từ phong cách uy nghi, đến cử chỉ nho nhã, lễ độ, bà thật sự thay đổi tất cả mọi thành kiến. Và Cao Hàn quả thật xứng đáng để cho Tuyết Kha gởi gắm mối tình đầu của nó. Bà lại chạnh nghĩ đến lời của

Tuyết Kha Chẳng lẽ cuộc sống còn lại chỉ để dùng mưu trí trả thù nhau và cứ oan trái mãi cho đến khi cả hai đều ngã quy đầu thương ... Bỗng dung lòng bà rộng mở bao dung ... Chính nhờ lòng bao dung bất chợt này mà đêm nay bà đã chấp nhận cho Tuyết Kha đem Tiểu Vũ Điểm vào phòng để ngủ chung. Tuyết Kha âu yếm ôm Tiểu Vũ Điểm vào lòng, cứ nhìn con mãi cũng không chớp mắt được. Tiểu Vũ Điểm cũng nghi ngờ, ngược lên thỉnh thoảng nhìn Tuyết Kha mỉm cười:

- Mợ Hai à! Xa mợ hai con nhớ mợ Hai quá đi thôi Ngày mai con sẽ về ở với ba và con sẽ được ba con chăm sóc yêu thương. Ngày mai con phải rời xa mợ Hai để theo ba con rồi sao Còn mợ Hai thì sao

Tuyết Kha cảm thấy đau nhói ở tim. Trên tay nàng đang cầm chiếc khăn, vội lau nước mắt và vội lấy chiếc áo mà Tuyết Kha đã đan cho Tiểu Vũ Điểm. Điều mà vẫn làm cho Tuyết Kha xót xa là Tiểu Vũ Điểm đã gọi Cao Hàn là ba mà chưa gọi nàng là mẹ, tiếng gọi mà nàng mơ ước từ bao nhiêu năm, nhưng biết làm sao bây giờ ... Từ nhỏ bóng hình mình coi như đã chết trong trí tưởng tượng thơ của Tiểu Vũ Điểm nên cho dù là mẹ thật vẫn có chút gì vướng mắc hoài nghi trong ý nghĩ của con nàng. Tuyết Kha cố nén xúc động:

- Mợ ... Mợ sẽ tiếp tục ở lại làm mợ Hai của ngôi La gia trang này

- Nhưng mợ đã nói mợ là mẹ của con cơ mà.

Nàng cố gắng để khỏi bật khóc:

- Bà nội con nói mẹ của con đã chết lâu rồi ... thì con cứ tin là mẹ đã chết. Mợ Hai không phải là mẹ của con đâu, con hãy tin như thế.

Tiểu Vũ Điểm chớp chớp mắt như cảm thấy bị lừa dối, nên cúi xuống như thể tạ lỗi:

- Nhưng mới đây chính mợ đã nói với con nhiều lần, mợ là mẹ của con cơ mà. Chị Phi Thúy cũng đã nói với con như vậy cả vương gia, bà phước tấn ... tất cả mọi người đều nói mợ Hai là mẹ của con mà, sao bây giờ mợ Hai lại nói khác? Tại sao mẹ không nhận mẹ là mẹ của con?

Tuyết Kha vội bỏ chiếc áo xuống giường xoay qua ôm chặt lấy Tiểu Vũ Điểm vào lòng:

- Con đừng để ý lời nói đó nữa Ngày mai con sẽ rời khỏi nơi khổ ải này, chúng ta sẽ vĩnh viễn không còn thấy nhau Con phải nghe lời mẹ dặn là phải có hiếu thảo với ba con, con phải vâng lời dạy bảo và hãy cố quên mợ Hai và ngôi nhà đã làm cho con đau khổ tận cùng này

Tiểu Vũ Điểm cũng ôm lấy Tuyết Kha khóc một cách thê thảm:

- Không bao giờ con quên được mợ Hai yêu quý của con. Mợ là người tốt nhất trên đời Mợ đã thương con ngay từ khi con mới đặt chân vào ngôi nhà này Con không bao giờ quên mợ Hai

Tuyết Kha thấy Tiểu Vũ Điểm cứ khóc mãi sợ nó đau, nên vội an ủi vỗ về:

- Thôi đã khuya lắm rồi con hãy ngủ trước đi để có sức mà ra đi ngày mai Khi gần bên ba con mặc sức mà được cưng chiều

Tuyết Kha vỗ nhẹ vào vai Tiểu Vũ Điểm để ru con vào giấc ngủ. Khi nhìn thấy Tiểu Vũ Điểm đã thờ đều đặn, Tuyết Kha nhẹ nhàng lấy tấm khăn của nàng đắp nhẹ lên người Tiểu Vũ Điểm. Đôi mắt nhìn con thật triu mến bao dung.

Phi Thúy cũng vừa lúc rón rén đi đến bên Tuyết Kha:

- Quận chúa, chị cũng đi ngủ đi một chút cho khỏe, để em coi chừng Tiểu Vũ Điểm cho

- Quận chúa, đưa em giúp chị, quận chúa nên đi nghỉ đi

- Cám ơn em. Chị phải cố gắng bằng mọi cách để gửi vào tấm áo này tất cả tình yêu của chị để mong bảo bọc con chị suốt đoạn đường bão tố ngày mai Từng mũi kim là một yêu thương nồng ấm của chị.

Tuyết Kha nói chưa dứt lời Tiểu Vũ Điểm vội chồm dậy:

- Mợ nói mợ không phải là mẹ của Tiểu Vũ Điểm nhưng vừa rồi chính con đã nghe mẹ Hai bảo là mẹ của con mà, có phải không chị Phi Thúy

- Mợ Hai biết mợ Hai có lỗi với con mà!

- Tại sao mợ Hai chính là mẹ của con mà mợ Hai để con đi một mình. Mợ Hai không thương con. Mẹ không thương con.

Hai mẹ con lại ôm nhau khóc, và Tiểu Vũ Điểm ngược lên nhìn Tuyết Kha, kêu khẽ:

- Mẹ, mẹ, mẹ của con ...

Tuyết Kha xúc động quá lại khóc nhiều hơn. Lần này Tiểu Vũ Điểm đã thừa nhận nàng là mẹ của nó. Lòng Tuyết Kha chùng xuống như muôn ngàn cung bậc im bật chỉ còn nghe tiếng đập hòa nhịp của hai trái tim đang thổn thức. Tám năm rồi nàng chỉ mơ được gọi tiếng "mẹ" đầy ngọt ngào đó. Nàng tưởng chỉ xảy ra trong giấc mơ thôi, không ngờ thực tế đã là sự thật. "Mẹ" tiếng kêu thật tuyệt vời, như âm thanh rớt xuống từ trời cao, êm ả và hạnh phúc ... Tiếng khóc như tỏa lên niềm yêu thương sáng ngời! Tất cả mọi chuyện xảy ra trong căn phòng của Tuyết Kha không tránh khỏi sự nghe ngóng bên ngoài của La lão thái Bà cũng không ngủ được nên đã lên đến cửa phòng Tuyết Kha nghe ngóng. Và bà đã xúc động khi chứng kiến mọi chuyện đã xảy ra, và đã làm cho bà chảy nước mắt từ khi nào chính bà cũng không biết. Bà cũng chỉ là người đàn bà bình thường, khoác ngoài bộ áo đạo đức nghiêm nghị để điều hành trật tự trong gia đình. Bà đã sững sờ khi nghe từng câu đối thoại vô cùng cảm động ...

oOo

Đã hơn hai ngày bị giam giữ trong căn phòng Hoàng Ngọc lâu, La Chí Cang cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu như một hai năm dài! Vì bản tính nóng nảy và tự kiêu, về quyền lực sẵn có trong tay, muốn gì được nấy ở huyện Thừa Đức, nên lần đầu tiên bị uy hiếp, La Chí Cang tỏ ra tức tối vô cùng. Vương gia và Cao Hàn tiếp đãi La Chí Cang rất nồng hậu. Cơm ngày ba bữa với rượu thịt ê hề, giường nệm trải drap trắng toát. Thỉnh thoảng có người hầu cận vào hỏi han, cần gì đáp ứng ngay. Vương gia cũng ra vào chăm sóc với tình cảm ưu ái như thuở nào!

Lần nào vào phòng nói chuyện với La Chí Cang cũng đều bị phản đối kịch liệt. Nhưng vương gia vẫn nhẫn nại thuyết phục La Chí Cang. Có lẽ tuổi đời già nua gần đất xa trời chiến trường ngày xưa vội tan theo thời gian. Nên vương gia lúc nào cũng điềm tĩnh khiêm cung, nhất là như hồi hận những chuyện đã xảy ra ... tạo sự đau khổ cho nhiều người ...

Đã hơn chín năm qua, mọi dấu vết cuộc đời u buồn dần trải trước mắt, thôi hãy người quên những hận thù ... Tất cả những lầm lỡ ngày xưa là do chính vương gia tạo ra!

Vương gia đã thẳng thắn nhận lời trước mặt La Chí Cang:

- Tôi đã biết được cuộc tình lén lút giữa A Mông và Tuyết Kha ... Tôi đã dùng quyền buộc hai người phải xa nhau ... tôi đã tàn nhẫn đày ải A Mông đến biên giới Tân Cương và ra lệnh cho Tuyết Kha phải phá thai! Nhưng tôi có thể hành hạ thể xác con tôi, chứ không thể xóa tan tình cảm yêu thương trong tâm hồn nó được ... Tuyết Kha đã phản ứng bằng cách chặt lìa ngón tay thân yêu của chính nó. Thế mà tôi vẫn chưa tỉnh ngộ, còn say mê theo hành động ngu xuẩn của mình ...

Vương gia chỉ nói được nửa chừng. Câu chuyện bị La Chí Cang la hét om sòm phần nộ xua đuổi vương gia ra khỏi phòng, để rồi một mình vật vã với những mẩu chuyện vừa tiết lộ. La Chí Cang càng thối tha hơn vì bị lừa bởi mưu mô xảo quyệt của vương gia. Đã biết Tuyết Kha thất tiết với Cao Hàn, còn gán ghép cho chàng và phải tổ chức đám cưới thật linh đình. Đáng giận hơn là bây giờ lại thêm một lần nữa bị đánh lừa nhốt vào căn phòng u tối này, cũng chỉ vì Tuyết Kha!

Một vài giờ sau, đoán chừng cơn giận của La Chí Cang dịu bớt, vương gia lại rón rén mở cửa vào thăm chừng và lại bắt đầu tiếp nói câu chuyện dang dở ... Lại la hét, lại cáu kỉnh và rồi lững thững khép cửa lại ra đi như một người già quần trí. Cho đến một thời gian cơn giận không còn đeo đuổi La Chí Cang. Vương gia mới thực sự chinh phục chàng bằng những lời nhỏ nhẹ như một thiền sư đang thuyết giảng.

Cho đến lúc Cao Hàn bình thân bước vào ngồi đối diện với La Chí Cang, và từ tốn pha cho vương gia cùng La Chí Cang tách trà nóng bốc khói nghi ngút. Nhớ đến ngày đầu tiên theo dõi và bắt gặp Tuyết Kha ở Hoàng Ngọc lâu, cơn giận của La Chí Cang lại sôi

sục lên, vì chàng không ngờ mọi người xem thường chàng quá, dám hẹn hò tư tình với nhau tại quận huyện mà thế lực của La Chí Cang mọi người đều nể sợ. Có thể vì tức giận quá nên La Chí Cang ném chén trà xuống đất, đứng lên lườm mắt nhìn Cao Hàn,.

- Chí Cang, xin anh bớt giận dữ. Hãy bình tĩnh, chúng ta nói chuyện tử tế mà. Chúng tôi mong anh tha lỗi, vì phải giữ anh trong căn phòng thiếu tự do này. Ngày mai anh có thể trở về nhà một cách thoải mái, như lời tôi đã hứa với mẹ anh. Như anh đã biết, chúng tôi đối đãi với anh vẫn như một thượng khách.

La Chí Cang thái độ ngông nghênh, khinh khỉnh quát hỏi:

- Các người đưa ra những điều kiện gì? Và mẹ tôi đã hứa gì với các người

Cao Hàn nở nụ cười tinh quái:

- Chúng tôi chỉ yêu cầu trả lại chúng tôi Tuyết Kha và Tiểu Vũ Điềm ...

- Mẹ tôi đã trả lời sao Có phải mẹ tôi đã đồng ý? Mà nói đi

Cao Hàn nhìn La Chí Cang ôn hòa bảo:

- La Chí Cang, đừng vội kết luận. Từ từ tôi sẽ cho anh biết.

La Chí Cang nhìn cử chỉ thông dong từ tốn của Cao Hàn, thêm nóng nảy, tức giận la hét:

- Cao Hàn! Mà mày khôn nạn thật. Tao bây giờ như con thú đã vào bẫy sập, mày muốn giết tao đi cũng chẳng sao, nếu tao còn sống ra khỏi đây, mày sẽ biết tay tao, dù chạy đằng trời không khỏi nắng, tao sẽ trả mối thù này. Vĩnh viễn chúng mày sẽ không có một ngày an bình đâu nhé ... Tao thề không đợi trời chung với mày.

Cao Hàn vẫn giữ nụ cười khó hiểu:

- Xin ông đừng vội nóng giận quá thành ngu si, ông hãy ngồi xuống đây và bình tĩnh nghe tôi nói

- Tao không thèm nghe, tại sao tao phải ngồi đối diện với một tên khôn nạn như mày

Cao Hàn vẫn không chịu thua, rất kiên nhẫn, pha thêm nước trà vào tách và từ từ nói:

- Thôi được! tôi sẽ nói ngay cho ông biết. Là mẹ ông chỉ chịu thả Tiểu Vũ Điềm chứ không chịu thả Tuyết Kha ... Và điều kỳ lạ nhất chính Tuyết Kha cũng không chịu đi, tình nguyện ở lại La gia trang. Và nàng bảo chỉ mong được Tiểu Vũ Điềm ra đi là nàng mãn nguyện lắm rồi! Nàng quyết liệt ở lại như đã hứa với ông!

La Chí Cang sững sờ nhìn Cao Hàn để suy đoán những lời vừa nói có ẩn chứa điều gì xảo trá không?

- Tôi biết ông không tin! Nhưng rồi ngày mai khi trở về nhà ông, ông sẽ tin lời nói của tôi là sự thật.

La Chí Cang như người đi trên mây rớt xuống trên nền đất, đầy dấu vết hoài nghi, ngỡ ngàng. Cả hai đều yên lặng đeo đuổi ý nghĩ riêng của mỗi người

Bỗng La Chí Cang thở dài, và bằng giọng ôn tồn:

- Có phải Tuyết Kha đã nói như thế?

- Đúng vậy, Tuyết Kha đã nói như vậy

Cao Hàn gật đầu nói tiếp:

- Nàng nói là ông đã yêu nàng thực sự và cuồng nhiệt đến độ nếu nàng bỏ đi thì ông sẽ đau khổ dường nào. Và ông sẽ theo dõi nàng đến tận chân trời góc biển, để phá tan hạnh phúc nàng. Tuyết Kha quá hiểu con người nham hiểm thâm độc của ông, nàng đã lo sợ nên phải chấp nhận ở lại làm kẻ hy sinh suốt đời bên ông. Tội nghiệp cho nàng quá, nàng chỉ cầu mong cho cha mẹ nàng và con nàng được sống yên vui và hạnh phúc, còn nàng bỏ mặc cho định mệnh bất hạnh triền miên ...

La Chí Cang cúi xuống để tránh đôi mắt soi mói hờn trách của Cao Hàn.

- Ông đừng nghĩ rằng tôi nghe những lời trách cứ của ông để xiêu lòng thả cho Tuyết Kha về với ông đâu nghe! Các ông đừng dùng thủ đoạn hèn hạ bắt giữ tôi ở đây để làm áp lực khủng bố tinh thần mẹ tôi!

La Chí Cang dừng lại, cười lên những tràng cười thách thức man dại:

- Cho dù mày có nói trời nói đất gì, Tuyết Kha không theo mày đâu! Mày cứ tưởng tượng đi, suốt hơn tám năm qua, tao và Tuyết Kha đã sống với nhau hạnh phúc vô cùng, dĩ nhiên thời gian đã gấp tám lần cuộc tình lén lút giữa mày và Tuyết Kha. Đã hơn tám năm qua, mày chỉ là một bóng mờ, không còn nghĩa lý gì nữa, mày hiểu chứ. Nên người mà nàng chọn đương nhiên là tao, chứ không phải là mày ...

Cao Hàn mặt mày tái xanh vì tức giận, tuy nhiên Cao Hàn có làm ra vẻ người quân tử:

- Thôi được! Cứ coi như những lời nói của ông là đúng đi và Tuyết Kha đã chọn đúng. Hạnh phúc do nàng chọn cho cuộc đời còn lại của nàng. Chính tôi cũng cầu mong cho nàng tìm thấy hạnh phúc bên người chồng biết hồi tỉnh, như vậy tôi cũng an tâm đem Tiểu Vũ Điểm xa rời chốn này. Nhưng tôi cũng xin thành thật hỏi cho biết có phải Tuyết Kha đã nghĩ ra những điều như ông vừa nói!

La Chí Cang lúng túng, vì sự thật không phải như thế mà đôi khi còn trái ngược. Mặc dù rất tự nhiên nhưng La Chí Cang vẫn không chịu thua:

- Việc đó mày không cần vắn vẹo tao vô ích. Chuyện vợ chồng tao danh chính ngôn thuận, cả làng nước đều biết, không mắc mớ gì đến mày!

Cao Hàn vẫn cố gắng chịu đựng, giọng u buồn đau khổ đến tận cùng:

- Chúng ta cũng không nên bàn luận lời thôi nữa, mất thì giờ vô ích. Tuyết Kha là vợ của ai, thì tự trong lòng mỗi người chúng ta tự hiểu. Nhưng điều cuối cùng tôi khẳng định một cách dứt khoát là cả hai chúng ta đều cần đến Tuyết Kha ...

La Chí Cang có vẻ tự đắc, chủ quan:

- Nhưng người mà nàng chọn chính là tao!

- Ý nghĩ của ông là của riêng ông thôi. Nhưng ông hãy nên bình tâm nghĩ lại suốt trong thời gian qua, ông và Tuyết Kha có thực sự hạnh phúc hay không? Hay chỉ là thâm kịch! Tại sao cho đến bây giờ, ông không thành thật với chính ông. Và hãy mở lòng bao dung lần cuối cùng buông tha nàng nhỉ?

La Chí Cang lại cười đều giả:

- Mày đừng có nuôi mộng viễn vông, đừng hòng thuyết phục tao. Tao đã nói, cho dù mày có giết tao, tao vẫn không bao giờ làm theo ý mày. Tao đã nói nhiều lần, bộ mày không đủ thông minh để nhận ra điều đó sao? Tuyết Kha vẫn thuộc về tao và nàng đang cần sự bao che của tao, mày hiểu chưa?

Cao Hàn bỗng dừng thay đổi thái độ, vụt đứng lên, giọng đanh thép:

- Nếu ông quyết tâm giữ trái tim Tuyết Kha, ừ, thì tùy ông, nhưng trái tim của nàng thực sự không toàn vẹn đâu nhé! Tại sao ông vẫn giữ thái độ ngoan cố, trả thù nàng một cách tàn nhẫn đến như vậy? Tại sao ông lại có thể nhìn nàng đau khổ suốt đời như vậy mà ông bảo là yêu thương nàng?

La Chí Cang càng giận dữ hơn:

- Mày mới chính là thằng khốn nạn đến phá hạnh phúc gia đình tao. Tao không muốn nghe những lời dạy đời của mày nữa. Mày đàn độn ngu xuẩn quá, tao đã bảo nàng là của tao trọn vẹn, cả trái tim nàng. Tao không bao giờ buông tha Tuyết Kha đâu! Mày nghe rõ chưa?

Cuộc đối chọi bất phân thắng bại. Cao Hàn cảm thấy không thể nào đem những lời dịu dàng thuyết phục được khối đá lì lợm, nên Cao Hàn đành phải lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Thái độ bỏ lửng đột ngột làm cho La Chí Cang ngỡ ngác nhìn theo. Còn lại một mình, những lời nói của vương gia lại trở về trong tâm trí chàng như những mũi kim đâm vào da thịt làm cho La Chí Cang chợt thấy xúc động. Lần đầu tiên ngồi đối diện với Cao Hàn, nhìn thẳng vào đôi mắt, chàng mới khám phá đôi mắt Cao Hàn là cả một vực sâu.

đau khổ, mà La Chí Cang cảm thấy Cao Hàn đau khổ gấp trăm lần so với chàng ... La Chí Cang nói như thế chỉ vì tự ái của người chồng bị gạt gẫm ngay từ đêm tân hôn nên chàng phải trả thù cho thỏa mãn thú tính bình thường của người đàn ông bị sỉ nhục.

o0o

Suốt cả đêm Tuyết Kha ôm Tiểu Vũ Điềm vào lòng như chuyển cả tình thương của nàng vào trái tim của con rồi vĩnh viễn xa lìa Nàng thắm lặng vuốt ve nâng niu từng sợi tóc, từng mảnh thịt da, từng hơi thở của Tiểu Vũ Điềm ... Gà đã bắt đầu gáy canh tư, Tuyết Kha đã choàng dậy lấy chiếc áo mà nàng đã tự tay may lấy đem qua, may bằng tất cả tình yêu của nàng ... chắc Tiểu Vũ Điềm sẽ thích thú lắm khi mặc chiếc áo mới này do chính bàn tay của mẹ chăm sóc tạo thành ...

Trong cuộc đời thơ ấu Tiểu Vũ Điềm đã thiếu đi tình yêu thương của cha mẹ, theo bà nội khổ cực lang thang ăn xin khắp nơi để tìm tin tức cha, rồi định mệnh lại xô đẩy vào làm a đầu cho La gia trang này, chưa bao giờ có một tấm áo lạnh lặn để che thân. Thật tội nghiệp cho con tội Án không no, mặc không ấm, còn chịu đựng trăm ngàn cay đắng phủ xuống đầu xanh vô tội Từ ý nghĩ này đến ý nghĩ khác hiện lên chạy đuổi nhau như chiếc đèn kéo quân trong tâm trí nàng ... làm cho nàng chảy nước mắt.

Khi những tia nắng đầu tiên le lói trên ngọn cây trúc đào, Tuyết Kha nhẹ nhàng lay nhẹ cánh tay Tiểu Vũ Điềm:

- Dậy đi con, trời đã sáng rồi đó!

Tiểu Vũ Điềm vươn mình tới ôm lấy Tuyết Kha uốn mình nũng nịu như con mèo con để thương ...

Tiểu Vũ Điềm mặc bộ đồ mới do Tuyết Kha may lấy, vừa soi gương vừa mỉm mỉm cười có vẻ hạnh phúc. Chưa bao giờ Tiểu Vũ Điềm được mặc chiếc áo mới đẹp đẽ đến như thế.

Nhìn Tiểu Vũ Điềm đang xoay người soi gương một cách vui thú, lòng Tuyết Kha tê tái tận cùng vì biết rằng chỉ còn trong thời gian ngắn ngủi nữa thôi là mẹ con nàng vĩnh viễn chia tay Tuyết Kha có nén niềm đau khổ, kéo Tiểu Vũ Điềm vào lòng khẽ bảo:

- Con đã có bộ đồ mới do mẹ may lấy cho con. Con mẹ phải chải lại mái tóc và cài cái hoa cho đẹp nhé!

Tuyết Kha bế Tiểu Vũ Điềm lên ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế thường ngày trang điểm của nàng. Tuyết Kha dịu dàng kéo ngắn túm lấy hai chiếc kẹp hoa kỷ niệm ngày đầu tiên Tuyết Kha đến chỗ hẹn hò với A Mông trên đồi Suối Mây

Chỉ trong vài phút Tiểu Vũ Điềm như được bà tiên trong chuyện "Cô gái lọ lem" đã dùng đôi đũa thần biến hóa thành cô gái xinh đẹp như một nàng tiên bé bỏng. Chưa bao giờ Tiểu Vũ Điềm cảm thấy sung sướng đến như thế, Phi Thúy lắng lặng vào phòng và đứng ngắm nghía Tiểu Vũ Điềm, bỗng nàng kêu lên:

- Bây giờ mới đúng là tiểu thư. Tiểu Vũ Điềm của chị đẹp như một thiên thần. Nhưng Tiểu Vũ Điềm phải nhớ rằng suốt một đời mẹ Tuyết Kha đã hy sinh cho con đấy

Đang vui, bỗng nhiên đôi mắt Tiểu Vũ Điềm buồn bã rướm lệ nhìn Tuyết Kha

- Mẹ à, hôm nay mẹ có cùng đi với con không?

Tuyết Kha cố gắng ngăn cơn xúc động:

- Không đâu con, tối qua mẹ đã nói rõ lý do cho con nghe rồi đó. Mẹ phải có bổn phận ở lại đây để tiếp tục làm vợ Hai của La gia trang này

Tiểu Vũ Điềm vẫn lắc đầu không hiểu tại sao mẹ của mình phải ở lại đây làm vợ Hai, mà không đi theo cha ... Tất cả những điều rắc rối đó cứ hoang mang trong đầu óc non dại của Tiểu Vũ Điềm ... Những yêu thương, những quyến luyến như một loài hoa quý vừa chớm nở trong trái tim mẹ con Tuyết Kha thì cơn gió phủ ngập đến làm cho toi tả từng cánh hoa Khi cánh cửa xích mở và khuôn mặt đanh thép của La lão thái hiện ra

- Tiểu Vũ Điềm, đã chuẩn bị xong chưa để tôi đích thân đưa nó đến Hoàng Ngọc lâu!

Tuyết Kha cúi đầu lễ phép:

- Thừa mẹ, xin cho con đi theo được không? Vì ... sau này con không còn cơ hội để gặp Tiểu Vũ Diễm. Xin cho con được đưa nó lần cuối cùng. Con van xin mẹ hãy chấp thuận.

La lão thái quay nhìn Tuyết Kha rồi Tiểu Vũ Diễm:

- Thôi được, ta chấp thuận cho con cùng đi

Chương 14

Cũng như mọi ngày, Hoàng Ngọc lâu vẫn mở rộng hai cánh cửa như một cơ sở thương mại bình thường. Đặc biệt sáng hôm nay có sự hiện diện sớm của ông vương gia, bà phước tấn cùng Cao Hàn ăn mặc chỉnh tề vừa uống trà vừa chờ đợi La lão thái Chưa nhấp xong tách trà nóng, Cao Hàn đã thấy xe đậu trước cửa tiệm. La lão thái, Tuyết Kha, Phỉ Thúy và Tiểu Vũ Diễm bước xuống thong thả đi vào Giọng lạnh lùng quát mắt nhìn mọi người hỏi:

- La Chí Cang đâu

- Dạ thưa, chúng tôi cho người đi mời, La Chí Cang sẽ đến ngay

Cao Hàn vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tuyết Kha và Tiểu Vũ Diễm. Mọi người ngồi vào ghế nhưng tất cả đều im lặng đến nỗi có thể nghe cả hơi thở của nhau Họ làm ra vẻ thản nhiên nhưng thật sự trong lòng mọi người đều nôn nóng hồi hộp chờ đợi những chuyện ly kỳ có thể xảy đến bất ngờ. La lão thái đưa mắt nhìn quanh như thể quan sát những bất trắc có thể xảy đến. Không biết nói với nhau về điều gì vì mọi thứ ngôn ngữ đều bị hoài nghi mai phục những âm mưu xảo trá. "Chỉ cần một que diêm nhỏ là tạo nên cuộc hỏa hoạn khổng lồ", và sẽ đốt cháy hết tất cả những thiện chí sắp được thực hiện. Cái giây phút chờ đợi nghẹt thở. Những chữ nếu ... xin đừng xảy ra vì có chuyện gì hiểu lầm trên đoạn đường đón La Chí Cang về Hoàng Ngọc lâu thì mọi chuyện đều đổ bể một cách kinh khiếp trước những hận thù. Khi vừa rời khỏi xe của hộ vệ Đức đưa tới, La Chí Cang không giữ vẻ bình tĩnh khi nhìn thấy sự hiện diện của Tuyết Kha

La lão thái xúc động chạy đến ôm con vuốt tóc nựng nịu:

- Con! Chí Cang! Con có sao không? Con có khỏe không? Con có bị ai đánh đập không?

La Chí Cang vẫn điềm nhiên trả lời để có trấn an tinh thần La lão thái

- Thừa mẹ, con vẫn thường.

La Chí Cang chỉ đáp gọn mấy câu, vội quay sang Tuyết Kha:

- Ai cho cô đến đây

Rồi chàng quay sang La lão thái gay gắt:

- Có phải mẹ đã chấp thuận những điều kiện của họ, đem Tuyết Kha và Tiểu Vũ Diễm đến đổi lấy con?

La lão thái thở dài nói ngay:

- Đâu có chuyện đó! Tuyết Kha chỉ xin mẹ đưa Tiểu Vũ Diễm một lần này rồi thôi, từ biệt. Tuyết Kha là dâu con của La gia trang và là vợ của con có lý nào bỏ đi mà không hỏi ý kiến của con.

La lão thái quay qua nhìn Tuyết Kha ra lệnh:

- Đủ rồi, chúng ta giữ đúng lời hứa, bây giờ chúng ta có thể quay gót được rồi chứ?

Giọng Tuyết Kha chìm lắng xuống như một cung bậc vỡ ngang, rơi vào vực thẳm:

- Tiểu Vũ Diễm, hãy đến với cha đi, chúc con lên đường bình an. Từ biệt con ...

Chỉ nói được vài câu rồi Tuyết Kha bật khóc, Phỉ Thúy dìu Tuyết Kha bước từng bước xuống thềm mà nước mắt cũng ràn rụa theo

Tiểu Vũ Diễm thoát cánh tay của mẹ, chạy lại ôm lấy Cao Hàn:

- Cha! Cha!

La lão thái kéo tay La Chí Cang:

- Chúng ta về đi thôi!

Cao Hàn ôm con vào lòng như một hạnh phúc vừa bắt gặp, nhưng đôi mắt vẫn không rời theo hình bóng của Tuyết Kha ... và nước mắt cũng chảy dài trên má, không biết những giọt lệ của hạnh phúc hay là của khổ đau vì xa cách người yêu

Cao Hàn ôm con đứng sững sờ, những tiếng nói của Tuyết Kha như còn phảng phất trong tâm hồn chàng:

- A Mông, anh hãy thương yêu săn sóc Tiểu Vũ Điểm, đó là niềm an ủi cuối cùng của hạnh phúc tình yêu của chúng mình. Anh hãy săn sóc và tạo dựng cho con một tương lai đầy hạnh phúc ... Cho dù thân xác em xa anh nhưng tâm hồn em bao giờ cũng bên anh và con mãi mãi ...

Bỗng như nhớ lại điều gì, Tiểu Vũ Điểm đẩy vòng ôm của Cao Hàn ra chạy theo Tuyết Kha khóc la thảm thiết:

- Mẹ ơi! Mẹ là mẹ ruột của con, sao lại bỏ con ra đi hờ mẹ! Con yêu thương mẹ lắm, tại sao mẹ bỏ con ra đi

Tiểu Vũ Điểm hốt hoảng vừa khóc lóc vừa chạy tới chạy lui giữa khoảng cách của Tuyết Kha và Cao Hàn.

- Cha ơi! Tại sao cha không nói mẹ ở lại với cha con mình? Mẹ ơi! Chẳng lẽ mẹ lại đành bỏ con đi sao mẹ!

Tuyết Kha đứng khựng trên bậc thang cuối cùng của Hoàng Ngọc lâu ngoái nhìn cha con Tiểu Vũ Điểm nước mắt tuôn dài trông thật tội nghiệp.

La Chí Cang thấy thế càng giận dữ hối thúc:

- Chúng mày định giờ trò đây Có đi không nào! Lại chọc giận ta, ta sẽ không tha thứ đâu nhé!

Phước tấn xúc động quá vội nhào lại ôm chầm lấy Tuyết Kha:

- La Chí Cang, tôi van cậu hãy cho mẹ con nó đoàn tụ với nhau Tại sao cậu tàn nhẫn quá vậy, trong khi cậu đã có vợ khác rồi Đáng lẽ đã có tâm trạng làm cha cậu phải hiểu thế nào là tình mẫu tử nó thiêng liêng đến mức nào

La Chí Cang mặt tái xanh, nhìn tứ phía toàn những lời than khóc nguyên rủa quá thê lương. Tất cả mọi người đang ngược mắt nhìn về chàng như chờ đợi một quyết định có thể thay đổi cả cảnh tượng nghiệt ngã đang xảy ra trước mặt.

La Chí Cang hốt hoảng bám chặt lấy cánh tay của Tuyết Kha hét lớn:

- Tuyết Kha! Tuyết Kha! Có phải là ý muốn của em phải không? Nếu quả thật như thế thì tất cả những lời thề của em là giả dối sao Anh xin em nói thẳng tất cả ý nghĩ trong đầu óc dĩ Anh chỉ mong em thành thật nói một lần thôi, là em hoàn toàn tự lựa chọn giữa anh và những người kia! Tuyết Kha! Tại sao em không nói gì, cứ đứng như trời trồng ra vậy Em cứ nói đi, cứ nói đi

Thấy tình cảnh quá bi đát, Cao Hàn cố gắng điềm tĩnh bước lại gần Tuyết Kha:

- Tuyết Kha! Em đừng sợ gì cả, em hãy bình tĩnh nói thẳng những ý nghĩ của em. Em đừng sợ lời hăm dọa của hắn ...

Tiểu Vũ Điểm cũng chạy lại ôm chầm lấy Tuyết Kha:

- Mẹ ơi! Con cần mẹ! Con thương mẹ, mẹ hãy đi với con ...

Nói xong, nó quỳ xuống lạy La Chí Cang, vừa khóc vừa nói:

- Xin ông hãy tha cho mẹ con con. Tại sao lại bắt mẹ con làm vợ Hai Mợ Ba có thể thay thế mẹ con được mà.

La lão thái làm ra bộ giận dữ:

- Thôi được, coi bộ chúng tôi đã bị các người đánh lừa, nuốt lời hứa rồi! Các người đừng tưởng là các người thành công đâu nhé!

Nói xong, bà quay sang nói với hộ vệ:

- Ông Văn ... hãy đưa Tuyết Kha về ...

Tuyết Kha đau khổ tận cùng và không chịu nổi sự dằn vặt giữa đôi bên, nên nàng ngã quỵ xuống với những lời kêu thảm thiết:

- Các người, tôi xin van các người đừng có làm khổ tôi nữa ... Các người không nên vì tôi mà tàn sát lẫn nhau Tôi van các người hãy để cho cha con Tiểu Vũ Điểm sum họp ... Tại sao các người đến giờ phút này chỉ vì tôi mà còn hận thù lẫn nhau

Và chỉ trong một thoáng, Tuyết Kha đã nhanh nhẹn lấy con dao nhỏ mang theo trong chiếc xách tự đâm sâu vào giữa ngực nàng.

Phỉ Thúy đỡ Tuyết Kha trong tay, vội hét lên:

- Quận chúa, xin đừng làm vậy ...

Hộ vệ Đức của Cao Hàn nhảy vọt đến, cũng nhanh như chớp hất lấy tay Tuyết Kha và rút nhanh con dao ra, nhưng không kịp, một vòi máu đỏ phun ra lênh láng cả ngực nàng.

Cao Hàn cũng nhanh nhẹn phóng tới ôm lấy Tuyết Kha, vừa lúc Tuyết Kha nhắm mắt lại ngã dụi dằm trên vai Cao Hàn.

Cao Hàn cũng hốt hoảng đau đớn thét lên:

- Tuyết Kha! Tuyết Kha! Trời ơi! Tại sao em phải làm thế? Trời ơi! Ông ở đâu sao không cứu tôi, ai cứu lấy giùm tôi đây ... Trời ơi! bao nhiêu năm đợi chờ để thấy cảnh tượng đau đớn tận cùng ngày hôm nay ...

La Chí Cang trợn trừng mắt khiếp đảm như chết điếng cả người Chàng không thể ngờ Tuyết Kha đã giấu con dao nhỏ bảo vật của dòng họ La, lưỡi dao bén ngọt và cứng, có thể cắt sắt cũng đứt huống gì con người ...

Cũng cây dao này, ngày xưa Tuyết Kha đã dùng để chặt ngón tay của mình trong đêm tân hôn ... Bây giờ, cũng chính cây dao này đã giải quyết đời nàng ... Tất cả hình như nàng đã chuẩn bị cái chết để tìm một đáp số cho mọi người

La Chí Cang liên tưởng đến những thái độ cương quyết chịu đựng trong suốt hơn tám năm qua Thực sự chính chàng cũng không thể ngờ được trong dáng dấp mảnh khảnh tiểu thư đó lại tiềm ẩn một tinh thần sắt thép khó tìm thấy ở người đàn bà nào khác ... La Chí Cang toát mồ hôi rũ rượi cả tay chân nhưng không biết làm sao, chỉ đứng thờ dài đau khổ ...

- Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Tiểu Vũ Điểm lăn lộn nhào đến bên Tuyết Kha Bà phước tấn nước mắt ràn rụa đầy mặt, cũng chạy đến ôm lấy Tiểu Vũ Điểm và nhìn sửng vào Tuyết Kha:

- Tuyết Kha! Tuyết Kha, con của tôi ... Trời ơi! Con của tôi ... sao con lại nỡ bỏ mẹ, bỏ con mà ra đi ...

Những tiếng khóc, tiếng kêu than tạo nên một cảnh vô cùng thê thảm ... Bỗng nhiên Tuyết Kha vụt mở mắt nhìn Cao Hàn, rồi nhìn La Chí Cang có gắng thì thào:

- Xin cho tất cả hận thù hãy theo thân xác em mà tan đi!

Nàng ngược lên nhìn Tiểu Vũ Điểm:

- Tiểu Vũ Điểm! Bà nội đã nói với con từ lâu, mẹ đã qua đời, chính bây giờ là lúc mẹ đang tìm về nơi yên nghỉ đời đời bên bà nội ... Con hãy cố gắng nghe theo lời dạy dỗ của cha để trở thành một người tốt trong xã hội, và tạo dựng một đời sống đầy hạnh phúc trong tương lai ... mẹ lúc nào cũng yêu thương con ...

Nói xong, đôi mắt của Tuyết Kha từ từ nhắm lại, đầu vẫn tựa trên vai của Cao Hàn:

- Mẹ! Mẹ ... mẹ ...

Tiểu Vũ Điểm hất vòng ôm của bà phước tấn ra, chạy đến ôm lấy Tuyết Kha khóc thảm thiết. Phỉ Thúy cũng ôm lấy Tuyết Kha khóc nức nở:

- Quận chúa!

La lão thái cũng chết điếng trước cảnh tượng xảy ra bất ngờ, nhưng bà vẫn còn đủ sự sáng suốt quay sang ông Văn:

- Hãy gọi bác sĩ, nhanh lên!

La Chí Cang như sực tỉnh:

- Phải rồi, tôi đi tìm Ngô tướng quân ngay, vì bên ông ta lúc nào cũng có ông bác sĩ chăm sóc sức khỏe. Và ông ta rất nổi tiếng tên là Mẫn đại phụ. Biết đâu ông ta sẽ cứu chữa được ...

Nói xong, La Chí Cang quay ra đi, nhưng hét lớn với Cao Hàn:

- Hãy cố gắng cầm máu, tôi sẽ mời bác sĩ đến ngay. Đừng để cho nàng chết ... Không được để cho nàng chết ...

Vương gia như người mất hồn, nước mắt chảy dài, ngồi sững trên ghế. Ông ta nói lầm bầm như người điên:

- Con ơi! Con! Cha đã giết chết con rồi, con ơi! Chính cha đã giết con!

Phỉ Thúy ôm mặt ngồi xuống đất, không còn nước mắt để khóc than:

- Quận chúa! Nếu mà quận chúa chết đi thì tôi không còn tin có trời đất, có thần thánh, có tình thương của loài người

Chương 15

Tuyết Kha như đang nằm bồng bồng giữa đám mây ngũ sắc. Nàng cảm thấy như chấp đôi cánh bay lượn đùa giỡn trong không gian thật an bình và thanh thản, không vướng mắc một chút khổ đau nào. Nàng bay lượn khắp nơi như một cánh chim phượng hoàng ... Cuối cùng, như từ ngàn năm trở lại, nàng bỗng nhiên cảm thấy có một khối đá đè nặng lên thân thể nàng, tuy cố gắng nhưng vẫn không nhúc nhích được. Từng mảnh, từng mảnh thân thể nàng đang vỡ vụn, nàng có cảm giác đau đớn. Nàng rên rỉ thật khẽ:

- A ... a ...

Nàng hình dung tiếng la lớn của nàng sẽ làm cho mọi người hốt hoảng ... Nhưng sao mọi người vẫn hình như không nghe tiếng la của nàng, vẫn thờ ơ lấy khăn lau nước mắt. Nàng cố gắng để mở mắt lớn hơn chút nữa và ngước nhìn mọi người:

- Nàng tỉnh rồi! Nàng tỉnh rồi!

Một giọng nói quen thuộc vừa cất lên:

- Nàng tỉnh rồi ...

Tiếp theo một giọng nói khác:

- Nàng tỉnh rồi ...

Tại sao mọi người đang vây quanh bên nàng, và trên khuôn mặt của mọi người có điều kinh sợ vừa xảy ra. Nàng bắt gặp khuôn mặt thờ ngây nhưng đầy nước mắt của Tiểu Vũ Điểm, sao con bé ngoan ngoãn đôi mắt nó lại sưng vù? Đôi tay nó dang ra định ôm lấy nàng? Giọng nói quái lạ:

- Mẹ! Mẹ hãy tỉnh lại, mẹ đừng ngủ mê nữa. Mẹ, mẹ ơi! Con sợ quá, mẹ đừng giống như bà nội, ngủ rồi không bao giờ dậy nữa. Ở đây tất cả ông bà, cha con đều cần sự có mặt của mẹ. Ai cũng yêu thương mẹ. Con van mẹ xin hãy tỉnh lại ...

A! Con bé này là Tiểu Vũ Điểm! Là đứa con lưu lạc bao nhiêu năm của mẹ, mẹ thương con lắm, mẹ có bao giờ muốn rời xa con đâu ... Đứa con tội nghiệp khổ đau của mẹ.

Tuyết Kha định đưa tay lên để lau nước mắt, nhưng cánh tay nàng yếu ớt quá nàng không cất lên được. Chợt nàng khám phá ra nàng đang nằm trong Hoàng Ngọc lâu ... đang chờ thần chết đến mang nàng đi dần ... Nàng quay sang nhìn Cao Hàn ... Không phải Cao Hàn ... người đàn ông đã cùng nàng quý dưới bàn thờ Phật thề thốt sống bên

nhau đến trọn đời, người đàn ông đã cho nàng những hạnh phúc đầu tiên của đời con gái ... người đàn ông có tên là A Mông. Tại sao A Mông lại tiêu tụy, khổ sở đến như vậy? Và chính ta đã hại cuộc đời trai trẻ của chàng. Vì yêu ta, nên chàng đã bị đẩy ải ra tận biên cương, cửa nhà tan nát, chia lìa mẹ con.

Nàng đưa mắt nhìn La Chí Cang ... Phải rồi, người đàn ông này đã vì yêu ta mà phải chịu nhục nhã suốt bao nhiêu năm. Vì yêu ta, mà chàng từ một thanh niên thông minh, tuấn tú, đã trở thành một người đàn ông đau khổ hận đời tìm quên trong men rượu. Nàng lại thấy cha mẹ nàng già đi nhiều, mà đôi mắt của cả hai đều đỏ hoe. Nhìn xa hơn, nàng thấy La lão thái cũng đang khóc ... Phỉ Thúy thân yêu gần nàng bao nhiêu năm, đã từng chia sẻ biết bao nhiêu khổ cực đau buồn với nàng cũng đang gục mặt vào đôi cánh tay gầy guộc, tóc xõa như một người điên, thật tội nghiệp quá ...

- La lão thái! Xin bà hãy tha lỗi cho tôi, vì tôi đã hơn tám năm qua mang giông bão đau sâu vào La gia trang, làm cho danh giá gia đình bà suy sụp, chịu những miệng tiếng thế gian ... Nhưng mà tất cả rồi sẽ chấm dứt!

Hình như trên mắt mọi người lóe sáng niềm vui, Cao Hàn vẫn ôm lấy thân thể nàng, và khẽ nói với nàng những lời thật êm dịu nhưng xúc động:

- Em ơi! Nếu em đang nghe được những lời anh nói, thì xin hãy giữ lời thề năm xưa, vẫn trọn vẹn trong tâm hồn anh đến suốt đời!

Bỗng có tiếng xôn xao, người mới đến lấy tay đè nén vào thân thể Tuyết Kha rồi quay lại nói với La Chí Cang:

- Vết thương bà khó qua khỏi ...

La Chí Cang về mặt ảo não, xanh xao, đến ngồi gần Tuyết Kha, bên cạnh Cao Hàn. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng hai người đàn ông thù địch này ngồi cạnh bên nhau với mục tiêu chung là cầu nguyện cho nàng được bình an. La Chí Cang cố gắng nói trong xúc động nghẹn ngào:

- Em không thể chết được, vì cả trời hạnh phúc đang chờ em. Bác sĩ sẽ cố gắng chữa trị em. Chính em phải tự khắc phục mọi đau đớn để thoát qua tai nạn này. Anh cầu nguyện Trời Phật phù hộ cho em, vượt sự nguy hiểm thập tử nhất sinh này. Anh bao giờ cũng yêu em, em biết không. Em có nhìn thấy không, tất cả mọi người đều yêu thương em, chờ đợi ngày sum họp hôm nay, nên em phải sống, em phải sống ...

Đây có phải những lời xuất phát từ lòng hối hận bao nhiêu năm? Có phải anh đã nói thật không? Tuyết Kha cố gắng nở nụ cười đầy bao dung.

- Anh Chí Cang, cuối cùng anh đã hối cải, và anh đã tha thứ, buông tha em? Cảm ơn anh, không còn bao lâu nữa em sẽ không còn là em ở giữa cuộc đời đầy bụi bặm khổ đau này. Cảm ơn anh, trước khi em đi anh đã cho em những lời tạ tội ...

Tuyết Kha cố gắng hết sức để nở nụ cười cùng những lời đứt quãng:

- Người chồng trước có tình, người chồng sau ... có nghĩa ...

La Chí Cang ôm nàng xúc động lay gọi:

- Tuyết Kha! Tuyết Kha! Cho đến bây giờ em còn gọi anh là "chồng", thực sự anh không xứng đáng với những lời em vừa nói ... Anh là thằng đàn ông ích kỷ, nhỏ nhen khốn nạn, đã giết chết đời em ...

Vừa nói, nước mắt chảy dài trên đôi má tiêu tụy.

La Chí Cang quay sang Cao Hàn như để tâm sự:

- Tuyết Kha, thực sự trong suốt hơn tám năm qua chưa có lấy một ngày trọn vẹn hạnh phúc. Và chưa thực sự một ngày thuộc về tôi. Trong tâm hồn Tuyết Kha chỉ biết duy nhất có một đời chồng. Tôi ân hận là đã quá u muội, sân si, đến khi thức tỉnh thì mọi chuyện đã lỡ làng tan nát.

- Không muộn, không muộn đâu!

La lão thái nước mắt chảy dài, vội vàng ngắt lời La Chí Cang:

- Không phải vì con, mà tất cả mọi người đều hối hận trước cái chết của Tuyết Kha
Con phải bình tĩnh tiếp tục sống nếu con thực sự biết yêu thương Tuyết Kha

Đột nhiên cả hai người cùng mái tóc bạc vội vàng chạy đến bên La Chí Cang với cùng quan điểm:

- Đúng rồi, đúng rồi đó.

- Con phải sống, nếu không mọi người sẽ ân hận khổ sở gấp trăm ngàn lần, đến suốt đời

- Tuyết Kha! Tuyết Kha! Cô có nghe những lời nói của những người chung quanh không, tất cả đều muốn con sống ...

Tuyết Kha xúc động quá như chưa bao giờ xúc động đến như vậy

- Phải rồi! Nàng phải sống. Nàng không thể chết trong khi mọi người đang cần sự có mặt của nàng trong cuộc đời này. Nàng phải sống để đoàn tụ với A Mông, để chăm sóc cho cha mẹ trong tuổi già bóng xế ... Những bất hạnh khổ đau của nàng rồi sẽ được bù lại. Đúng rồi, nàng phải sống ...

Tiếng nói của mọi người chung quanh như âm điệu của những đợt sóng vỗ vào ghềnh đá rồi xa dần, tan loãng giữa đại dương. Chỉ còn tiếng vi vu của hàng cây dương liễu ven bờ xa thẳm. Nàng như đang bị con sóng phủ ngập xuống, và nàng không còn sức để bám lấy bãi cát trắng mông mênh ... Là lúc linh hồn nàng đang chuẩn bị tách ra khỏi thân xác nàng. Nàng cảm thấy như thân mình bắt đầu nhẹ nhõm, lâng lâng, giọng nàng cũng lạc hẳn đi, mặc dầu nàng cố gắng nói lên cho Cao Hàn nghe như tiếng thở của nàng:

- A Mông! A ... Mông!

- Anh đang ở đây! Anh đây mà!

A Mông ôm chặt lấy Tuyết Kha

Nàng gắng gượng thều thào:

- Tiểu ... Vũ ... Điềm.

- Dạ thưa mẹ, con đây. Con đây mẹ.

- Con hãy ôm lấy mẹ đi ...

Tiểu Vũ Điềm vội vàng ôm lấy mẹ.

Bên trái là A Mông, bên phải là Tiểu Vũ Điềm, một gia đình hạnh phúc mà nàng đã mơ ước từ lâu, bây giờ mới thực sự trở về, chỉ một lần thôi rồi vĩnh viễn xa cách. Tình yêu và hạnh phúc nàng đã có trong tay. Sau bao nhiêu năm tháng khổ đau tận cùng, nàng đã thỏa nguyện. Sự sống và cõi chết không còn biên giới, và thực tại là hư vô không có gì quan trọng đối với nàng, bởi vì nàng thực sự hạnh phúc. Nàng đã trở về với tình nghĩa yêu thương đích thực, với lòng thủy chung tận tuyệt của nàng. Nếu được hạnh phúc, chỉ một lần thôi - trong đời - cũng là quá đủ. Tất cả đều trở về cát bụi. Cuộc đời là vô thường. Sắc sắc không không đâu có nghĩa gì. Cái miên viễn là niềm hạnh phúc cho dù chỉ trong một phút giây. Và nàng như chiếc điều giấy nhẹ nhàng theo gió bay lên ... bay lên ... lấp lánh giữa ngàn sao ... Những tiếng khóc than buồn thảm xa dần ... xa dần ... như tiếng sóng cuối cùng vỡ tan vào bãi cát mênh mông.